MIC. # 9934 (RAB. 2136)

HABERMAN, MARCUS L.

MAR'EH HA-HODESH : HIDUSHIM VE-PILPULIM ...

מראה החודש : חידושים ופלפולים...

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

[AFTER 1947]
ASHKENAZIC SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

[illegible] כל [illegible] יעקב [illegible] אם [illegible] מן [illegible] בשלה [illegible] עין הלו
[illegible] היה [illegible] מן [illegible] המלכים. [illegible] הלו [illegible] המלאכים
משום שהיו מיוחדים המלכים והמן. (והיו אלו כשלש בית וג: תשעה יעקבו הבוקלים
ותאר המן בעצמו.) אלו נתמנים ~~ומהוש של השבעה מלכים~~ לדון מן [illegible]
ומעלו גבי מרדכי אולם נדרים לומר בקאי בעצמם עין אינה נשמרת ~~לדב~~ להשמע משנת שהיו
רוש להם ושקל כדולם שוב יהיו אלו בזה או אותם הנמנים היו להם מן סנהדרין אולם
כל. ומעלו גוש בהשגחת סופים אלו היו להם מן סנהדרין ומן המן מעם מרדכי שהיו רוש להם
לא קיים בעצמם עין. אבל השמש לשונות ~~ומשמעות~~ משמעות לא בהיו להם מן סנהדרין עין.
אשה כורש בסנהדרין ובשבועות בבית המשפט היו השבעה מלכים בעצמם סנהדרין ומעלו
שלש קיים מרדכי בעצמם עין כאשה נמי שהיו רוש להם ושקל כדולם ~~ומן~~ ~~ומעלו~~ גוש
עין בתמי סנהדרין ב: אה לוקחי שתהא אוהא מסעדים שם המלאכות מרגתא אלהים ובגוים כא:
מאשר מרדכתא לבמה אלו לבמה הרוגלמה. ובמקום לתשלם בדם בגוים הנשים אלבמתה קאו על אלהים הנשים
כלומר לבמה הרחוקים הבמשים בעצמו. ובמקום בגלל ומיקו בגוים שם כאשה אשה בקאו אשבעים מלכים
הכתובים בפסוק פ' אשרטש שעלו עמו בהר, שהן סנהדרין" שעל מקומו שכבר ושקל עם
מלשון מו ומצו לה שהן סנהדרין" הינו שאלו שרשה שאלתם השבעים מלכים הוי
סנהדרין. ~~ובאמת~~ לא בזה פלוגו המלכות בדרך ולא ואמרו בגוים שם לא יהיו להם מן סנהדרין
ומן שלש מרשו אלמתה כבשאה. ובסנהדרין לא אלה הם סנהדרין ומן בעצמן לעשה מאלהים
ובירושלמי כאן מרדכי מן כלל בבבא מאון מלסינן לא. הקור ומל הקבלת אלו עמו כי כי כי
ובקאו אומר בתמילה ומל מלה בדרש גם זה מלק לשמה כ' לדבר אבהל זה סנהדרין.
שמל אבוק ומגיק ובקנשן כ'. הה בה בשם הם מוחה לה מגם מאשה כבל אושר הזה ומעמך
כ' אשה זה מלק ונשמר מרדכי זה אורנים מלאכים אינם לו שבעים מוש מצנו המלכים
זה סנהדרין שמל אבוק ומגיק מל וכבש עמו הבא בגמרה הבנמה מרשי קאו שאינם לו כמשך
אומר אשה המשכן ומשמש בגלים המלכים אשה בעצמם עין קאו ובמלות מון לבה שנה הם
בל הירושלמי ומן הוא מאומה בקאו שמל ומבשך ומגיק מון מן בנשים. ואם אומר שבאו להבוא הוא
מזה מצנים הינו סנהדרין תמ' אל הנשים ~~סנהדרין~~ מלאכים לו מון שמרן לשנה הוא
מהם סנהדרין. ומרבה בסנהדרין פ' הינו מקומר הנשמר הנשמר מבבאו מלכים אינם לו לומר
ובקנשן הינו סנהדרין. — עולם נשאה מהמאה טס ונגל מבנים מצנים ושרטל מה סנהדרין

04036

ובדברי אם נאמר כדעת התלמוד שם דבקבל שני אלמתות מלבה הסמיכה דהו, שכיר
הלבאה בבוקר כיון בא לכפר שוב נתאלם לבעלת כהלבאה בבוקר דבדרי הון בוקר
בהרי להתעשלת הלי גם בתה מלחה מו מדרש לו כת למון לה עם מפי עם. ואלו בשרשו אלא משום דבולון לכפר
כיון מובלום למון עש. ולכיר והו' הדין מוכשרו לקבלת עבלת גם אם לתרמבק רבן בעמה
נאמנות כשאר שני עמות ואון הקמות ובלון לכפר לאמרו מהרו הלו תמי ומתי,
לא גרעו מבוגר של שלשה מלכמה כלים בחלה פו' כב אין להם נאמנות ולתם משני עבדים
ואלו כהתשקץ חא פו' א' ובמ' שהבוון באמרו בינה מלה. ה' בוונים פ' ובא מבקשו הרי שבוו
קמלשון עב ובכ. ומכ כשרים לעבלת עבלת כמוב בשני מלמון מהלו גם בעב ובל בעבלת
עמוונים לבתשי הלמות הלל אלו הלי עם מכי עב גם, ואלו כהשקץ פו' מ' פו' ח הלל
~~מהרו לעקת הקמבלת הלל לא בקבל מלחה מלמה לא לאמרו~~
מקמתי והו' מבלוום ולתם הלשון עבלת לא תהלו מלרה לכם. הוינו למשה ולאהרן
בדבדן המי רה כה: מה עב בלל בקעונן ג' ובמעל משם בוון בעב שקל עש ובמשו הרמבן
בסהלה הלל שהבלות, ובמאורו שם כתב בבלות הכוונה משה ואהרן לבדם קרוו כמתוב,
ומה לבלות שבר בקונן שלשה עש ולאו כתב אנם נלה. ולבלומר אש כמון חומר, בבלות
בלומם הקמלש מובלות מלרום מהו' בבמ משה בהו' בבמלם עא הו' בו בשה
לבבו משום לתמו בבלבלש החבש, כם לבלרם בבלת עמלת מלמ בומעב מלמה אלא כמשה
הו' בשבב לבבלם את אהקלר בשני מלמון כשרים לבבל עמלת בבמלם מהלו בעב. ושבור
מבלום הפמלב לכמי למשה ואהרן לבמם הנאמנים שם, אבל לבלות בלמשון מוב
מלמה בבמלם עא שבר בבמ שלשה משם בבלש החלש מלפו' כמש הסמבם בבקעונן
בעב הנבל אל שלשה מהם בשמם. והבן.

ובמה כה: ראוהו שלשה והן בוד ~~בקבל שנים ולשובו מחבורהם אבל היחוד בו' מעא~~
~~אינטרונא לו' שאון היחוד נאמן עו' עבמו בבבא הלאול ומבנו בו' ואם הו' מלמה לבבום ב~~
~~אפלו ביחוד הנ' עובקשו' ביחודו בבל. ואמא הנ'. אין לבן מלמה לבבום בישראל~~
~~ואבו מהשה בבל ובאמר לו' הבבה עב בבאנגא אהרן בהבבק בבמם ובאמרה' אל משה ואהרן~~
~~בארבעב לאמר התבש הבה לבם עש. ומלמ שם בה עב הבשו למב ברוש מבהבן בבבה~~
בבונן ג' מלמון ולבש מבראו לבה בבבון האו בבא בהבא עש. ולהאמר אש בבאמת
~~אומר~~ אומר לבב בבלה מלמון בבונן שלשה מלמון גם
~~הרי משה בבקום עא בבאו מהו' ובבל לבבש לבבו, ובבא אלמנון בבבב בבשה אלפו' הל~~
אלמנון

בגזלת לוקחו עדו אחרון שלה בשעת מיתה. אפילו נתן לו אשה אחרת אפילו הכי אינו קונה אותה עד דבעל הכי בשעת מיתה.

ועוד להאמר אם בלאחרון ודאי אפילו בפה בשעת הדחוק אלעזר אינו השקיע מעות ושדות הלוו סלקטרין כמו שהבעלים מתו סלקטרין: אין הפקר לאדם בשעה בשעת מיתה בלי בעל הבית בלי בעל הבית בלי בעל הבית

אולם. ועשה לרוב הארבה כה ראהו שלשה לבן בוך ויקבל השנים ומשרתיהם אל היחוד
ויעבדו בקנאתם ויאמרו מקדש מקומם שאין היחוד נאמן עליו
וסנגרו ומשרתיהו לי באין היחוד כי דבקא הלאל בתרי כי לאם הי מלחמה לרבים דן אפילו
ביחוד בתר מעבדי בחודרו קבל ולאמת הכ אין לק מלחמה לרבים אבל אמשה רבינו
לקומה לי הקרבה עד נאמנו אהרן בתבל דבתרם כי התרש היה לרבים עליו. ומבלאר בחורת
ראי אמשה דיחוד מלחמה אז לקרש התרש אולו בשלשה ובה בראבים קבל הכ, ולהכל מכל
דהיו לשואתם הרשונים הכל אופי בקלים דיחוד מלחמה דן בחודרו אם לקבלת עבודת
לזו סגו בחודרו אעפ דולמו הא דתקבוצ קרוב אם מאמנו אחרן בתבל הלו אשים קבלת
הקבלת כמש דהיו דקבלת לו מסרה לרבים הוינו הקבלת הקבלת כבירשא, אבל לקולם
הקודש שבור מהם יחוד מלחמה. ונפש בלאם לאחר שקבלו שלשה מלחמת אחי ולזו היפוכו לאחר
מקרש עד שנתברר התנולה ונשאר היחוד שבור ולכל לקרש, — ובקטן אש רשי
שם בתמי מה שאין היחוד נאמן לאחר מקדש בבעל אלמו לכן בדרוק להשוב מחבורהן אבל לקבל
בשמן אפשר הוא בדרוק להשוב מחבורהן הלו בשבל אחרת מקדש מקדש. והלו לכולם תמו בדשו בחלבה
מאחר ונשוקו מחבורתם אבל היחוד "ויעבדו בקנאתם" ונשאר מקרש, הדו בבלתק הלו להשוב מחבורה
כמו שיעבדו בקנאתם". ולו לתוך שנתם הינו הקבלת הקבלת להחבורה מקרש, ואבל בנמחו
בהקשר הלו בשבל הזכורה קבה, ביום הלל. לחתנו מקבל השנים ויעבדו בקנאתו להשוב
מחבורתם אבל היחוד ונשאר מקרש. — ובשלמו לשבת הדגלים לעבדו יחוד מלחמה הנשר
לבן הלו לקבלת עבלת גב בדרך שני הבשלים בחונים הלאם לבן הלו עד מגיעה
אבל מלחמה הראלו לבן הלו בעב לבב עמבן. ע' תלמ' בכ' [illegible] הבעל רבקו שם
אבל בהקרים אלו בלאם אחר מלחמה הי' הלו לקרש הי' הלו גם לקבלת אבל,
כולן בחונים הלו לקרש אינו הלו גם לקבלת עבלת בהלו עמבן ואש בקשו הבשם ובקו אבל
הרבקים ומשקתו
אבל לשבת השוקל בל ומשקתו בחונים בלבן גם לקבלת עבלת קשה כבל — והנה לאש הבשם
בתבלת כא עבר: בשם מלחמה אבל (מלחמה) בחרב ובכל יחוד מלחמה לבקל עבלת בבלים שבר אבל
בבלבלת בחנים הלו שהי' בג' שלא יהו עמבן. אש לבוב לי בחנים הלו בחוד מלחמה
הלו לקבלת עבלת הלו בן מבדרבן בהשי בל ובלד מין מה הלו מהן בבלבלת
בג' שלשבן לבנים הבשר ב' מעברין לו' אינו מעבר ה' אש עשרקן ובשבה לבשלה
ה' בוב. ובקשו הבאה הלו בן מבדרבן והי' אש בלשונתם בבבן מאתם כלו' עמהן.

~~אינם יכולים להבין בעת השינוי מהנס בכל השגיאות מזו על הפתאומה שברגע דרגש~~

בהשבוחות כשהו בהיו מאמינים על העיר והעצות ואמו לבסנהדרין של עזרא ואלעזר מאשפן המשה
דהי' משה מלך הו' שבעים זקנים, ואולו בסנהדרין כשהו משה במצלת ואז קאו עש בקעב כל מה
וכשהו מ' טג: מה וכן רעשו. ~~והשתדלו בקריאה בסנהדרין ובשאלות כשהו משה ואז בלא~~
~~הסתכלו בסוף ב' משלות שנשתנו~~
וכ' מתלמא בזה אי השבעים זקנים שהו' בשעת מת בבסוף ~~ב' משלות~~ שבעים ~~מעלו שרוח~~
אם אין
הי' לבם בין סנהדרין ~~ומתחלש~~ שלו נשאר מוני שבעים לסנהדרין אמו בב' אופנים לו שבעים ווש
~~הי' לבם בין סנהדרין~~ הי' לבם בין
בהעלו הזקנים שנקבעו לו הדור סנהדרין עכ' ברוך לבשו במשכן משה הי' במצלם עזר. אבל אין
בהי' לבם בין סנהדרין וש נמשש כבשונו בהי' משה לשבעים זקנים. ~~ומה פרש~~ לכולן ~~ומסמ~~
להו' נמן כשהו הפו והשו עש - ~~ומלמד הוא בעומר דמשה במקום נמ קאו~~ כשהו בסנהדרין יג:
פה במצלם, לפי שהי' משה ראש לבם ושקול כבשלם ד מה שוונ בקמן הסנהדרין ~~מומר המחלוקת~~
אבל בשבעים ~~ווש~~ הזקנים במקומם נמן אנ אלו הי' לבם בין סנהדרין לש לומר בשבול שהי'
ראש לבם שקול כמאנ סנהדרין ~~ומשו~~ היה גדולו' לו הי' בסנהדרין נמן מבו אהרן שהי'
ראש לבם בקמן עם משה כנ. ~~ומ~~ ~~ומלמד~~ ~~מלמד~~ מלמד דלו הי' לבם בין סנהדרין
ונמן עם אהרן אנ שהי' ראש ומשה ושקול כבשלם לו הי' קאו במקום אנ. אבל השמים
לשומע מלהומו כשנאמר לו. ~~אלו הי~~ הי' בתו' לבם בין סנהדרין ומשה שהי' ראש ומקום ~~ב~~
במקום עזר סנהדרין קאו ואנ עם אהרן שהי' ראש לבם עם קאו במקום אנ כמשה
ונמ לבמו' קשות השמים ומנ.

ועכ"ל הקדמה זה ברור שוב מקום כמנ מוני לבו' בסנהדרין ומ: הנ כשהו לבו
שהי' ראש לבם שקול כבשלם' ומלמד מ"ש טג: מה בדאנו סנהדראות כשהו "משה הי'
שלם ובוון מי הבדר ושקול כסנהדרי גדולה שבירושלים". ולהומר ~~ומ~~ ~~בדבר~~ ומ
בקאו על מנמת משה את והשן במקומו בב' בעמים מהי' לומר מוני השבעים סנהדרין בב'
בהתלמש כשהו כשהו לבו שהי' ראש לבם הוינו לסנהדרין נמן שקול כמאנ סנהדרין אבל מ' טג
בקאו אהנו משה אמנו סנהדראות בעצמם ~~ומ~~ (מהוינו סנהדרי קטנים שלם) ~~ומלמד~~ ~~ומ~~ כבשלם
~~מהי אנ בין השבעים לבמ המשמר מין משה~~ במשום
~~שלה ושלם סנהדרין של כל בשלם~~ ~~ומ~~ ~~ברשו~~ ~~עמ אנ~~ לבדם משה הי' ראש לבם ~~מהי אנ לא הי' לבם~~ ~~ושקול~~
~~ומלמד נומר במשום מאמר~~
~~מלמד~~ ~~של~~ ~~ומ~~ בהמנמנים שהי' בעמן הבלו לו הי' לבם בין סנהדרין נמן הנמנים לבשו

3

[illegible] אם אהבה ובאו יפה לדת באמת הגמן שהי' [illegible]
לו מהרי [illegible] הרמב"ן הנ"ל. ואף שכבר אהב המחבר הנה לדם לתשובות
[illegible] שלדיהם מבונו לדם תשובות במקום עצמו ושכבר נקבלם הם בלעדו לדבר
הנבל [illegible] לבד. ובמקום שהוא בלת תמיה על הרמב"ן לשונם שהקשה מאת ידלג
עוד מדי [illegible] דמעתיקא לבד. דהרי ובאין שיטת השמבים כבר מפנהדרון הוא בדיוק
מומחה ובמוק אינבי שבן בימודי אין ההבדאה דבמו הבדאה בבוד. ובחלם פי' ג' בשק מלא סגת
בשם מהרשל דאפי' בשם הגלה ומוד בדבר. ובתלמוד שם סקב דאמנ מלמנו חומלק הבדן
וש לו כת בבגב שלם. אם למנו נאמנת אין לו עבינת כלל ואפי' משה ואהרן לא מהומנו
ומשם משאר בא ומשם בטלו שם. ומנמבות שם בקנ בדבוי משבב דאו לקבל עבות ומשם השקם סי' מ
סקה דאפי' מומחון בקינון שלשה, ואבל מהנמשלות מסון שם בדמוד מומחה ובכל לקבל עמלת כמו שובל
לבון. אם הנו מבאר בשטה מקבלת מתובלת בבל כא עב בבה ושאנו הנא בשם הראה
בדמוב מומחה אם לקבל עבדת. ומי' בהה באמרו בינה חומ בבוינים סי' ומא בבירונת.
לומולא כיון בבהשון בבה כב. החבש הנה לבם "עבדת" מו תהי' מבורה לבם ובשב
שם מה תהא לתשובו הבאר אנו מבר "שוקבלו עבדת" ובבשו החבש מב. אם לא מבת
לומבתב החבש הנה "לק" בנהי בשה במקום עצמו בקאו מהו מהם לנבי בבבוש החבש
לבב, אבל לבקלת עבדת הראו' עבה בבון לבשב עמו שנים, ושבר כמב לבם לבשב אות
אחרן לבקלת הנמלת לחון בבב שבלל ובשב ג' כמבנו השמבן הנל. ומשבדה שבר מבבון לשון השב
"עבדת" מו ומא בלשון השבתב החבש הינו בבה" מבר לבם. והוונו מאולו משלם בבה הי'
בי בבשה לבב והי' בבשב לבתוב "לק" בבשות הבמבן, בן בשמו "הנמלת" בשב
לבם מ' ובבן. — והבמבן לשובתו שבר מבוון בהי' בבון לומבתב "לק", בהבל
"לא" בבמוב מומחה בשר לבקלת עמלת בשה בשה מבבלת שם בבוש עב משמו,
ובה בתשו' בבמבן סי' בב. ובלו בשה מבבלת בבבנמת מבש השבון "לא" בבמבן עם לבמשו בבבנ
אבל אלובבון בהבבמם לבם.

ולמלם הלון בבון

[illegible] בטעם בהבי בבם וכלון ובכמשו שלא הבבבל מעלם [illegible] ובלון לבבר
[illegible] בבמ בבבב וכל לחבר מהבבמם [illegible] בן בטמו מולו בבלבלו [illegible]
[illegible] בבב בבן מעבלן לבבר [illegible] מבלמ

קאצלער ליבאי איז דאס אלה המקום איז קאי אדל, ועם איז קלה דאכה
מובה מל הני דבתן תלובות קאצינק דאלב ונל דבל הני
בעמען איז בעמלד,

אולם להאמר אש דלאבוי ודב ומסף דסל בעמען פא דאמטינן
הדוטות מלפנהם דהיינם הלבעים מי הני יקרעל דהוו סנהדרין
נמי שובאתי מדשי הומס סנהדרין ג' איון הבנה לומר בל הני
דאלה בעמנים איז קאי דיל כמל הנמה דבתן ענין אצינן ולאו בתן
תלובות, ומה שפיר לפינן בל הני דבעמען סנהדרין שלם דהוו
אל הלבעים צרנים עם אלה כפירש בלבעות, והיא בפיה פא
דסנהדרין ובלבעות פא דבבלם הכונה אלה ודיות דינם,
אבל דאין דנין כל דאלו בבג של איז דיליף בם אדאו בו אהבה
מל דבש הנבקל גל הכונה אלה ודיות דינם הלבעים
בקנים שהיו עמו כאמור ואש.

עוד יש לשאל היא דמסקקי לה אי אלה קאי בעמנים איז דהנה
לעיל ודבעת לבאש היא דפירש בדיל דהיא דמסמך סבי דאלה בעמנים
דאל קאי אלות דהוה כאש להם ושקול כבלם ולאו פירש כמו שקודם
בדטל דה דאיתי דה' אפס ודיון אפי' הדיבור, והשמה דהנה
יש לדקדק בהיא דקאמר מיסמך סבי בלאלה אלא מנין, אילימא
מבמסק ומסמך את ידו אל. אלה תסגי בחד. דמדוע לא הביא
הקריא דקדים ומסבת את ידך אל דהוא צוי הקבה אלו.
אמנם אש דהנה בהיא דאלה הי' דיון אפי' הדיבור כחק הנמה
בסנהדרין יא ונל שאני אלה דבעמנים איז קאי כלומר היה כנגד
שבעים ואחד כי וכל דבריו לפי הדיבור נאמרו אל, ואמרה יש
מקום לומר דבדעתים להוסיף אלו מבאמת לאו קאי בעמנים איז

והנה ידוע מן רש"י בפ' פנחס אל"ף ומסמך את ידו אל מדשי
המדל לם לאלה אלה בעמן יפה ואש מאה לנבואה שהקבה אמר לו
ומסבת ידך אל ידו אחת, והוא אלה בלאת ידיו, מאילאו
אש דהל דאקאי אאל לומר דלאיב הנבואי דמקדם ומסבת את
ידך אל דאל ודאי מקלי דני בעמנים איז דהרי כל מה שאלה
אלה אפי' הדיבור היה קאי בעמנים איז, ואבל דלאיב מקרא דאחל
ומסמך את ידו מה לה הוסיף מדאמת מה שלא נבואה, ובזה
אפל דלאו קאי בעמנים איז אל תסגי בחד. ואתא דקאי
בעמנים איז ודיינים אלאם הני שלאם לם ושקול כבולם
אל נ[illegible]

והיונים בחוץ מלא משכנות אותן מקנים הי' בשעת עשות המשכן ובמקום רש"י בפ' משפטים
והמרגלים הלל. והנשים שבמקום הי' בן הגורמים בירושלים ואין שכנים הנשים הירושלמיות
להבדיל הלו' מקרוב דוקמוק וחומה/ ~~[illegible]~~ בהיונים הכנסת רון ללמד מגם המקנים שבשעת
עת הי' מקדשרון. שלר בשורו קרבן שם שרל מהנק מקנים אינם לו המהאותן המקנים
מלא פ' משכנים ומה חיונים כמלוור המחרה בהקלתם מאותן המקנים נהרגו בעת בעשה
מל שנשרפו במתאונים והכנסת רון אינם לו הי' השוטרים שבמקום שם עלותה ובכו שוטרת
בעל עשה אבל הבשור כמש - והנים מדין ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ אשר רב ירושלמי הם
כמהבשר רק שומו בש תחוו בדקלו מקנים טל: בשבעלת טו. והיו בחוצן רחו והמאו בגה והלכתם להבדיל מבנה
קלה עשת בעונו בגה בדק מל בהמקנים שבחוצן הי' מקנים ורו מל מלה מקנים
ומפל מתלוה בגה בהמקנים מאותן אמר בהשוטרים שבמקום שמרו נפשם על ושחטל כמש ובכו שמה
בגה נשו להיות מקנים. והנים על מאותן המקנים שבחוצן מאותו שם בחרש שנהרגו על שנכנו בעשה
הקנו מתנו כשלות להם אחר לעשה מקנים מתת מלמעם שבקנים שנהרגו על בעשה
שמו כי עש ונעלמו מהיו להם מאותן המלה המסורת נפש כמו השוטרים שבמקנים ומנב עכת גם
הם נשו להיות במחרגת מקנים כמו אלו. וזה שרקמן שם בחרש מקנים מחרים המתנהם
שהי' מלחם שה. אבל לכן מרבו המחר פ' שמת והלא הרשו שם שהמקנים הי' מאותן ומה
המה אלו רם לנלק עשה עשה ומאותן לבשעה ~~[illegible]~~ ומנב נפרש להם בחוצן שנשארו במחוקים
הקושרים כמ ומל המקנים שקו לנו בגה. עש חנב לבוא שלא הי' להם אנו מת המסורת נפש בשרל
ושרל ~~[illegible]~~ אם נשו להיות במחרגת מקנים. ומפם מלשה תמיהת המקנים הכנסת רון בה מל
בש מתלוה בגה. -

ומבנה הלל מש להמן הא בכנסת רון ומ: מל אבוו לרב. ומל מסמק סבו בשלשה מל אלומון
מרבתם ומסמק מת ומו ~~[illegible]~~ אה תמנו בתם ובת משה בחקום שבנים מר בקו אה לוקחו שבנים מה
ולכושה אשה מלש
קשו מב. מנשמן בלו בסיבו להל הא מנשה בחקום עמ' בקו ~~[illegible]~~ מנרת הלון מל הנק מחתי
בחון מלומים על הקור כי ומן מלשרבון מקנים ומון מנן כב מלו בשבנים ומה בכל
הם לנרמון מנשה בחקום עמ' בקו כבמל טל: ומם עמ'. ומוחמקים ומ מה להשה שם בגה
כלומר מנב מו בתם מנוונו בקונלת ~~[illegible]~~ תמנו בתר בהלו מנשה תמ הלה. ומו בתם מנונמו

~~כאשר מלהבדרון~~ באופן לקבל עצמות ראו' לא סגי עד באינדי אחרון בהבו' אלא עינין כלל להיק
פה בדעה הרון.

ולפי"ז יש מקום לומר דגם להקושיות דיחוד מומחה כשר לקבלת עדות אולי גם הא בקבלת
כל תהו' מסורה לכם ולו ליחוד מומחה לבדו, לדקשו דישבור בין 3' והלקוו בגרהח' סו' ל' סקה
באלף ריחוד מומחה דן בחיובו אם לא ראוותם ביחודו שולל לגמרי עלו ~~אשלם~~ אלא תקנו שמוקה
מדלה מראו' אשלם באין נוסן ולתם מהדרוש ולה' ראו' של יחוד מומחה כשמוקה משני עינים
עש לחלק ירשבור הוא מהקושיות בראו לקבלת עדות ביחודו ע' בחומשו בוקה שם. אם ראוות
עלמו לבון לא. לחודש עפ"ו הקדה' שם בכשרש עלה ומר עמו שרואה גם שקר וכולן
השנים לא עפ"י באותם עש. ~~ומעתה~~ ומעתה בחומשו בינחות בהחוה הקה לעשה בולבן אות
הלבנה בחיבושה אל כיה ראה עבדש, אמולו לא הו' משה וכל לקבש ~~ועש~~ ראוהם לבדו
בלש בקה לו תהיו שמוקה מדלה מראו' כל ~~ענה~~ הולשק לומר החדש הזה לכם עדות
לו מסרה לקבל ~~שלשעו~~ ואתן בהמלן ~~ירהלו~~ עמב שנים שראו ושקר ולכל לקבל
עמב ראוותם אלו תהיו שמוקה מדלה שראו. אעש גם בבנו בשנים לבד, ובעשו הקדה'
בשנים, — אלא בדשאות התבל בראוות לא הי' אחרן משלמש ~~ראוה~~ נשתמש ומר ה'
אל משה ואתן לומר התבל הזה לכם אם אומרים אתן מן הבשמות כאלו
בקבלמו שם ולבטלן לומר בקה אל הי' ע' הקדה משה ואהרן בקבלת מוכרל לגבשוהל בקלתה
בקבלת ומעוה. אמל שהקור הגוון ל' בלבלול בל מולנין בשם הי' שם. אם אין אש בקרא בהחבל
הזה נפם בזו נלמד לבדרות אם נבדין כלה ~~בדרש הקדה~~ בחיבו מומחה ורוה הלבנה אל בעש
עד בוועבו אחם בהבו'. ע' כעין זה בקנין שם. — ומשכ אל כמש בהחבה
להבמה כ' בזו שם בלבלת הקבשו רש ומרוו ~~ראו~~ מומחה אהרן רק מבקרות" ולזו מלומרלה
וכאן בבתנש ומומר ה' אל משה ואל אהרן מלו' הי' אהרן משלמש להבלבר לבהיו' של הלבנה
שהיה לרש הנקה בקשים ~~ומשה~~ ומשמו לבי הקשות מאותם למשה בקשו הבמש ועד עפ"ו
בראותם כמין לחבשות הנקבה לעמת הקשבל - ומש בראות תהיו שמוקה ב'

ירושלמי פ"ו דסנהדרין ה"ג כהאי דאון מסיפון על
המיר ועל המצרי; ירבי יהודא אומר בתולה ויתל דעץ בדבר
גד זה מלך ונביאו לדוד אמרנו זה סנהדרין שאול אוקיר
ויגדל לקניך כי רה בת בם רב מיתתי לה דקש תורה
כפי עולו מראה אותך כי עלה זה מלך ונביאו, ויהרן
זה אורים ומתיקין מסנה לי ובאים אוש מקנני ותאמר
זה סנהדרין שאול אביך ויגדל כי יבקש מיד הפ"מ
בדבריה הקנים דהרי קרון דמסנה לי כמה אותו
מעלה הולכן. ומה דאתה ~~מעל~~ דעלה קיים מא קאו
ואין לזה לום מקור בירושלמי לם, וכן הא דמייתי קרון
שאול אוקיר און לו פירוש, ואם לומר שבאו להביאו
כאויה מצי דקנים הוים סנהדרין תמוה מאד דבל
הנך אקנים דמסנה לי אין בנוגע לקום כאויה
דהם סנהדרין. ומאדבאו כפי פי' האחרים יבואו
להיפך דמביאו מקרון דמסנה לי ללמד דקנים
פיים סנהדרין. אולם נראה לי דהוון טס שם
נבי בירושלמי לקרים מקנני ומרוול זה סנהדרין.

מלוכה דהי' ידע' הדיבור ודבר, ואפי' בל' דהא דפירש לאיל
שם גבי אשת מוסיפין על הדין ועל העדה דמלה קאי במלוכה
ראל' הוא גב' מלאכים זה דהי' ידע' הדיבור דהדי רש' קאי הכא
בהך סיפא דלא היו היקנים כסנהדרין, והא דלא פירש
בדף יג' הטעם דאפי' הדיבור יתקיים להלן בעדה',
ומה לא גבי אהרן דלא נענה לדיין ורוח של הלבדים
הקנים אילו עשה לומר דקאי במקום ראל' דבא' נבטרך להטעם
מלות שהיה רוח להם עשקול כבולם, אוב יהי' תלוי בעה אי אותם
היקנים היה להם דין הסנהדרין, אז לא, כנ"ל ומה לא אלא דהרבה
סיפא דלא היה להם דין הסנהדרין ולכן גם אהרן אף שהיה רוח
להם לא קאי במלוה ראל', אבל הרמב"ם לדעתם דפקיטא ליה דהי'
להם דין סנהדרין דאל' דקדין אשיר המלכן הלבדים יקנים
בהקמה סנהדרין ומה לא קאי שפיר אהרן במלוה אל' כמלה לפי
שהי' רוח להם עשקול כבולם,

ומי' בתוס' סנהדרין כ' דה' ליבדי, שתהו אהא דמאיר שם
הדיוטות מדבתיב עלהים, ובגיטין פ"ח מאיר מדבתיב לא נתה
עלה לפי הדיוטות, ובתוס' לעיל דגם בגיטין הכונה דלפנהם
קאי על עלהים דהסר סומר לפי הדיינים היפ/רוחים בא"א
ובתוס' בזה"ל ומיהו בגיטין פירש"י מלות דקאי אלבדים עקנים
ופתרים בסוף פ' ולפטים שעלו מאו בהר היינו רש"י פירש
דאותם הלבדים יקנים הי' סנהדרין, ~~ובאמת~~
ובאמת נ"ל בכזה פליגי הסוגיות דרב יוסף ואביי בגיטין
שם ס"ל דהיה להם דין סנהדרין ולכן שפיר דרשו דלפנהם
בפירש"י ובסנהדרין ס"ל דלא כסנהדרין ולכן בעינן לאמר
מלהים,

ווייב לפיר אויב המלך הזה לכם לתלויים כמותם. שניהם
מנים להם תלויות במלחמת מאו. ולפיר הם דומים לביב הגדול
ומעיקרו לתלות, וכמה שהוא קצר מזה מה הרמב"ן לעיל
שהקלה יאר.

אמנם בדי להבין דעת הרמב"ן נבוון בזה מה להרגון התליה
פב' בלבוארת מאו מה הסמרה שבדעל" ורוב. ובלבוארת פירוש בהוו
דאון מוסיפין מה הריב והעבירות אלו במלך וסנהדרין של מאו
דילפינן מעלבן דהי' עלה מלך והיו לקרים אקנים, ואולי בסנהדרין
פירוש דעלה במלחמת מאו תאו מיוש קמ"ב פמ' ובדעל" דב"ל דה ובן
מעלו, וכב' דתליות כזה אי הלקרים אקנים המוכרים בסוף פ'
ולפ"ם להיו בלעד מן מעבה אבל הי' להם דין סנהדרין אז לאו,
דמסתפק שלא נעבוד מינוי לקרים סנהדרין אלו בפסוק אספה לי
לקרים אוש, ואם נעמד דאולי האקנים שמקדם לא הי' להם דין
סנהדרין. מכ' דיק לפרש במעלבן דעלה הי' בלעד מאו. אבל
אי נימא דהיה להם דין סנהדרין לפרש בפקודא דהיה
עלה ולקרים אקנים. ובדין דמסתפקי להו הדעת לבן פירוש
מעשי הפרעים מיוש,

ועפ"ז הבנת מה דעל" שינה מאמר בפסוק מינה ובה דבסנהדרין יג
הכ' פירש "לפי שהי' כוח להם שקול כבולם" ואולי בדמ"ל דה דאוקי
סנהדרי אוור פירש "עלה היה לוקה ודין מ"ל הריבוי ושקול כסנהדרי
גדולה שבירושלים" ולהאמר אש דבדל יג דקאי על סמינר עלה אות והעלה
בהקומו רב' פעמים דהי' לאמר מינוי הלקרים סנהדרין דכ' בהמלך שפיר
פירש לפי שהי' כוח להם לסנהדרין לבן שקול כמאו דסנהדרין. אבל בדמ"ל
דקאי אהאו דעלה אולי סנהדרי אוור בעבר יתקן דהי' אז רק הלקרים אקנים
בלשון מתן תורה, אבל אז לפ' דעלם דהי' כוח להם שקול כבולם דהרי מפיהו
ד האקנים שהי' בזמן ההוא לא הי' להם דין סנהדרין לבן הוכרח לפרש

סימן ב

והנה לדעת אדם כמו על קלוי הרמ"ן בהלכות על רבינו בסה"ג
ותרוץ דסנהדרין דאלה ביקום אינו היה, ואולי לפי הרמב"ם כי
אדור ע"ז מסורה לבית סנהדרי גדולה הוי כמו לדרש מלבד ופרי
הדה אומרים הא הדה לך" ובכן בודאי לדעת לדעת שיטת
בגמרא בירושלמי אחד מהסמוכים בשם קיהה דינו כמותך מנהדרי גדולה
ובאו לבבור אור אהרן.

ומאד נאצר אל אי ליקח בפשיטות ואתין לתין נבואו לתי מ"ם
התלוים בפרה שיטור בלשם ובפסוקים בתין יתיר מאוה וסמוך
ובהתדאור ובלבד אדור ואדר.

"בשם הרמב"ן" ~ ובקשות לי בנהי באהרן לא הי' בכל הסנהדרין עא' דפ' בהעלתך כמואר
בילקוט שם רמז תשלו בשם הגאון חנוכאו כהנא באשך שמות כל השבעים זקנים ואין
אהרן עמהם. אמ' לבושי השמ"ן עצמו בסוף פ' משפטים לפשש הקשיון ואל הזקנים אמר שקל לנו
זה והנה אהרן מחר עמכם או בעל דברים ונש אלוהים? בדבר, שושבל השבעים
מזקני ישראל "ואהרן מחר" משך בוד "כמשה" על שרו האלפים והמאות" עד שקבל מתהר.
ובהל הבשוש מו בעל דברים מן הדבר הקשה אשר יקרבון אלי ונש אלוהים בעמקמו עכל ובתב
עז שהלא כיחש נפון עש אפ' מבאר שקאמל הבין הי' אהרן עג השבעים זקנים כמשה
לקרוון. בי' ל דבר הקשה אל הגדול ובואו אלוק. ונקו' בלשון הרמב"ם כא' מסנהדרין הג
דבראש הישובה שסנהדרין הגדולה שבל בדר והלא שקרון אותל התרומים נשוא הלא
הקמנך בתת משה רבנו ומשיך מבדרו בהלו כמשה בקאו בקום עא'. ונקו' ברשו' מנהדרין
ומ' בעל בעלי שבעים מחד בקאו. לבי שהי' משה ראש להם ושבל כבלים עפל ומשיך גב בהשמל
שהלא ראש להם שבל כבלים נמה שוק בכל עשוא ולא רק במשה.

מאמר לבל

~~116~~

יב

ומה עובדה מחנכתו לכהונה גדולה בעצמו. והנ"ל הקבוצת או הקיבוץ בלבד באופן כשרים אלא בבוא הגדול מחנכת את הסמכות ואותה אין להוות מבוא הגדול, ונמצא בלהרמב"ם הרשות הוא מינוי ממש" שרשומים להוות במקום בבוא הגדול לקה"ח. ומה נרמז בלשון הרמב"ם כמה מקהה הא" מ אל בקב הסמכות באו שנתנו להם הסנהדרין רשות שכבר נאמר למשה ולאהרן כי עדות לא תהי' מסורה לכם ולכל הנלמד אחרונים במקומכם" והיינו שבוא הסמכות הם במקום הבוא הגדול ממש, ונמצא בלהרמב"ם הסמכות עשוין הקבוצת בתור בוא הגדול, אבל להרמב"ן עשין כן בתור סמכות ואינן עשוים בוא הגדול כיון בדו בסמכות כן שעשין "ברשות" הבוא הגדול ובזה בו. ~~לחתן~~. ומהו החולק שבין הרמב"ן להרמב"ם

ומה מאד מושך עכנ"ל קושית הרמב"ם בלמד הא בקבוצן בוא הגדול מבתוב התחש הזה לכם ~~לאחרונן בקב~~ והיינו לסנהדרי גדולה כבאחרי בסנהדרין וגם בשה במקום עא באו ותמה בבאר הלל התחש הזה לכם" היינו למשה לחודו כבכתמב כל הדבר הגדול ובזאון אלינו" בסנהדרין טז. ומבתוב לכם בכלל אהרן עמו הרי עשין בבוא בסמכות ~~לבב~~ בהרי אהרן לא הי' במקום עא אלא כמוך לבב. ~~עש~~ והוא קושא גדולה. עש בבכרשי סבהם שנמחק ומשה ~~ומהאמר לקמן שנתן סמכות לנמצא בשעה קבהה הלו גם הלא~~ ~~ומשה בהתרמא בשעה הבוא~~ הגדול ~~ולא כסמכות בלמא כלל~~. ~~ודן מאד~~ ומרגל למשה בשעה קבהה הלו גם הלא בבאמה שעה תבר בבוהם ולא כסמוך בקלמא כלל.

אבל בדין בבית של כל לא לומר הלק אחר בית יפה. ~~אחרי שקולין כמנהגי כל~~ לאמולא כשיש מנהגי קטנים קבועים

בעיר אין הקפה ואו לומר לבית הגדול כו'.

ומקתה מתרוקן קשות הרוח והאורו כונה הגל. בהשלמא במנהגי קטנה שנור החוב

לבית הגדול להשוקים במקומם לומר לקבוץ להם מקום בזמנה הנור בעוב ובגל בנבי'

גם לזה לשלו ~~ואחר~~ ~~ואל~~ העיון לבית הגדול חולינו, אבל ~~לזה~~ ~~מקה~~ בבית של שלשה או

מהמרק ולו תנועת כלל שוושובים הבית הגדול. בשנים אם ~~הבית~~ הבעל לא ונוות

בין כלל הרו יש בנתים לבין בנבי' מצאת שהם סומכים אף שאונים הבית

הקבוץ, ואם ואמר לבית הגדול קונלמנים הרו לא ועיל אף כשהו' קבועים כלל ואל

בשובים לבין בכבי' גם נגד זה לשלא ועל לומר לבית הגדול כולל בקבוץ ויש

נגד מלת התורה בלבדן בין תשבוף הלק אמר בית יפה. ~~ואם~~ ~~שהרו בנה של~~ ~~לא~~ ~~כמו הבנה של~~ ~~כל~~ ~~ומנהגי~~

~~ומוקף לבקבוץ לאה לין~~, בלבד מהמ הסכמת בני העיר בשמון אותיהם לאחולה לבין

בו אם אנשי העיר מושבון אמתם, אבל לתתו מנהגו קטנה לבין בל ומלבות באון אחם

רשאו לחבול בעצמו ומרשה לומר ולמו לאמתם לפה און רשאו עי' בין בא הסכמת אנשי העיר

לא מעלה ולא מורגל ~~לבין~~ ~~המלה~~ ~~ומשלה~~ ~~קבוצן~~ ~~בהנהגו~~ גדולה ומשובים להם.

~~בקלם~~ ~~בהרו בהנסמך~~ יש לון

ונתבאר לון בסמוכה הלא המינו, ~~בנו~~ ~~בהסמוכה~~ ~~הלא מלה~~ כח לבין כל הבתרים גם

המסורים לבית הגדול להיו הלא ראוי להולת חבר בבית הגדול ואון חסר לון אלא השתתפות

בפועל, וזה בוודאי הורשאו כן בנהגו הג' תמן קרוי למעלה סמוכתא". ופה לשון פו

הרמב"ם כך מה' מנהגו הג' ואון מוכן סמוכה ~~שלא~~ ~~מונלו~~ ~~הקבוצה~~ לבוונת "כו' משם השמים

ובן מלוותם בתו' ~~מלו~~ מנהגו

להנה ובלון בוש סמוכה ונתונת רשות לומן בבית הדין ה': לבדו כך

מסנהדרין ה' ט. ואמולא לבקת הרמ"ם אם מנהגו הגדולה אן

הנשוא נתנום רשות לג' סמוכים לקבוץ חרש או לעבר שנה

נעשום הסמוכים באמתה שעה כשלשה חברים בבית הגדול

כוון בנוסר להם כעת עלבדא הסמוכה לבית הגדול מתחנכים

להולת בהמדרגת בית הגדול והלא ממש כהן בעבודתן מחנכתן

עבו כהן בולמא וכ': כבנרשו שם כוון באונה נשרה אלא בכבוד

ההשגה

ובישוב הדבר נראה, דבתוקפת דהיינו דהבוב הגדול הוא, דנהרו דסמוכין וכלולים לגבן בכפו' היינו
לומר שאינו חולה לגמרי דינא כלל אבל כשרולה לדון לכף בוב אחר לש כפו' כמש הרב חלו"
סו' יג. ~~ומשה הרב~~ ומה הרב דוכלל הקצב לומר לשון הגדול קאצלונא כמבואר בבן קוב: ולכמה רבותא בחלו"
סו' יב אם הנתבע וכלל לומר כן, דרק לבות הוצאה אין ~~לו רשות~~ שומעין לו עש. ולכאורה
נראה דכל הנדון לכף הסנהדרי קטנה בקורו בחולה מתה, או מלקות ולכל לומר לבוב הגדול
קאצלונא בלו יהא מחוור מגופו כמבואר שם ד' קוב: ואם בנדון ממון שומעין לו מכשר
בדיני נפשות, ועכ"ל דהטעם הוא כון דהבוב הגדול מושבון את הסנהדרי קטנה האלו בוודאי הקיר
לדון דן ומעמ ומלאו את ובוהם להם עם לדון בכפו' שלם אונו וכל לומר לבוב הגדול
קאצלונא כבאורו' שם בבן קוב: דבדנקוט בוסקא מבוב הגדול, שמסרו הדבר להבוב של כאן
או לומר לבוהגל אצלונא עש. — והנה הרב חלו' סו' יב כתב בטעמא דהכלכות בסל דבטעמת לבוב
הגדול קאצלונא שומעין עם להנתבע, משום דבאורותא הוא מלשון דבן תסבלנ הלק אמר בוב
ונה כמפשו פ' שנטים סנהדרין לב: ואלא כשרש בוב קבלן בעור. כמש בתוספות סו' יג
סלא בן ב' עש ולכאורה מש מדן באו לומר לבוב הגדול כ' משום בוב סנהדרי קטנה בעור כל
ומעמ כל דבר בדאון כאן חן בוב של שלשה לעשות הדינים הקטנים והדש הקשה ובוראו לומ
שלמעלה מהם כלשון הרמבם בסנהדרין פן קמו. שנור שוק לומר הלק אמר בוב ינה ~~בבוב~~
אבל בסנהדרי קטנה לש לומר כן. משום דהם לגבו דן כעוק סנהדרין גדולה ולכאן שהדין ברור
להם כמה כבוב הגדול. ומ' בסנהדרי שנטים כל שעוק בא הנתוב להקרש סנהדרי קטנה
לסנהדרי גדולה ~~ה~~ גדולה דנה להרגת אצל קטנה בנה להרגת עכ. ובמאור עין הביא
דברי רבנו הלל (הכו') שהמחה בקושא דהרו מושבו הקרה גמ' שומעין לו' בבוב של כל
דמן דן כבסנהדרי פ' מעמ ~~ומסנהדרי~~ בהתמתן ברוש סנהדרין. ולדברנו אש דהלומ
מבואר הוא דשקלון הקרלקמן דן, לאו לומר לבוב קאצלונו. ומה הטעם עלמו אמרונן בגמרא לבוב
של שבט שובון את שבטו עש בסנהדרי אלמד מלשבטוק. — ומלקן שנור המלוק הוא בבדא אל
כשרש בוב קבלן בעור וכל לומר לבוב הגדול כ' משום טעמא דהלק אחר בוב ינה. ול
בדנקוט בסקא מבוב הגדול שקשים מה במלב לוון שמתלק הדין בבוב שבעור בלמ

~~בדבר, והוא מתיר כשאר משקיו התורה בהוראה ובאת מכי הדיר בכל מקום שהוא,~~
~~והרשות הדבר הגדול הוא להשקיט היחלונות לקיים את ההוראה. משאל להרמב"ם אל "הקבינלת"~~
~~נעשה "נפת בוב הגדול", בכת המעלה לא קצת מובן. – ומלבן שכנר מש הרובן בזהל~~
~~שאין מקשין אלא בבוב הגדול שבירושלים כי הוא הקנין שכשנו שהי' להם רשות והיכיה~~
~~של כולם לא שהוא שאר הסמוכין כסלין לצה כי' אל. והוונו כמש שלמין מוקר~~
~~הקבינלת אין הסמוכין כסלין, ומה שנדרש בבוב הגדול. הוא רק להשלים ההיכיה של~~
~~כל ישראל, והוא משום בנגד החלטת הבוב הגדול אא להמרות מצות הוא והנשה~~
~~בלא תפור גוי' ונשות לכל הדרש גוי'. ונכת הוא מוכרח מצל ישראל.~~

~~ומה מאד ותמן עכוב מש השאלן לומש שוכתם מה שהקשה לו אוק הי' מקשין עכ"~~
~~הראי' לאחר שגלו מנהדרין ממקומם ואבדו עוב מהלת בוב הגדול כמאמרו מלמד שהמקום~~
~~מורם, וכי' בצהל אבל כולן שגלו וקטל כת המשכי מהם שהמקום מורם ואין להם כח~~
~~אפי' כמנהדרי קטנה לדון בדן מאמתם שמה תהי' הרשות בוב הגדול שבירושלים~~
~~לעבר ולקבש אפי' בחול עכל. ולכאורה כולן שאין לנו בוב הגדול הכי תפר ההיכיה~~
~~של כל ישראל, שלכי בעת הרובן אק יכאת נאת נמכר לבוב הגדול מקום שוש לרם~~
~~רשות והיכיה של כל ישראל, ולהאמר אש, בבפרי שלטים ברש ובאת אל הכהנים גוי'~~
~~לרבות בוב שבובנה, ובכסלק לעשות עכ"ל הדבש גוי' מן המקום ההוא גוי'. על הוראת בוב~~
~~הגדול שבירושלים חולקים מתה ואין חולקים מתה על הוראת בוב שבובנה עש הכו מקומר~~
~~ברק לגבו תולק מתה בנין מארא בעונן בוב הגדול שבירושלים אבל לבורר ההוראה שש~~
~~לגבו התולק לשמוע אלוהים וללאו בלא תפור בו גם בבוב שבובנה בהי' הבוב המשנק~~
~~שבבור ההוא. ועי' בזה לתלן בזורוכות קלת. והנה ובלן אש הראש רוש פיד בדה בשם~~
~~המלך בכל בוב קבוץ ומופלג בבורו וש להם חשובות כבוב שבובנה עש בקרבן נתנאל אות ג'~~
~~אל אש בלאחר שבטלו מנהדרו גדולה נכנסו תחתיהם הבוב שבובנה וכן כל בוב ומופלג לבר~~
~~לעמוד התולק לשמוע אלוהים וללאו בלא תפור ומאולא עשים בדבר הכרעת כל ישראל~~
~~מבו בוב הגדול בשעתו. והבן.~~

ומשתה ~~[illegible]~~ נשמרים על החילוק שבין השם להרב"ן קדין קדושת יעקבור דסמוכין
בהשם הסנהדרין. רק נקרא לבאר בדרך אחר בענין סמוכה.
דהנה מקראר בחוש סנהדרין לקרא בה' סנהדרין באין עושין סנהדרי קטנה לכל
שבט ושבט יעקור יעקור אלא עכ"ן בד' הגדול שבלשכת הגזית ולכרכים בה' הגדול לעזרת ולהשובה
בכשלון שם. ותמה כמ' אמרו בינה ובחי' השם חלם מי א'. בהרי מקראר מדקשי השם נקמי
המלות מן קלו דגם מינלי בוד של שלשה סמוכים בכל עור קטנה שאין בה השיעור לסנהדרי
קטנה הלא גם מעלל המלה בשלקטים בה' ושלטרים גלם' ואם למה לא אמרה המשנה דגם
מוד של שלשה דרוק שותענה עכ"ן בוד הגדול יעלו' בדקשיהם בשלכמ.
והנראה ביה, דהנה בעיקר הדין הכל באין מינין סנקדשין הבא אלא עכ"ן בוד
של עא יש לעיין. בהשי עשת הם סמוכין דבלע אלא כל לשנלמן ובקראר בשתנ'
בסנהדשין לא הלכרכי לסמוק עש. והרי מהלת הסמוכה הלא בקרון לי' רבי ונתנין
לו רשות לדין בונו קנמת כבסנהדשין וג: ולאו בוקא בקת לבד אלא גם בכל ושאר
בקשים השוכים לסנהדרין בהרי אין סמכין אלא עפ שוהא ראוי לכל הבדחים נכרם
כב' מסנהדרין הח. אלא בהשם נקט בינו קנמת בוקא מנע שאין בכל נהגין שלא
בנע הבות. ואם מנאת הסמוכה כבר יש לו רשות לדין בכל בקש השוק
לסנהדרין, ומקראר ברם כב' מסנהדרין ה' וא' הרי שלא הי' באו אלא סמוק
אחד מלשוק שנים בלבד וסמוק שקנים כאחד או בנאחנ ואחר יעשה הלא והשבנים
בוד הגדול כ', הרי ששקנים סמוכין שנסמכו מנו שלשה לבד נעשים בוד הגדול
בהלטרכמם בלו שנם מינלי מחדש, ומאולא כמוכ' כל סמוכין בהלטרכם נחד
נעשו סנהדרי קטנה ומכולים לדין בכפי' כוד"ן בכל סמוק בן בנפי' ~~[illegible]~~
ומה פרוק בוד הגדול לעאת ולהשובה, בהרי גם כשלטרמו ושבו קנלים
עור וכולת בודם לדין בנ' ובינו קנמת בכפי' כוד"ן בכנקה יש להם רש
בכת הסמוכה לבדה. ומל' השם והרם מקראר בהלא בקיון בוד הגדול לסנהדרין הגד
אונל רק משם בחיוב המלה חלה על הבוד הגדול לבד, אלא באין מגנים
נלתי ~~[illegible]~~ מינלי בהבוד הגדול יעלו ~~[illegible]~~ קשה בנל.

ב

שיעור לתורה לדף ז

אבל ביאר הרמב"ם ז"ל דהיא בתיר העגול בתלוי בהיקום ההוא
הוא רק לדון כדאמרי בי' קרוא לענין/ מאריו אבל לענין דעים
לא אמרו כתם אף הוא בקרוב. ולפי' נקרוא כדהג לקהל גם
שלא בקרוב. ואין כפקוטו לזון/ הירושלמי דמשמע סנהדרין עקולה
בחוץ ורוב"ם לקהל דבאמת מאיר. לקהל אינ. אין כשים כת
הקלב. שורבנים לתפוק מלבות ותקופות דאז" אף שיינים
סנהדרין עקולה תביבים הם וסנהדרין עקולה לבחוץ *
ואינ בירושלמי. ולדעתו מתפרש בפקוטות הך דאמרת דבלעין
משקו מתכת דסנהדרין נהגת בארץ ובחוץ. היינו גם סנהדרין עקולה
ונעשה לקהל. והלון" כמ" ולמה אינ כדת הרמב"ם

עוד דהך בגמ/ שיל סנהדרין באינ כ" לבבאר הרמב"ן בסה"ר
הדברות שם איינת נמצאת בשם אמרת רק הוא לזון רש" במקום
כל מסרי שם (הרמב"ן הקלה מלו כזה) וכן במספרתו סוף פל דסנהדרין
אינ בא"ל סנהדרין נהגת בארץ ובחוץ לא. והי' לבם לחוקת
אלפס לדורות מתכת בארץ ובחוץ ואינ לה נאמר לעבדים ומזלדים תמן לן
כל שמיר. אלא בוודאי * אינון אומן כל מין ומין. בחוץ אינון
אומן פלבים פלבים ולא ומספרתו ל' הובאה באמת דלא. ובגלון
שם הגירסא לדורות מתכם כל מלכות מתכם" לחדא כי' דבספרי פ מסרי
מבואר שמתבר לדורותיכם עליך שיהא הדרש לדורות. ובאמת
ובחוץ עליך ובכל מלכותכם. וכה הגירסא בילקוט בפרשת שם
ומבואש שם. ותש להלן בשם הספרי ולשון בכל מלכותכם
בחוץ. כולל אף מדי מקום. הוא נהגות בארץ ובחוץ לא בכל
מלכותכם הדינין נהגין בארץ ובחוץ. ומדי מקום אין נהגות
אלא בארץ בלבד ומבואש דהלימוד הוא מכל מלכותכם
ומי בלבד דלת כתוב דה כי הכי ואינ במס' דה מלוד מה שיקון
לא ומה שמרבנו ובשבת נשאלו בקולות. ומדרש כתוב שם דה הוקם
מדרם ומבואש שנתפרש לתקל מאור. ונה המס' לא נתאו להו דאוכמ

שיעור לתמה רבתי

א

ניתן דרך קיום מצוה הוי הפירוש, ולפי בית הלל נ"ד דרש"י כפי מסורה
ומקבל ציות ברגיד מעולם מבית דאלמד וכתב „כלל" לרבות
תולדות והיינו כגון שלש סעודות ביום ולילה דבת המס' ודבר לצדה
ומה הקיצא להו דילמא סגיאו ליהוי ביום ומנין דבדינן ליהוי בלילה
הגזירה ודלא ומה שמובנו כמס' הוו דרש כמכילתא הובא
בשבת לם

אך הן להבין איך מתיר מקלט שלא יהיו נהגות בתולדות
נהיינו שהמרים שהמרים בדינים להיות דוקא בחוץ, אבל לדעת בספרי
מדברה מפסיק מרי מקלט והיינו לכם אין לי אלא שקולטות בחול,
בתולדות מנין תלמד שהיינה לכם וכיון הפרש הוא דבריהם הלל קם אלקים
(דין בספרי מאיר אין) שהכוונה שבאו הרבה מחולל לדרי מקלט שבארץ
בגלל קולטות בסמ"ג שמיעה קולטות רק לרובת מיעט" וכלל בה מרה
נה מצוה אבל המרים בדינים להיות דוקא בחוץ ומנין לו לדעת
מצה אולי הנוונו לו הפסוק הבא אתנו כל ובה שם ולא הרבה
הרבה דוקא מהרבה בגיד מפ" מדרים שמתיר מיתה
בסנה דרין כמבריאים לם, ומה קאמר בכל מולבותם כל מבו
שם נגר היינו דרך לגבי דין סנהדרין לדין מיד במיתה
לא הגב בתולדות אבל לגבי שונגת להקלות לדרי מקלט, ומה בסנהדרין
פ"ל דרשינן מהל הוקים דהוקים תורם דמגמן בבית פנים פטור
ובמ"ל דמ"ל מנין שיש בל נקט גרוו לני דמן הוקים ונו כלל
גם דבוונת הש"ס דקרוו קמוו הוו דוקא בגמ' בקולות המס'
לכן נקט הכוו הלני בגם מיהם מנין ומי בהמרה והמצוה שם, וכו'

ומשה מבוזים התילוק שבין הרמב"ם ובין הרמב"ן להרמב"ם הלוי היינו "מינוי ממש" שהביד ימנו אותם לוקבים להיות ביד לקיהות ומבין כבדי שיהי להם נכח מיוחד של ביד הגדול. ולהרמב"ן הלוי היו ומין התלת בגוד בטלות לקיים ציר פ מקום הסנה פ ישבו ולא מינוי ממש ודוק (א) ומי בהס סוף ח' אות ובינה מצוה תכ"ח

ולכן הרמב"ן אל הרמב"ם הוי איך הידלו תלים ומיכן לנים ומי בטול הסנהדרין ו' שנה הקדם התוכן איך הכוך לאמות בתלמוד דקדלו ע"ז הכוונה ומצוה דבי בסומכין לבד. וכמ"ש אמרו ע"ז לתקן זה ע"ז דרכם מלוכי, בבית הה' בכל המגוז והלב לאת ע"ז דאע"פ שגלתה סנהדרין אל מלכות הגזירה לא נתבטל כתם מכל וכל אלוו דבקיו לתנין דבר כמש מס' ע"ז ח'. אבל לשון בקיים נשאר לה כת ביד הגדול ע"ז בבקיהם ומינות לפי דרכם איך נמצאו לזה אינה להלן

ומה נמי רק אל בקיהם דמהאו דאמרינן שם ביד שדמ בית הנסיות אם לאתרו שגלו ובאו אין הקוים להרמב"ן בלשון יכה הקנסות ואין צריכין לכת ביד הגדול רק סמוכין. ואב נהי דבנפירה הרבילה בגלות והיות ביד הגדול אבל כת הסמיכה נשאר להם ומי רמב"ן ע"ה כפ מסתי ע"ה והיו מלה לכם לתקות אלקי לדורות מבית בלדיני הקנסות ומלקות נוהגות סנהדרין גם בזמן שגלתה סנה דרין מלכות הגזירה (א) (ראה הומר מריין 3 פירוש המאור גמבינמט המאור לנ"ל)

הערה

(א) ~~ומה דבקיו בדני הרמב"ן, יפה שנשאר כל שנגלה מכל ביד אמרו, היינו יפה להבקים נמצא לכל שנגלה ומלא מכבת הדרים לבוא לפי ביהמ"ק ומי בהתס סוף ח' אות ובינה מצוה תכ"ח ומתין כשאין ביד הגדול היו כל ביד שבזירו יצוה לומר אלו ובאמת מבוים כן בספרי צחיב לומר ולקור בכל הדאמר ביד חלוק דבק לתין בקן מקום ומחיב מיתה. הדשן המקום גורם ומאים אלו בביהמ"ק ובקיומה הגזירה~~

(ספק ?)

פה יבוא אולי, המאמר מפירוק הרימון / יהודה בן מסעי

לאדון הבית הזה וזה לנם ביתך דאדון לכם כלי אלה לא בי
רק ע"י מינוי של אלה לנם כמו לבעור את אדון ואבן זה
כי זה מבוטל בפועל הנמצא

ושהרי הרמב"ן הוא דאון יתשון בעניין הי"ת ונבש"ש בעצם אינם
דיני התורה. ולפי כ"ד הסמיך יפול להעניר. אולם התילוק הוא
דפי הענינה שאון המדון נוגע בתורת לפלל ישראל שפיר כ"ד
הכ"ד להענור לבמ עינו בהענאת. ולור כן אינם מתלוגר בדינן
להבינו הדרש לפנ הכ"ד הנעול. אבל בקבינת הת"ל ונבש"ש
שנוגע לכלל הנוגה לא נוגע לדור לעוות בטוחים שכל ישראל
בכל מקומות מוקבותהם מסכימים להקבינות שאלה הכ"ד הפרטי,
והרוב לדאון כשיבדר. הי' תלוקי דעות כאומרים אל בכבוד
בנות ובמוח שאון דעת בנאו לזה ולא יאלט שלא יהי' אחד בסוף העולם
שאון דעת וסכמת. ובעין הא דבמקום אחר אאל בליבוא תב
בעינות הים בלאו מתאו לזה ובעין זה בנה בלי אאל בליבוא תב
בסוף העולם כי' לבן מובות הדרש לבוא תמיד לפנ כ"ד
הנעול. ונמצאו בעצם "הקבינות" שאון כ"ד הנעול הוא
יבות, הסמיכה" לבד וזהו כמה כמה דהם סמוכים ובטחים
זה שהם הכ"ד הנעול מלמל להם שוסכים על ישראל. ולא
הי' מתלוגות ועיעוע של הקבינות. והוא מחל כשיש מלחמה
המתורה דהענור ולבוא יפי הכ"ד בכל יגיעה שהוא.
והכינות הכ"ד הוא לתקוני המתנות לעיב את הענאה,
וזהו מה שכ' הרמב"ן, שהי' להם רשות והסכמה של כולם לא להיות שאין
הסמוכין בסולן לזה" היינו כמו שאמרנו עיקר הקבינות אין הסמוכין
בסולן ומה שאמרו כ"ד הוא רק לתקנים הסכמת כל ישראל דכ"
הדרש אמר יגיעו לך ונגע ודבר הוא מסכים על ישראל.

בשביל אור הדעת העצול יבין אולי מלה במקום אחר קצת. ומדקאמר
התדן הדה לפם למלה ולאהרן בימי מלאר דהקפידה המדה
רק להמתאחרים היינו להיותם סמוכים אליו ובמה שתלך הדרך לק
לומר דלהכי קאמר לפם דלהני מלאר מימטוי רק לפם ולכן על האחר
רק לנים אחרים במאומה (והנה שלא להיות לקולל) הדי לעבדו בלבד
דאינ מלך דבעינן לדעת הרמבם — כיצד העצול הדי אהרן לא
הי' רק מוסמך כמו שהקלה הרמב"ן

אולם מה שלא הוא אפשר שמבאר פפ"מ סנהדרין האי דבעינן
שיהיה סמוך לכל דקאי שיהי' הסומך אחד מהנה דרין נגד שם
דאחד הנסמך יפי הענין אז מפי אחד מן הסמוכין מפילו
לא הי' הי' אותם סמוך בסנהדרין מעלם" אינש וקא' לבעין סמיכה
אבל לענינם שיהי' חסר בכיצד העצול צריך דקאי שיהי' איך
בכיצד העצול ומי' בפשוט מסנהדרין הת (א) ואם אותם שפי מעוב
דהדי היו בלא סמוכים ונלו לקבוע דת ובשל לא הי בסמוכים
לבד לדעתם רק שיהי' להם כח בכיצד העצול וקא לא המינוי רק
אינ בידה של אינ פנל הכן בעינן שיהיו להם הסנהדרין הבת"
היינו לא רק בשות לבד" רק שיהיו אותם "מינוי מושל" ויפוי כח מיוחד
לבעבור בעבור הקדם בקדמי התדן הדה לפם היינו שני מיני דתי
דינין מלה ואהרן, מלה בתורה בכיצד שם אינ ואהרן הוא בכיצד של ג'
סמוכים, והיינו אור מלה שהוא בעצמו הכיצד הגדול אור שיהנה ומסור
הדת

(א) ועוד דאין הכח שם בפשוט אבל נכ הרמבם דהני מפילו לא הי' סמוך בסנהדרין
מעלם" דלמד כן מדלקמן דלאחר התורקן דלא הוה הנוי סנהדרין
הי' סומכין" בגי' מאיך דהדי הרמבם לשיטתו הי' לם דין סנהדרין
כל ימי הותם דך ימי אביו ובקאו, ואם הי' לרבינו אויה מקור
לדברי אלו.

~~ולאחר~~ וקודם הבמה בים יש אומנם לדון ~~אולם~~ ובשאלה זה, אם דבר לא קרוב שיטות הם ודימוים הם בעצם זה, ולכאורה בכה הלן.

ובגוף דעת הרמב"ן שם שור היה הלוה אדם לעשר ולקח כו' לו שיהיו שור הסמוכין פסולין לזה נסתרך כעת בלב לאת לם לוון לזה מקום לכוונה שבין שהמצוה להם לבדם הלוו הדעת אבוא ודברו/ במרובן דתוקמא מוכ

ומלבד שפסולים אותריה זולתם ערוך בוודאי הה שה הרמב"ן העין בקרוא דפס"ד הדעת אשר יגיע לך לבוודה תמה הדעת ואשר דאמרת הוא דבש"ס בסנהדרין פ"ז מבואר דקרוא דאשר יגיע לך מדעת אם בעיבור שנה והיה"ת כמדוים שם מקום זה ואל שורדר לעשר שנים ולקבוד תלים בדעתן הן הוא ובכ"ל ערוך אבל הלוו בורר בהבמה מדעת מקל מאכל כשיש מחלוקת בין הבמה דינין כמש דעת ניבור בלעיר ואז נמסרה ההכרעה לבי"ד הגדול שבירושלים. אבל לוו נעשה שלם דאם קאון מחלוקת לוו נמסר דן לבי"ד הגדול. ומדברו הרי כלל הנמק מקום זה, ואל ובכ"ל אם דין ונמר ושעת משפטי המדה דעת בי"ד הסמוך ובכל לתתנך הדין

אולם לדעתם ההסעת הבעיה הוא דלהרמב"ם כל מין הדעת ומבור נמסר בעצם דן לבי"ד הגדול כהעק ~~דמתלו~~ דמתמתין דרוש סנהדרין בקאון דנין אור הלכה כ' ומין מוסיפין ~~תמל~~ על הבי"ד ואל המלכות אלו על פי בי"ד של מאה ומאון ובכל בי"ד אחר הסמוכין ואפילו סנהדרי הקטנה לעקר ולהדן. והבי"ד בזה דקאמר "הקבמות" עלה ~~מכלל~~ "מנת בי"ד הגדול" דכל הסמיכה לעצמה לא כזה.

ועפ"ז הסעת זה ומבל מה לדקדק אלו הרמב"ן דלפ"ד דנמסר דן לבי"ד הגדול ~~הא~~ שהקרוי הדן הזה לכם דהולל להקרוי לאמור הדן הזה לך היום לזלה לבדו דהוי בעקום אלו קאי כדאמרינן בסנהדרין ט"ז

לפי המקורות ומנהג בקהילות

ולבאורה. מכל המלחמות של בבא ובר בר היה הוא בקיטה רבא
הוא בקבורה חדשים ומיבור שלנים נמסרו בעצם רק לבית הדין בעיר סנהדרין
שקבלו הגזירה ולא בשאר בתי דין ולתוא מינייהו ובינהם הנשים ~~בהוא הדשן~~
~~בבית המקדש~~ אין קשורת בהוא הדשן בבית המקדש, וגם רשות ביד בית
המקדש לשים תורה לג סמוכים אף שאינם מתקני הבית המקדש. ומקום
שיבדו הבית המקדש מן הבמה לשבנו תקנות, וכל זה לבתילה,
ובדיעבד מהני אף בשאר בקבלה אין בשאים מקומות שבאר"ל
אבל לא בתורה. ובשאר הניתו במקום בארץ מהני אף בתורה והיינו כפי
המקומות שהיו נבנה בזמנו בספר המצוות לפי שאין לנו לתלות תנאים
ומרבים שנים בתורה אלא במקומות הנעבדים כמו שבארנו כי מצוות
תלויות בארץ, ושאינם המקומות הללו אינם

ושיטת הרמב"ן הוא בלא נמסרו בעצם רק לבית המקדש כל שלשה
סמוכים בארץ יבולים לקבוע תדשים ושנים. אלא שבזמן שהיה
הבית המקדש היה הדשים מסורים להם ופנה שנשאר כל יקבוע נטולה
מקום בית אחרי, ומהבמה שבבית המקדש אינו יגיעו לך. אבל בזמן
שאין בית המקדש תצרה מהלוא הנשאר כל בית כל שלשה סמוכים
בארץ

אולם נראים להבין מנין הרמב"ן בעצמם בלבאורה שם
אחת להם כי גם בבית בעצם אותם הלשון "אין בית הסמוכים בארץ"
שנמסר להם הסנהדרין בלבד" וגם הרמב"ן בעצם אותם הלשון שבזמן
שהיו הבית המקדש לא היה בשום מקום לעבוד ולהקרב אלא "להם"
"אין בשאר" ובאמת פלגי הדי במקל מסכימים הם בלא בזמן הדשים
שמנין בת הבית המקדש בהיות הוא בשביל גדולתם ובלי בשאר אין לשום אחד
לעבוד ולהקרב ובכה בשמה שנין הן שני בעומת אלה אלא בהרמב"ם
מבין סיוע מה שאומר לעלה ולא הנו הארץ הוה לבם. והרמב"ן מבין
סיוע מהבמה שהיו הדשים אף יגיעו לך

סימן א

הנמצא בפי' מהלכות קידוש החודש אחרי שמבאר אינו כוונת הלבנה
קידוש ע"פ הראיה ומ.ישרא תקונות לביה"ד מתשבין ומשיטה של הביה"ד
שיתקנו וידמו ~~עכ"ל~~ ויהדלו ~~נשמט~~ כה"ה לם אין מתשבין וקובעין חדשים
ומשבדין לנים אלא בוודאי עדים והכלה הוא מבאר תוכן הלכה ד' ומבוארה
בארבעה ותש וצ"ל שם כל שאמרנו יקבעו ר"ח על הראיה ומיקרו הלנה
מפני הנמן אין מפנה הצורך אין עיקר אומר אלא סנהדרין קבועים אין ביה"ד
הסמוכים בארץ שנתמלה הסנהדרין פלוגה שבך נאמר למלה ולאהרן
התדן הנה לכם כיוש חדשים, ומפני הלמודה אינש מאיש מלה כבמ
שבך הוצרו פירוש הדרש ידעות ז' ~~תהיה~~ מה' מסורה לכם
ופי המאמר אתרינה בטעמים. אבל בימין שלם סנהדרין
בארץ אין הקביעה חדשים ואין מתקנים לנים אלא בתשבין ר"ה
שאנו מתשבים בו הנים וכו' ע"כ שם בספרו מלבה מרה הוא ספר הי"ג
ובספר המצות מ"ה קנה הסמ"ג לבאר מנין הלכה ז' ומ"ר ז'
וצ"ל שם לתנו ר"ה אבל מצוה ז' לא ישלה אותה לעולם אלא
ביה"ד הנקרא לכם שבאדם ישראל לכם וכו'
ויבאר הלמוד הרמב"ן עליו בזה שם וצ"ל וזהו הדין הנהוג להם
מה"ר בין הנדם התורבן בין לאחר התורבן. אלא בזמן שהי' להם
ביה"ד הנקרא היה הדרש מסור להם והם הי' המקדים התבל
והמתקנים הנים לא ביה"ד אחר מפני שפלגה כל יקרות עצולה
על ביה"ד אחר מהם כי' אבל יראה לי שבזמן ביה"ג
הנים שהיה והי"דה"ג בזמנם ולהם הלוה עמנה מן הכמה שנאמר
מפי הדרש אולי ~~מדרש~~ מדרש לקן מן המקום הה לא ושר יבאר ד' לא
היה כלוה לקם אדם לאבו ולהקדש אלא דביה"ד הנקרא שבי ומקום
הל כמשון הוא לכם דברו אל כל עדר בנ"י והוא הנתן לפי רשת
שהי' להם כלוה מכל ישראל והסכמה של כולם לא שיהי' שיש
הסמוכים פסולין לזה ענין מכל

דאורייתא לקבל עדות רמיה לא סגי ליה דאיכא אחרן בהדי וחיין אף
אינן כלל להך דפא"ר בשנהדרין

ודיוקא יש מקום לומר דגם להסיקים דיחיד מומחה כשר לקבלת עדות
אפ"ג היא בעצמה אי אחיה מסורה לבם. דלא ליחיד מומחה לבדו,
לדברי הרשב"ז בא"ת ג' והיכא בתלתא סי' ז' סקה"ד דאפ"ל דיחיד מומחה בן
ביתיה מה"ל כאיסור ביחיד שיוכל לבדו שלא תהא לו מיעוטא גדולה
מכאיה. מקום דאיכא נאמן אותן אחרונים ולה כאיה של יחיד מומחה
כשמיעה מלני עדים אינו. ואפ"ל דהרשב"ז הוא מהסיקים דבאמת לקבלת
עדות ביחיד אי' בחומרי בינה לם מה"ל כאיסור אלא לבוא לידי
נתיבת עפ"י הקבלה לם דנשים אינן אחי אמת שנאה בנ. שפיר
יכולין הוניס לבוא עפ"י כאיסור אינו. ומסתה לאחי דאיכא דינן
במנתות דהכאה הקבה. ולה בחלבו אות הלבנה ביחיד ולה
ואל כיה כאיה מקבל, מחלוקת לא היה אלה. יכול לקבל עפ"י
כאיסור לקבל בלא כיה לא תאמר שמיעה אמולה מכאיה כל
ומה הנכרך לומר הרבה הכיה לבם עדות אי מסורה לבם
בתקא אינ דהרבה הכיה לבם בא לחיב לעדות אם נמצאן כיה
ביחיד מומחה יכאה הלבנה אינ יכול לקבל אינ כאיסור אמר
בהדיה. ומ"ל כמין אה בפנ"ל לם. (א)

הערה א

ומשנ אנ כמ"ל ~~[illegible]~~ בהמרה והיבנה כ' כאו לם בלבד הסכרא
כמ"ל ויכרא לא מיחל אהרן כן "מדברות" ולא "מאמירות" וכאן
דבמק ויאמר ד' אל מלה ואל אהרן וגו' היה אהרן מלוכן להאמירה
מצאיה של הלבנה לה כאיה לבם הקבה. ונמצא לפי הפלגות
דאהרן ומלה הקלו הרבה אלה עפ"י כדין עפ"י סעת
בלא תהא לאיסור גדולה ובדברי הקבה"ל ז"ל כמו דהרלב"ן

אבל לאור דיוקי מאיתוניות השינויים הקלאסיים בשטה על בעלות אבות עי"ח מ"כ אפי' כ"כ
לבבו שם. לדבריהם הנשים שם הסיבה מקום להם ליצים איזן ראוים לקבלת עשרת לרשם בדרך לנשים מחבורות
ונקבל בקשרם. עש"ב. וזה אוש לאשת הבאלן יש"ל מקבלת עשרת תלמוד בדרון לבן ומשה כיון דיחוד אומה
אונ"ל ראוי לאון בקמאש תפש יונ"ל ראוי גם לקבל עשרת. אבל להחולקים קשה ~~בכל~~ בא"ל דיחוד אומה
יונ"ל ראוי לקבל כ"ל —

ונעלה ולא בדאות לדרוק טעם שהיו כיון שיש דיחוד אומה ראוי לבן בשעבד להלו
ביב אחר מדין לא ונשר לקבלת עשרת שהיו לה עיפון. והיו כתש כתבו עקב
השמדה אלא הנבואה בעבדי משה מאומה בהבדלים וכל לפלר כו שלא הלכה ומאלו הו בטלו מלו
בקבלתו, כמו"ל לקבלון קבלת עשרת כיון מוכנלון לפלר כו ונאמר לו הקבנו מעלם שלק
הו בטלו מות בקבלתו ובכלל לגר מדברן היונ"ל כמו קשים שמקרה עשרת בשעבד
מ"ו ובן שאלה מדבר הנתשלת מ"ל ג' שהבאמ. ומקרה לבוש השמדה בקבה ה"ו
בדאוומן על הקשים שמקלה עשרת אל שקול מצומן עליהם שמקוים הקשרת
ל ונמש התמש בדמנ"ל. עש"ב להונ"ל כיון שבנה מתשבון ולמשן שתשמה הלשון
כמש השמדה בבב ה"ד עש"ב. ~~ובמו~~ ~~שמנה~~ הדבר שמקבל התמש ~~ופן~~ מאומן עליהם
שמקוים הקשרת לאו וכלון מלמון היונ"ל ומפר כשמצומן לעמנ"ל ר"ומאמלו הו' שלה מתמ
בקבלת הקשרת בזמנה מאמה אלו הו' ראוי לקמאש לאון תשש שמקבלן או ולגר מבלמון
ומנ"ל כיון ברמ"ו הלבנים שמקשה מון שומלון לבנים ובו בבה "שהקומ מתמלה
ומקוים הלמה מקמה רמו'. ומכן שבנים בענין השש מאון נמנע מאמה ונכנ"ל מקמש
ומבנלמ אומשנ פסל גם בקבלת הקשרת מבלו עמפון כיון מלה בעב בבה ומשלן.
קנה אופל בקשים מומנה מאמה אונ"ל ראוי לקבלת עשרת. עפנ"ו בדבור בבלו מ"ל ג
בקבנים הקבלנים לבוונים הבלונ"ל מתבנו שלמו בקבון שולכל להנומים בלמנה בעב שהקומ לבמ. והקבלנים
לו ונלו מקבל עשרת הנמה מומה בדה בכן שאל הסוף בלע פס בדמקבלת. ~~ובעמנ"ל~~
~~לה~~ ~~והשמדה~~ לבנים. ומקרה לבוש בלמנו בונה חלם ה' מוונים מ"ו וא בלע לשמדה בחנה
מאמה מן ומומו הלה מן בדמ אבל לא בקנמת לקש שהבוז מבנש מ"ו השן מקמרן (בחנש שמנת) ה'
מתלקת השמדה בבה. ומלמ ~~מבנ~~ כיון בלמים מאמון קנמ הלו כמנמת לא בחוב

הלוי עבדות שאול

מלחמה אלא בעמ שלשה מלחמות ~~לא משמת היאמה~~ בעמ הדב שקבל הקיצות בהלי
כן ינתוב מלחמה. לפן כ"ל ~~מחדש מלחמה~~ מקבלת מצות. ~~ולהי~~ דמשכחל היאמה כשולטן
אומ עיד שני מלחמות, מה השני הלי דיב אחר עמים חדשות נגד הדב הקדמון
והלן. ~~ולמחר~~ בשלמה הלי הדב בוחבנו כפי ~~ראוהל בולם~~.
לדב מבאשוריהו חב כשר. בלקבלת מצות לא כן דיב של ג' סמלכים אמש כיבשונו ~~אל~~
כוונים לדקרים הגדלה. ~~לכון לאו דקול בקבלת מקבה לא משמק היאמה בעיקר שנמלו~~
~~מלחמה בוחם לקבלת הקבלה בוחמה אלמו מלכים כי כמלאך גדול בכ מקבה הכ. ~~ומ אמר~~
~~כשאל מבאומן קלחם הקבלה אין משמעון בהם בכלל היה כל, ~~מלא~~ לא שוקק כלל עמון~~
~~מלחמת שאול הלה. ~~לאם~~ נאמר בחוב מלחמה כשר לקמלש המאמש והלי ראלו גם מלחמת עמלק~~
~~בלון בהלו בוב ~~ולא~~ הלו ~~לעמון~~ כל. ~~ולבור~~ הלבים ~~מבקאור~~ הלבה, ~~לשה~~ עד באונא אחרון ~~בדבק~~
~~בלעמ~~ ~~ובוב~~ מלחמה ~~אונל~~ כשר ~~לקבהת~~ ~~ומלולן~~ ~~כלל~~ גם מלחמת בהלו ~~עמון~~ כל. ~~לגש~~
אל לו בדרך ~~ומס~~ שון. להסבור בהשי הורשלמו עשוק בעבדים הקלבים לבוונים כמלון משמ
בראל מהנים בוומת בעב מהלו קרלבון. ~~מתמה~~ השן (שמש הלוק) בלוק כב בשתובמ בהשי
~~מלשר מהנים~~ מהנים הבוב אחר כשהמאומן מעובדים שהקבדים הראשונים הקמל כן בקמ הבוב
הראשון ובוומת הלי ~~מהם~~ בסלים אחר. בוומת הלשם. אל בשלי כמ עבדש שומת מעובדה ~~לל~~
~~מבלמ~~ לאמת מבומה אומש. ~~ונמלו~~ בראל בחון אמנ בשונו כל לקימ בבב הראשון. ~~והבמ~~
~~ברמאמה~~ עשה. ~~ומקמנ~~ בהלי ~~ש~~ למקר הלבו בהמבומן ~~מהנוכמן~~ ~~מבקשון~~ ~~ל~~ נאמ בהמקורה בבוב אמר
בבאונה ולם. הוונל בהמבומן אלמרון הקבתם ~~ל~~ א' במסן ~~בבומת~~ בוומת הולם ~~עמנ~~ הונמש.
~~והנוכמן~~ אלמשום לגו כו אמת כו ~~בבומת~~ בא' במסן הוונל ~~עמנם~~ בסמן אולל אונמנ
~~הבבנ~~ אל שבתשון הכל גם אמ ~~ההאמה~~ ~~לומרום~~ שגם בלו' במסן לגו הלו ~~עמנם~~
~~לאמב~~ בבאור. אם בבמה המבומן נאמנים אל לגו. ~~ובהבו~~ ~~עמקר~~ ~~המולם~~ בין ~~הבמה~~
~~להבתשה~~ הלגו בהמאה הלא בן ~~על~~ גופן של הקבדים אם הלי בוומת הולם בסמן אגו לגו.
~~להבתשה~~ הלגו בגופן הקבמת אם אמת הבדקים מה שהקומל אל לגו. ~~והנה~~ נב הלגו מלבגו
~~ומלל~~ שנמנים בוונל בגופן הקבדים לגו בגופן הקבמת אלא האמק הקומל אם
הלגו בגופן שמל הבמה אל לא ~~לבונו~~ ~~עבונו~~ ~~להאו~~ מונון.

1696 Park Pl.
1907 Starling

מאתי אריה - אל פינקוס
קנטון פס
הלוי)

ובנה. יש אנשים לומר, דהמציאות נאמנים דהוי כבאים לפוסלן בעבירה, דאון נאמנים להבתולין דהווי כדבר ונגעין, לכן כון המציאות אומרים העדות של א' בעמן ולקי העדות כיון. ואמר הוים ראם מבתולין כי לא העידו לתי, דהרי הגאון בתי' תומים בקונטרס הסביר לן הא דבובתלה אין האמרונים נאמנים אף דהוו כמעידים עליהם לשקן על לא תעלה, אלא דבעדה לשעבר הראולונים לא הוי אז נגעין, לכן לא נתקלה עדותן גם עכשו אף האחרונים מעידין על גופן לפוסלן, והדשים עתקין.

ומעתה כנ"ל דאון אומ ולדים הוון יקרים ונטשו והבתלה הוא לפנמ כהוים נאמנים להשאר את עצמם אינה נאמנים, ואין מקום לעשות גיסא דהרי איכו הצמה. תירוץ הוא דהרי הראולונים העידו טרם הוים נאמנים בדש. ואין לך כי אלא תירוץ, אבל כשנפל לזה גם הבתלה אם העידו כך אז לא כזה לא תירצה. המדה. והוי כה דהבתלה והצמה. כיון דלה הצמה לדעת הרמב"ם ועשה זה. דאון לך כי אלא תירוץ כידוע, ומצאתם קבר גילוי לדין זה והא דתנא סימן לך סוס דאון עדי הקדר נעדין אומין ולהוצר פסולין לפרש יד ל' ואמרו כבר שקר זה בזמן כתבנהו ולא אדרנהו, וגם לזה' עדים לולדים הוים שמתו לתתו על זה הקדר ובו' אינ"ל, ובתנ הסיר פ' לקיאון לתתו ולא ראו בתוך הקדר הזמן והיקים. דאלכ הוא הן גב עדי הצמה אף, הוים דנלכאון בא' בעמן שהוא אז בבכל לפי דשי המציאים ואינ"כ אבל אלו שמעידים לקיאון לתתו בא' בעמן ונמצו בהקדר בזמ הוים בירוקים הני הוא עדי הצמה (ונגע הנמצאו שם) וכ' הטוב בהל' ודברים תמוהים בו' דאינ"כ בזמ כתבנהו בא' היו אבת ל"ל כון אדרנהו דהרי נמצה לקדר בים פלוני בזה לתתמהו, אף

אולם דווקא הסמ"ג ובעיקר בלעדיו היו יכולים לומר אי"ר והן
להבחין את הדברים לאמרו לפי"ז שתמו בדיוק פלוני, ויש לה הוכחה
מלבד שיהי' הבחלה אי"ר ודאי היו על אותה הזמן אולמו, אבל כשאמרו
בזמנו נמצא הרי מודים לדברי על הדבר שבאים הזמנים להזדמנים,
והיינו כשאומרו כל הדברים בזמנו המזומן בלוחות לא מהני דהו
במדבר בקנס כיון דהיו יכולין לבפור כנ"ל והבן, ומי בדרולה שמו
לעם הטו"ל בסימן מ"ג סי"ח כנ"ל מטעם אחר דאין נאמנים בשלוחו
לעליהן בלעדים אינ"ש

ומשם בתומים סי' לד סק"ב בשם לוקח דברי הסמ"ג ול"ל לדעתם כנ"ל
דמתין כיון הוי כתן הבחלה. ולזו הזמה, אלא שקונן אינם מבוארים
כנ"ל ומשם שכ"ל בחלה טרם בירושלמי בהא בקטן מהבדם פסול
לבנות דרך מי מודים ולזו אומר שדברים אחרים הדברים
שתמו מתוכם אלא דאמ"ל הל"ל תמי. ומזמן כיון פסול בבירור,
אבל ובקרוש דבבה"ג הוסר שם הבחלה בהזמן שהדברים מלו
הל"ל הבחלה ומזמן המאחרונים נאמנים ותמי ודאי יום, שוה
בהגהות תכש להגמון דהרלב"ן לם בס"ל יפורש כדמשי
ותל"ל שכיונות לדעתה הקדושה,

ומדמשי הרי"ל בפ' מרובה בסימן דיד ז ומם עשוה דסל בבירור
הדר ושלמי כמ"ש בעדות הסמ"ג דכ' יום דמלה פירש הירושלמי הא
דיד ז ומם לפנות נפסל דמיירי בדבר אל ולזו הקומה כשכר
מלום בבדבר בקטן לזו מלכתל אלזו בזמנתאו בתיקא אינ"ש,
והיינו כמ"ש בבינן לדרים אתרים כזו הקטן יתלדם, ומם
אדי הקטן אמרו בזמן נמצאנהו כו' ובהגמ בתקו מלכתל הזמה.
ואולו להטו"ל בכלדים אומרים כזוים לתמו בו' במסן בבבל כלהו
אז שם דמם ונמצו בהקטן כירושלם בהל"ל הזמה מומרה, ולכ"
לשמרו אדי הקטן בזמנן כמ"ש נהו ז ולדר בקטן קנין

אלא הרי מלכות הזמה בקטר בעלמא שאין בו קנין כמו בבעל פה בחד כת
ודברים לאו ירושלמי ואלא הוא לה הירושלמי לפרש גם בקטר בעלמא
ודבר דגם בבהמה בעינן שיאמרו ידי הקטר בזמן בשעתה
ואלא נאמנים לומר אותו נוהו להבחין איזה הם הזמנין
שאומרים שבשו בזמן וכזמנו עליה
ומקשה לקמורה לו משכחת הזמה כלל דהרי הנעלמין ואמרת תמיד הקבע על יום אחר ולאו שלא
הוא שאתם אומרים עמנו היותם אינו אש ישיבו עמנו אמרים שהקיבל על יום ההזיה ואו
מהם מרשי תשו כמוה. אולם כשהזמנין אותם בקטר הבוד שהקיבל לבעלים ונשו הדין דקי
על פיהם הלא אותם הבוד ראו ושקל הרוש ומה מקבלין להו כבוד שראו בעוש המשה בוקל
לעמות אחרים ומקל אותם הבוד אונים ונשמעים לאור ולהשתושם שלא כך הקיבל בלא נבעת
בתשקל בתשו' מ' אז דבוד נזמנים ומקש מקטרם, אלא אפי' לבעת התולעים כמבלה מ"ר
ומ' בשעות ושרטל מ' לא: היוצ מלקח לקמון הקיבל אפל לגבו בקלת הנדרים ובוו הבוד
ומקש נזמנים דהכו הת תשמ"ד עשאום אבלנים לקטרם כמומשו מקבל שם הקטרם אולם
הנדרים לגם ה' אלו הדבונים השו דהדבונים לגבו בקלת הקשם מרחוק ב' הנדרים
ונשלם. ~~לגם בלמה~~ אולם אלם ולקור הדין בפנין שהגבר שלא הוא לחבר ולהגבר, ברשי

תמיד יהיו, בלים לומר לו כך הדבר מתולה אלו כך, ואם מיד,
ואם דבר הי ירושלמי והיינו בלו מלכות הזמה אלו כמו הבוד לבעלים
בלשונות אלו כבר הטעם לו הי הזמה בבהמה, ואלא לו מלכות הזמה
בשונו אלו בפני אותן הבוד לה מידו בפמהם כלל
ובדבר התולעים בזה הוא הכי במס' כמבות כ"ו ובה פ"ה דמלכות
הזמה בנמ בוד אומר הוא כמו הלוא דהי הזמה בבהמה כיון
דה הבתולה הוא כבר לפמם בזמה לה מקומים נמנים כלל
ואם ודבר, (א)

הערה

(א) שוב לאחר התיפוף ובאות כסי שעורר ישראל ל"הגיון הבלום
מדינה יהושע מקדישנו בכסי מ"ו אות ה' שהעיר כבר אם
הדברים מתחילין לומר לא הדרשה כלל ודרשה דהוי הגמרא
בבבא מציעא, ומה בתירוצי הרי"ם תוס' בהלכות דדרשה דאם
אומרים לא הדרשה לא הגמרא אלא כמה אומר ר"ל והמיון
יראה לדברים נבונים לחלק בין דאם אומרים לא הדרשה
בדרכו מהני הגמרא אלא ובנו כלומר מקום שיהיו הדברים
ונמצאים להבנים בהגמרא בא"ל בשעורו ישראל לפ. וכמו שאינם
נאמנים להשיר דבמה כשבאין לפוסקם בשעה מעלה דהוי
בדרך אמת כיון דמודים בדבמה שלא הדרשו לא כלל
הבתלות דדרים אי נעקר אלא אלא דרים נעקר בדרך,
אבל מודים שהדרשו אלא שאומרים שהדרשו על זמן אחר
לא על זמן שבאים להאמים הרי לולא ההגמרה הוי הבתלות
דדרים אמת דהרי עשה טובות באיזה זמן היה ואם אף
שקפל הגמרה גם הוי הבתלה והגמרה דלא לדרשת הרבה
בדרך הרי הרי, והבן.

ומקרה אינן שכל הוא מיאוס ומתה אינו לקבל עליהם אלא יהיו בזה לקנין אין. ומשם
יהיו עשרת שנאולו. לא כאמרה בזה ולא בקנין בזה אמר מרשי העבדים ולכן להכרוש
המצוות שלא הקנינו אל ולא שתלכות להצוות כל לאלף אים עדים ולקנינו שלקנו שהגומו
כמו שאותשנה המצוות לה מרשי הכחשת תשי ותשי כל ונש לכם אלמנו הבוך מהוונו
הותנו ומתה לה הצמה מרשי לל הילדים מהמת בקבלה ואמר בזה הלו ומשם יהיו כמשכון
שרוזו כי כן הל תשי ואמר הבזה קנלמים ~~שקנו הכ מבזה~~ ומשנים יה שהקנומו ללא תהיו
שמוקב כי. כל ותשי ~~כמ~~ עצת השבוו בחי בן הלוו מלהה סי ג דבוחוב
מתה אלא מהלו בזה לש לוו תקנו שמוקב פ' משם מזונו לטוזן ולאם אוכלה עשיר
ואם לא יהי' הבחוב נוזן לקבל ההצמה עלוהם לוש אוים.

~~ומשלו להוולה~~ והנה בקהה קונל מזון הצמה פלפל כלל לומר שקומשו הבזה מלקת
מרשם מופולו מלשון כמקלוס ברבה כב מקהה הב. וגם ונכסי כשבוו מצומון בקמחה
קמס הקנבלש מזוומון עלוהם עם שלוו תמקוום ההצמה ומתמש התמש בצמנו משם
מנשו המנש שלוו תמקוום הצמלת כמש המגבמ שם בסופג. ~~ומכל~~ לפנ מלה מזון נמהג הצמה
בצמלת קהה לש כלל עשן עשלת שאמרה וכל להצמה ומעלו אים והי' מחוב כשר
לקהה והי' כשר גם מקלת עשלת ~~ומעלו~~ שכש השבמ המש מהול הקבה למשה
אם בומעמו מעשן המלק בקשה מחוב מלמה אונל כשר לקהה ומעלו אונל גם מקלת
עלת מהלו עמבן כון מחוב לו תנמ בזה ומלה שכש בקומן שלשה מקלת
הלמלת ומקבלש לוש עד.

הנה ~~ומשלו~~ מרבשו חמי כמחבלת כ"ב דה הנ לקהה מלוכר להופל מרבשו
דבתב שם דמשה כשהוו בלולה מון עד מקשה דמן בקהה משם מהלו עצת שאולל דלוו מקלו הצמר
על עלים השו דשמש עמון עצת שאולל בקהג. - הן אמת דבכם תמה הנ שם ומקו
דמוו שמש כושר אים קצת קהה מרשו לוו בוו לחוב מו לצלת לבמה לקמ. אולם נכם כמשן
המחבלנם דשקור שמש מון הצמה משם לוו תקנה על בשהם לש נמנ עלת קהה.
ומקמה - ובבוך ולמ אמו - והמרבשו עמקון אולם לבומש המבכם נשב
מלמ דבוק שמש עצת שאמרה וכל להצמה אים לנבמ מון הצמה כלל חומל שמרקמ
הנעלת ומן מתקבל הצמה כמ.

בית הלל | סימן 3 | לא | סימן 3 | ~~בא"ר בדעתי הש"~~
~~בשם אוכל בדלעתו סבו~~

דבראו דבשו הש"ו דהה כ"ה: הנא יעקב השם אומתמ' האלהו בוד יעמד שנים ויעקבו בעמדם. ואמא לא
תבא שמיקה נבעלה ותאו' בעשו' ואמאו יעמד שנים ויעקבו הלא האלהו כולן יעשהו בראומתם אלו תהיו שמיקה
ישמעאל בני עשו נעלה ונראו' בהא גדי עדות התבש לו כתוב עדות אלו כיה ראה וקמש עכל
שתבהו התמי' והשאונים בישמעאל ובעשו הבלקו ושמע אלו כתש עמות ול בלו תהיו שמיקה כ"ו והשו אפ"ו
הבן בדבוו כתש עמות גם אשו' הני כשראהו בולם יעו' בשוטאל.
מה ג' שנים.
והעמים יהיו שתי השבטים בבלי קולם: אופו' כשראהו בולם הוכו שנתשונו להות עמים ומשון בלאמו
להות עמים לא אלו תהיו שמיקה כ"ו שיק ~~אינם שעשים שלם~~. ופ' שם שמן שיות רשו' וכה שתי השמן והשמה שם
בהתאמו לו
והרמה שם בש רמה. בשה בלאמו להעמים ~~בשמו~~ און נעשים מיונים אופו' בעמות ומתרנה. ועי' תו"מ
ב' מו"ה. ומקרים לפ' לאמו בקול בדמו שמיה את הלבנון בחוקושה מחוק לולק לבנה שבשלמה להקיוב ואפו' לחלל
שבת בהתעמת. בשה כ"ב אב אלו בשמן שראו הלבנון הלבנון עכ"ל התשה להות עמים ושם און נעשים
מיונים אלא כשראהו בולם כל. ולא מהו לשאר עמות ראון נעשים עמים אלא לא הלבנון אפו
הקטן שנו אמרונן בדראהו בולם נעשים מיונים אבל בקהה בעשו עמות לשונות בני התשה
אמן מקום לבושה לנשות השם מלו תהיו שמיקה כ"ו. לכן הלבנון רשו"ל בפשט בדקהה לא
בתש עבדות אלא נבה ראה וקמש. ואם כשראו בולם בוכשון וקמש עכ"ל כאונגה לא הבנים
בלו כיה ראה עמים
התשה להות עמים אלא אמרהה הבנים להות מיונים וקמש כון שראו. ~~בשמן~~
"כיה ראה וקמש" - ומעלו און בתשה לבשו רשו מהא באמרו בקלמו לא תהא שמיקה כ"ו אלא בכתש
עבדות ושם בדקמו תלוו בהבנים לבשות בני הקמה ~~ומלה~~ ומלא לו בעשו עמים כשראו בולם
ושאל מקהה כל. ואם מאות. ק"ל.
(הדרה מעל לדף)

שכ"ו מיני מקון לשון הרמה (בוש רמה) סנהדרין עח" בהו בדאמר רקמו טרי
שהרגו בעמ בולם חוק בכתש ובקרת הרק מקרדק והרו ראהו הלבת ומלקו בחלולה בומתו
בחצו לבונו מחושתם מגעמקיו לא יהיו נעבו אלא בוני עיבו ומחוכו לומבקלקו לו' בעשו בהתש
לא תהו שמיקה כ"ו. עכ"ש. לכאשה אם בקא בכה מכ' ומחוכו לומבקלקו לו" מחנים כוונים
בברכה קולם:
מקשלמו בבה אש הראשון בולם רלו כשון בתשת עשים בלו עושון מון משנם בבמון
בשקת הא' און נעשים עשים עמ' עכ"ל התשה מישו מון מחוכון להעמ אלא עד שותבקים
הקטן כמלמ מ' כה מקו' מו'. עכ"ל מעמת השכנות ומלא תלג מ' ב' (הקמו בבבל שם) מגם
הדרה מעל בבינונים

כת - ד

הערות הגרי"ר

ל"ע נ"ל קו' הלא"א דבבא דראה"ל בוב בלבד אומר דהשו"ת הא דבראה"ל בלולה אין עד מעשה ביין שמעון מעבין דראה"ל שלשה בלבד עש"ש. ולהאמר הנה לכאורה נשה אהא דיעבד שנעם אהן ומעמו לבעה, דהשו"ת הדין בפל האלאם מחלוקים לעלק ואפ"ו מאה אנ ואפ"ו לתלל שבת אהה בפל המשלה כבה. בתמ' דמשה בשמעון אנ. ואפ"ל כשראה"ל בלולה ~~דאא~~ בלו מעשו אנ בוונים ללמר עלוהם כמה הלה ומעש אלא בשמעון עמים ומאלאון שמעור לבבש ונעשו כולן עמים ומאו אהנו מיעמו שנים אהם ומעמו בהם כולם הלמ"ל להעלם עכ"ל המשה ומאון מעשים שלם מוונים ואפ"ו מעמו אחרים כלל.

אולם ל"ל בהשו"ת האם בכל המאלאם חוובים לולק ולהמנה ולמו מו בשנים אשם מעשר שומלמו בהם בפל, או שלא ומעבו בבבנלת ~~מלנש דראה"ל~~ דהאנש המלאכים בעמ' מבה ... ~~ומשם~~ ובמ"ל ומ"ל בה בהשו"ת הם מנלים מכל בפל, ונם כיון דהמקבלו עמת והו' אנשו המוונים שלב ראה"ל ובלולה ומעמו היה שאמת המקם שנמעמים הנעים שלב לו ונשארו להומת בבבמת בבונו בשעון רק לבמת ומו חבת בעלת עשות ~~ומה ובאמת ומעמים בעלים שנעמים~~ ~~לבמ' המשמת~~ ומ בשני עמת לבה בפל בשונשו עפ"מ ואש דהשאם לו הנמ"ל עכ"ל המשה לבעים. ושנים שלשם לבבל עמת לבתרמ. ומה מלפ' מעמנו המעים דראה"ל בונה בלבים בשנים מהם מעמו מעמים ומנים ל ~~בנעמ~~. בלו נעשו עשם רק שנים מהם ולמו כולם. ומש קבות הלו' . —

עלון ש"ם עמ' מאוזלו

לא תבוקה חוזרין להקנות מאדם השבת ואבוריה עש"ו מה בשעת ראו לו חל קודם לא נהי' כלל
הנתשה בין הבקר. וכן יון עשרה מיוחדים גם אלו ברגלון הקשר בקבלו ושלחו כבתולה מי' לו סי' ומשה
הברורה בוחם או להיות עמהם אל מיוחדים, אבל מכל מקום בחובות להקנות גם בלו תבוקה בשם הפוי כל מה שמת
בשם השאש בכל מעמד של הלאה יבוא עשרה חוזר להקנות מאדם שלו לבעלת בשם מקבלן. והה בחולת עש מקום
ואחת מאה ועשו שני אמות שראו בומה שהשב כ'. אלא הרי הוצמל להקנות עכ"ל התשה ובמו לקחה בדמים בשו
הי' לן לחומר בדופי בשוו בולם און מה עשה כלל. אפ"ל כתב השמה" בחובו לאוסלקו לו' הוונ בהתשה
מחוברה אמם להיות בשר בתשה בקשת בשם מקבלן ברשי מעלן החולת בקשת הלוו על הבעל
והקשרים הם רק המיוחדים לזה בקשמן ומשה גם עליהם שרש החולה מהקנות אבל מעלן בלוו בקשת
הלוו על הבעל ונעשו בעל ולוו מעמים בכון מרגלה חלת על עליהם החולה בחשת בעל לגות
בשם מקבלן ומשה יוש בדרגלה אולם נעשו בעל.

ומכל זה לומשה תמו' המפ' רה כ"ו מה בחמנא בדשא קאמר בשעה בסנהדרין שראו באמר שהרג
את הנפש מאונן נעשה מיוחדן משום בשמש והשלו הקדה כבון בחבולה בקל נפשא לא משל חבל לו'
מכמנא ובמשמ וכ'. נשקא לו' מקרא אחרונא בקב מאבו לכם הקרה למשקם בהוונ לכם בנה אמר.
גם יש מקבלים עלום בהרו לכי שמעו בלו מלו חבל לו' נשמה ומשה בפולו לבון והי כמו שונו מכל
מה מלו חבל לו' נשלקו. אלא מאו מה בומר רמ"ן כלל נעשה מחום לאין עב נעשה, יון" בומו שונכמ
יש לבקן אל מיוחן עם נעשה שהלו מטעמ אחול מו בשמש ומשל לו' כבלומר בחמ' כמעמ כל
וכן ב'. הקן מכל כמן הלו עמון אמר לנעשו. — גם יש נפקותות לבונו מאולו לטעמו מלו חבל לו'
מכמנו אם עבדו ומנהו חבל לו' נשמה ומקרהו בחמונים הימן ונפטר מהשו חבונן מחבל לו' נשמה
והי' בוב כשר. וכו' בשקש נשקש מה סוי' ל' סנ"ל. אבל לטעמ יון עם נעבד לה בוב כל
לב מחוברים להבוון לכם בשר אמר — גם כל בשרות הכלים בפולו בשונו מאד בכמל כן לכתולה
ובל בחוקה בינו כן לו' בר חלה בלור חלה מ' ל' ובשון שם בשם כמה הוושונים ולהבו את שמת
השמתם כה ובה בחי' השן סנהדרין כ"ט. שה חמ לכון בשם יש מתשמם ובשו' בשונו לבה פסוק
בשמש בלו מלו חבל לו' מכמנו מלו מלו מלו כמש כשן סנהדרין כ"ג: בחמנתם ונלפונן שם מ' כ"ט.
F ומל בנעשי להבשל בחחובנים להיות בשר מקוים ובעשת ב', גם כון מיוחן לאומר הכ
לאומר לאומר השי ובלן נעשו בשר ומסמן מתכבר בשל מלבנן מלמון.

~~440~~ ר

מקרוב יש לומר בביקורת איזו מין מנשק בהקר ברור בדומה שרשע כ' אלדרס לפי כל החשש אלו חצו לו נפשמו, בעת נרגן לעשו לעובדה מחשש זה ביקרתי מי ל' סן זה בשם החלו* ובה רתלמוד שם סן ט דולקים של חשש אלו אלו חצו משונה טבעית מקרות שרשן לו ומש גורם אלו אל חצו נפלמו והעשו שנשם השונה הוא מרגל שראהל עושה מרגש כן שאינו מגמן לו עיש לוגם כשאינו איזו פסל ביקרתי מנשק בהל מרגן. ומלה בקרות פרש להמבוט פי מסקנה דין בהוא מסקנה דין שקרתו כטם לאמה. בדין שפטר משש אגמרו הלנת מין לבנ אל לוו חצלו נפלמו מרל יהלוו כן מקבנן אינו מהנמנן שורמו לו נפמ אלו דין לוו אלו מגורה עש. לבה בדק בהשו הרו ברשמן מקלו בעד אמה לוו ישקר בנשש בהקר אינו עינים בין לנפמ לבין לחמה, השי מקרו אמרי קונר מרוגל שרשם מש אגר שיקרן לנפמ כמו לחמה. ומכם מנפ מל הל ומהבשון אלו מלו חצו לו נפמו אוקב לכל ביקרתי אבל מהיעם מין עם נעשה מין למאו פסל עש בביקרתי.

אולם לעש אש, מרשו אומן שראו שרשם אות הנשש מנפ מלמנים הם מנ התשב או לבוות עשנים אל מינים כאומר לכל לרס מרשראהל בולה עשה שנים נעשו עשנם והשאר מינים אלו כמי בלאו השי, ובולם נעשו כולם מינים ולו עשנם משנם למעשת השן מקבלן מענים החולב על המינים ובין מינים שהו מינים הטלה התשב אורשם שהו מינים משנם לבעשת ולו נעשו עשים מנפ פנינ רגן בנפנה לו עשנה התשה אומן מינים מרשו יש חשש אלו חצו לו נפמו ומנפ לבתחלה ומאו יש לחוש לבה ומעלא מנפ נעשו עמנם מקבאר בלו כלם אלו. מרשו מחונים מנפ להעשם משנם והעשת כבבשו השוש כן ברנפמ הלל. ומעלו כין מהמנן אפת התשה להלת עשנם שב מין עש נעשה מין אל ברור בולם לוש מנ מנרום ומשה פסל אל ביקרתי. ומלאו מהקר ~~והשאר~~ בפשון אלו חצו לו נפמו מינים הנעם מעשה פעלון אלו הוו הנשמו להולתם עשנם ומין עש נעלם. לוש כין מלמר.

לוש מאמת המס' הלל בבוות אהל מנפ מרש מנקוד עש עמהל לבנ הקמה למשלט שנמנ לנמנ בנ מר ומר ~~והלומה הלו שאמר~~ בהרת מרש אלו שומנ למשלט כמרש מלו שם לבנ הקמה הינו הקמה שרוו. ומי בטלה רה כין ~~שהבוו כן מרשו הש כמרש והמלאו שהנשמו~~ בבוות כה, ולם להומר לוש מרשו עמה בשנו בנ לנפמי עשנם כמוומשו בבנ ב: מה

ובשעה מלמה שמעו „לשה ולשים". ומלך מרכשה אש עמדו לפני „הקמה" למשלם מהוונו מוונים,
מעולם אומנו הנק דרוהו שהשל. מהם הי' עמנים בשעת הוונים לחלק פמשנים והשלו הקשה
עשקרן התשה בשעת האי' לשנים. והתשה ומשה לפני „הקשה" המלמת הוונו מוונים
מתחלם ולו שהיו עשנים ונעלמו מהק מהשמ רב ומרה הלל ~~מהשמ~~ תמו הוא ~~מהשמ~~ ~~הוא מלשם מהון אש עשה הון ומה נשמן~~ דמרכשה לפני הקשה. ~~לפי~~ ומרה קוומר לה הלשם
שנעשו בתחלם לעשנם ולו מיוונים הון משם והשלו הקשה ומוש אל.

ואחלתנו להון הא דקהצמינו להמר עלו מלם ומהלו מוונים ~~מ~~ מעשות ומחרום מתמו' מלל הא דהשו
בקשת אחרים לעשו הלשם ומאמל לשם הו מלקמל כי' כמו שמשה כמי' השנם חלו פו' ל' אלת ל' עשם.
ומוש נלמר מהק שקם עמנו לפני הקשה מהקשם הלא משם דהלמנו שלי' התשה להולת
עשם כלל מלשו הה' השנו מהלמנל מפי הקשה ומלך משם קוו דרך מה ולפונן מלשל
אחר כולן. -

דמה היו קיבון בקהה עמלת שאול

ופאתי המנה גדות קהה אות ג' שהעיר כמש ופ' [illegible] דהיא דמקדש אבל שנפשוו צומון הלו מלשם אתם ואפי' מוצעון ומו בעודשו בלא עמים דתגב הלו מקדש אבל כיון דמהת בעונן עדות בשבון שהיו עדות שאול עש. ועמיון אונו מולשק דהמנה הנעו דנפלאו צומון אמר הקודש אבל הכו הדון בגם קדם הקודש ~~אין מקדש הבאה~~ מאוומון על הבאש להצום עד שלו מתעום עדלתן ומקדשון עדן הקדנים, הכו דתלשו עדנים כמי לקדש על ודם ואון מקדלון עלותם הנמה. — הן אמת כי הלחם שם יהמעב הבונו מלשון השמקא הלל הכו „מאוומון על הנצומון עד שלא מתעום הנמה ומתעש התבש בנמנו" דמשמע דאם הנצומון עמדו בדקשותם ולו הועל המולם אין מקדשון. ולעיל מלכתל הנמה קדם הקודש בכהנ. אבל מה אנשה לדש אנו להתנם מש שנו הנשומת הלו דלפמש הקשום מאוומון כי עד שלו מתעום הנמה. תוונו דמאוומון כבר עד שלו מתעום התנמה ~~[illegible]~~ ומן הכונה ~~[illegible]~~ דקשותם הלל „ואם לו מעום הנמה ומתעש אבל הלשון כמו שהלו לבמנו מלשן כמש. אמנם ומם אפי' לבן דקשותם הבש כמו מר בונף ושאו אלו הנשום יחד דקונן „יכול להנומה" ומשקו לובו כן מרחונן הבש ומתנולבן שלו ובלו לובו הנמה ובקשם גש המנו כמנבמת הלל בשאם בן מון עד מעשה בון — מהגב משנם „בלא ומלנו" לקבל הנמה על מעלם כל. ומאו מרונלמו הוא בהכו בקונת הבון כן שלו ומלנו לקבל הנמה כאומר. ~~לקבלת תנבוש על המעה שם שמפלבל שם בהה אי קיבון עדות שאול בהה ולא הבלו בהשו בקנו הלל.~~

ובקשם כאשר ומקבלן לבלו המקורות לבקשו הרמבם הלל שבגם קדם הקודש מאוומון על הנצומון שלו מתעום הנמה בהלל הא הלו בהשו בקשו בפ' אמר ובירושלמי ברכ' ירבה מבלאור בן בלא הנמה אמר בקודש מלשם אתם אופי' מלשון ובקשם בהה בהשו הרמבם בהשו שהבמ בהלל.

— ובקשה לבקרם בלבו אד מלשון קדשהו ואמר מלשון הקדמום בהשו אל אמן שמקתה מן אבוק הבון אל כן אמר ~~אבל בשם הבו~~ ולחנן אין מבקבקון בקבלת הבבש אבל. ובלו בשם מין מבקבון לומר שקדשו מין מבקלון הנמה ואין הלשון מלשון כן כאשר נבאר. והמן יש להבון מה שבמל מבלו הבו ולמה עד שבאולו אמן שמקתה מן אבוק ומשו כמן מה בירושלמו כי אלו מבלמון הה בשם הבבה כ לא אמר כן. אבל אלמת מבלו ומלמר עש — ומשמה בהמן הלשון אין מבקבון בקבלת בבשו בבשולת ומקבשלת בהמי שבנלו לבו לובו הנמה. דכן מבאר מלשון הרמבם בהשו שהבמ בהלל

הערה

וכמו/ אז ל הרמבם פה מהל רוצח הוא ופטיה בסנהדרין/ כי היו
בודקין ומאיימין מסיתין את העדים מתקרב ליקום בי דין להיו
מוזרים אליהם מסיתין לסיתין ומבדין אליהם עד
שהן נבין ויודעים מן בהם ודבר בסולות יתצדו בהם,

[illegible] הרשב"א הי"ד [illegible] תשלב. כפי' קסא ד"ה וכל אלו הדברים [illegible] לעמוד אחר לבוא שאין מבקרין
בקשת אשה עגונה וכל התחבורר מלבן [illegible] הדברים יש לו רשות כי' יש והלכה הנדון הזה, שאין מבקרין
בקשת עשה לה תלמיד [illegible] ודומה דאין [illegible] עדים לעדים עגונים הרבה
[illegible] אלא מ"ו סע"ו כ' לבבש שם מן מה באסור לעבור ולברוש [illegible] שאין מבקרין
בקשת אשה עגונה ע"ש ובה בחמקה סק"ו מלוה ולוה שאין מבקרין דבא לברוש מצוה כ'
[illegible] הרבים בשלום שאין מחזיקין
[illegible] בקלן ודבריהם לעמוד לעמוד בעמוד הדבר כל. והנה כתב ודאי דבשו הדא להמן סלג
דבדלמו בקונן דמ"מ נכתב לה בקשת שאול. ומשלב שם תלמ [illegible] מא דבעבור מו"ע.
ומחנים
ולשאר החנשן בקשת הדא להמן לעמוד כן מנא והדבשות עתמון. ומעתה ומקורו דבשו
הירושלמי דרבי ומה התלוה על הא דהלעבק רבי ויהודא בן כ"י להשוטמ"ל בלא דאומר שעשה
[illegible]
התרש לא הבאה, דבשו מה הלא רבן מקרא דשתם אמר' מעשן כמו שר הרגוש ביה דשלום ורחמנא
ודבשו דהרוגה ורחמה
שם, ומשם דרבי ומה לשמתא בירושלמי שם כ"ד הנ אמר ומה ודאין הוונ שאם קבשהו שלו
בקשה שהלו מקדש ומה מהו להקיב שאם קבשהו ואתב נפלו הקרים בלאמון הנ מקדש עמ.
ולכן אבל בתמו' ומ"ו שיעמ"ו מן אלוק תבוו מלחמו. הוונ מקשו כבש קבמל רבן. ומנ השמב
בלוו ומר בבשוש דנ"ש
לבן אמר מקבוו משלם רבו מעורר כשת שהן הלונים כמן בלמקים בקשת התרש. - הנא
לבמש בתמ' כתנשמ כ"ד. מה הנת ובשונים שם בדקבה ושמת בבשת בהנשת בהנשת
בלוו עם הקבוש ומנ עשה מן משלם משלם מלו מקבלו תבמה על שלמן או כבשמה בבשמן
ומעמו שמ הנונשמ בעמ ה' הוונ עשם לחמ ומעמנים לחמ אבל עמ תבמה מלו שמשו הא
טעמו שבם מעשה מן ומל. בבלן מקבו עם הרומה מנמ מעשה מן.

ומה פונת הרובע בלב מקבה הר בין תשה לאמון מדקדקין בקמת התש שאופי בקשו את
התש אבל אשה ונפלאו לאמון בקמתם אז הלו מקמתש כי' הרשע כי' ושהו מאיין ~~[illegible]~~
בירושלים ומעלין בקמת צה אבל לתיה הלמ' מרשי רמ' הלו מהת אולם לבש מקלו מרשי
הירושלמי הל שאמון מרשיין כי' הנו שאמון מלקין ומשלם ומש שאופטו קרשו כי' הלו
מעמת טעם לאמו מלב מלה מלת מאופי כשנלו לאמון הלו מקמתש ומלו שנש
כאן הצמה לב מלה מש כרשי הרשרשלמי הל. ובדקת הדם מהפין בקמקם מלב בלת
הלו מעשה מלב אשת שאול להצויה כל. — מה גם המקום לדרשי הרובע שאופי בעל לאמון
קרשם הקרשלש מאוזמון עלוהם שלו מתקוים ~~[illegible]~~ ומתקים הקרמלש. והנו מאיין מרקדין
כי' מאמון שאולמון כל הדרשים המבואמון לשי הלה כרש שלו ומו לשי הגיה מונים מאופי
כשבהו מבומון בשעון להשתלל שלו לקונם ההגיה. ומוש.

ומלת הדרש שאמון אנו בשעון בלמ' ~~[illegible]~~ הלו מנמ שהבוב בדקין את הקשרים תאריך
בדלים דאיתם בלשון אול בקשים להשמן הי' קמלו קרתי נוטלת כי' כמבאור זהה כל כל
ומש כב הד והלמה. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
והנים הלמנו הנה תלו בחשבון האולטגנונים הולמים לחשב כל מסלולו התמה ומלמים
כמבאור ובמשנים בקבוי מקומה ומש בקשרים רמונ אל ומשי' גל בלמלת בימש פ' הלו שחשב
כב מלמנו תשבון שמוש לנה. ~~[illegible]~~ והלו כמש מן הנמשן לאו שאולנ אולטגנון ~~[illegible]~~ מומה
מומנד מלר שראה הלמים ומכון לב להשמר על כל הבינות בלשלים והלו כבלי מלמו בקמבדו
ומלמלו לא מבדר שהכרו הבש ובקבו אמת על ומש ומלה קלוט. ונה מהמ אופי בקמבמנון
ומשמה כמרמ. ומכון מקמן הלמ בדמ הלו כמו מלמרמ הקמים מנמ הנמה בכשבב מן מקמ
ומשה מלל נה כאן בדמנמ שאמנ מלרים כמבאר ומלן מוש דרשי הקשים שב' הלמ מקבדמו מלמלו
מחשבו מלמה
שמנה קמן בלחמ קש מרשמנ הקשים מרמנים. [ומפל מנ לבוכן מבלים מש מלמ שאמן מנשין
אמת שמנה הלמ' מרשי מו נמש בשמ מלם שמנמ הבמ להבמר את הקמים מש מהמבר מל בקמר
קמנת שמנים בלמ' ומסמנ ומנמה לב להשמרן מרשי הן בדמנמ שאמן בשמן ומל בקמנת המנ
מלב בלמ' ומו מהלמה הי' הסמן נמם מלשמ הבמ מהשמן מן כשרים מלמו הלמ מנב
כבבנ הלו מלמ ומלמ הלמ מבמ' מומב מלמ' להנמנ מש מנמשמ מבמלמו ומ[illegible]

אמנם משקבלו הפלשתים ידעו שרון עמו שקר והי' שמחים בבחינה כל התקבלות להשגיח על הבריאת כפי קשת הראו' ומעולו השמש והורת כי עם הם הי' מלאמים בזה והי' חולין על התרמים במרכז הקדושת הארון לתת אמונו כראוי. שוב ראשיהו לה הטעם מקבשיהו לזוגלנו לשם ומעלה חנם לאון שור עיות דקנון בלה להתורל מאוד בפשעו הפלשה אל יעקב מהמה ואין הוטב כי עניי כל הישבים מולשרים מה שתמ' בתחולת הקיון כבקור בלמה אקש.

והנה בבית מה' א עמ ה'ה. מקור מלקמים ומלה בקורת גדל ומעמד בפלשים כמה שור ומלה נפל ומם ישר שומרה בכל מקום עש בקבוצ הטל. ולקמים ומשמה כן במקום מולחב ומלחבם בוחים ומשל תלו לכי תשבון קשת הדם הראו' והמשלם בי' כמקור בשנים בקבוצ שם. ומאובן מה חשבון לקמים שמא שקום הם ובדקון מאמן הטמה עש. ומעלו משנ בקבונו בלה גם מהבשנים המבוקשים לומו הנמה כמון שלמי בעת הבוד קשה הראו' בארבן הנה

ונעלמו לבוצ בעש בבדוקים הנשיו שכסם בקמשו התמש לא הנמה כל מון חולין בין אם הי' הראו' בארבן שנשמה בקול מא בלבלנים גדול מטעם בומם מופשי מלשון עיר עיות שקר, אולם לבתולה בקמת הבקמש ומ חולמן בשמקמה בשרמאל ומשמות בקול בומן תשש לעשו שם בומרה לכי נטות בעת הבוד ראוי' שתשמה בשנים לכל ובכל מקום אל בלה מהת כל ואבל בשמנים ראו' להשמות לכל ומה בכל מקום מוד מהמן הנמין בשמש עשמות ובשמש בלה ומם בשו עמטו הנמה בקמם הבקמש מון מאומון עלמה כל מלמ מקלון הנמה בכומר. ומעלו מש בבמלבל עשמת שאול בעמת המש בשהב טרם שבקמש שקמשו. ומעל מלמו מלבל מאכ בהשו בשמה בעמן ההנמה תשמ הלו בשר נמם מה בשר עשה ומר קמשו הלו מתר הקשו' ובשנים המש הנשי כמעמת הנל.

מהקמם מון עש שמה מון בקבה משם עשת שמאול ומומ מלבל כהנ. —

ומחמו לו בנה לומשב קומות הלוי' הקקלן בשמת בבלמן מרה בלל הנמו בראולו בעד בלבב כי לומשמנון בבראולו בלמה מון עש שמה מון מבשו מה שמעונן מסמקים מראולו שלשה מן בנב עש. להל מם מבשו הנשי המשי כמעמת כב ומן כמו שני מקמנה לומן עש שמה מון א' משם עשת שמאול בי בקמון ומקמו שני הנשים מלו הנשמ לעמ ה' מלו המומון עש. ומעב מלו לו מנו מלמ בבמו הלוי בשמרה

דף לן ע"ב

דאולפן שלומדים הראשונים בדברה בעונין דמה עשית שאול ומשה אין עונש. אבל בשאול לראות בעליל בלי עדות שאול ענש ומשה רבינו בא ונתשו מיד בשבילם אין עונש משום בדעונין ועדיין הרגשתם בי. - לכאורה עקרון לשון המשנה בדבריו בעשרה רבנן "בלבד" ובמובנו לא רבנן בלבד, אלא כשם שהיו אלו רואי זמרום שאין מי שונאים אלא אנשי, להבאר לי דרבנן שרק אלו מי יש מי שרק הרבו בעם. ורבנן רואה בלבד בלבד" הוונו שבני דאולפן כדה שאין לי עין רואה אלא הבוד שמתשבון מרק האוקיינוסנון הם מבוצעים הנקלים מולפן הראוי מהה שקרים להם עדיין מרעיתם המשבונים. עד כדה בקרבי ט. מפשי אותנלוו אותנו ואנן לא ידעינן עד כשהו אותנו לבוד לאנון הלו בלאו אשתמן לבוסר נפשין ומאמרו עד הוונו כמורר. ומסילון בדה ומאוו אין עונש בשאלה מבעונן עשית שאול כלל. ובמובנו קבל רואה שלשה "הן" בוה ולא רבנן "שהן" בוה. והכונה שרואה שלשה מופני לא הי' בוה אלא אנשים כשרים הי' ונלמן לחומת אלא שבמקה הן בוה גם ובמה לב עדות שאול הי' סבור דאופני רואה בלולה עונש קבל אופה לא משום קרוב בלעתבו כי. ומלך.

יבוא אש בדרבן ומאד בשמרות כך: בהיו בכשל אחר רב שובדו לקום הלשר כי מאמר בדרואה שלשה הן בוה לוחות המלכות ומקשו עי' השלה מלי' בשם הבשונים מהקשו הוו אמאו שבוכון כלל להקונד בכלל ולה לו מסוו לו תהוו שמוקה עשלה משאו. בלבוד מלך לו הלשה בדרבו הקטלה כאולפן בוה בלבם יבמל שנים ומקד ומבאו כי מסוו בכשל כלל עשית ולא תהיו שמוקה כי. ומשמו משמעת ולהמולר חוש בכבש הלמר שם הבנ לבם שלמה הבלמון בדקמון לב עשית שאול ומלך ובמוו עד בעד לבן בשם הי' שמתמי מקוו מלשם הבמה ומכ ולה מוו קשוו מקהה בדשו בבה בקונן עשית שאול ולמן שבנש ומשו מון עד בעד. ובכש הבוו מלא כמה מחמונים בלק בבקהה שבנש מקוים כמשר בבה מלוון משום לו מעמ. ומכ לו מבמון עשית שאול. - ~~בלבד~~ ~~בדשתו לב בל הבמה מבי קהה המבא שבשמו בלבו בל מלב בלב בנב~~ ומע לו מב כשל מבעמו בבוהו בוב בלבמ. במורו שוונ מבוה בקטל ולא הי' מבאב ולא. לבוב בלבב בבבה בקונן בוה ומב ומתן הבמה ומכ ומאו מון עד בעד משום הבה ומכן כשל מבונן במורו שקבוה בל מלוו בקמון בוה ומב עשית שאול ומאו לבונם שבבות ומב מון עד מלבה מבון הבוו משום בקוו בומו ומבנש בשמו לי בל בונם שבבות. ומב מון.

~~בלתי מדקדקים השמות היוצאים מן "שהדבר ומן אמת ומשלשים להוציא בדבר לקרות. כמו שהיו לדעת~~
~~מי הוא הגדול והמשפט השמות הלוי מחלת מחלת כלשון "~~
לאמר ביאורם

ג) הנה נתבטלנו קמ"ה שמות השורש והשמן אסדר קבוצת החיבור ומאחר שנים עד ומי הלל הנשמר שהיו
עכ"ן הראו עכ"ן בדין חשה לפי חד כאות לו. ומשום נמצו לסדר קהה שלנו עכ"ן חשבון שסדר לנו
הלל הנשמר אשר הלוי מתאמר לדין חשה, שהיו דומים שנסדר בדבר מענים מפל וכל לו ומפל גם
החשבון בשנה בנים כמו שהאמשל השמן בסהה. קמה. — והנה השמן חשן שהלל עכ"ן חשבונו עמד ומאמן
וקבוצם לל החיבורים ומקבלים לל. השנים השאלום להחקרה עד ומות המשמח ואין אנו מושין כלום אלו שמדבר
מה שקבלו הלל הנשמר. — ואל בדבריו הנמצא בסהה ומחומרתו לו נמצר מזה. רק שפ' בסה שקה בלהל מה שאנו
מחשבן בהלל לל אחר בקורו ואמשון שרה ומם פשנו כ' לו בחשבון שלנו אנו קובעים כ' שאון מקבלון שנים וקבעון
חמשה אלו באו ואין אנו מחשבון אלא על חשבון בנ אלו וקבוצתם כ' משמן דבונו מחשבון על קבוצת
באלו בהלל. ומו שמנמש שם שכבר קבלו הלל הל עם ומות המשמח. ונשה עלו לל השמן יפי בהבנה
הלל המשמשה ואנ מאו מעמל קבוצת אלו. — והנשה בזה. עכ"ם שמשה לומשב קשמת הרמשן בחמשן
מחלקתו מעמשו בדומש הו' מעמשר להלל לקבלן עובדון על הקחמנה בדשו און מקבלון קומה רה" מיל
בדומקה אמנו מקבלים עש. ומחמם נ' מלמשה לל מה לל המשמ שהרקומו הרמבן להבנה ומרחו על קבוצת
עכ"ן הראו מחר שבטלו בנה הגדל, מבלן לו נומר שמחומ' בקמאי קמקמיון כמו מחומ' בחומון רמ"ה: ובהנה
בדומל בנקום מבקמון המשמ בומונו לקשמ מטמנ בשמחומ' בקמאון קמקמיון שמחומ בדומנ
בלל בבמם הנמלל ומחומל לשקמן לקשמ שמחומם מל שמנן המחומת מנן לחמן מקבלון בדומם בבהה
ומקמה. כמו כן נומר בקהה לקובדר שנה ומש מקבלת בדומם. ומומשו בחומון להנה לשמשמ בדמ
מהמשנים בהלו ר מחמנמו בדבנן ומו מהנ מהת מש בלמו מחמו להל בחמשל נה בומנ לו ומי לנו
מקמבנים מהת כלל. ומבל לשמשמ הבמקנים מהנ מהת שהמשה מבדה לחמנים מה הנת מ' בנמה
רס א' קשה כלל. — ומלם מש בהמו הלל שמחומ' כ' לא רק בחמקים שנמ בדומן מנמת בלמ
מו מקבלת מר להכמשו מחת בקמי השמנים ושאו מנמר בקמא ובהבל מבדו לנו המשמנים רשמת
בדמן ומקשמת בשמחומתם ומבל כמנמ מנשבדמ בלמ"ו מנמת לו מקשמו מחמנו לבמחנים. ומנמ
שנמר הבכו השמשנים ס הקמ"מים לבמקמ מקמ"ו מחר בפל ב מקן בדמ מנשבדמ בנמנ
בנמנה מנמבן לנמ שמחומ' כ'. ובן בהבה לבמת הרמבן בהלל שמ מקה מנשבדמ הקמ"מים
להבמ ומהמ מנמת מנ לנו להחנמ בחמנמן מה שאל שמחומ' כמן בדמ מנשבדמ בלו בקמחומ ומבל מקמן
מובדר שנים בנאת שאון מומנמ הקובלה של הלל מל להבמו בהלו בקדם רה מנמ מהמ מנת שמחומ' כ'
בבלמון מנשבדמ בנמבן מחר מנ מנמנו שמחומ מקמנו המנמים מו הבמ הגדל לבמ חד כנמנת
לו. ומנמ.

~~שהרי המשנה היו עוד בהתחלה של עלייה שלהם היו עושים עפ"י הקולות לקבל המצוה בדרך הגדול. ולקבל המצוה בדרך סמוכין. ואנו אנו הולכים לחשבון. [illegible] מקום הלכה היה יכולים על הגל.~~

ח.) והנה המצוה כ"ל לדרכה ה' מקהה כל מה שאמרנו מקבוצת רח"ל עלה הקולות ושוכר שנה בי' און עושין אותם אל מקום שרוה
אל בוד המסורות באן שנתנו להם הבנהברין רשות שבכן נאמר למשה ולאהרן החתש הנה לבם בי' עש.
והנה לעולה דבשו מסכומים לדבשו המצוה דיסקס הנמלת קנג הנל שעמון כת הבוד הגדול מקהה הלוו רק בשרול נגלתם
מלאמותם, לנו הי' רשות לשנה אשם לעקה ולעבש אלוו להם אל בשלמן". והלוו לעולה ממש כמבשל דיסקס הבד הנ"
ובאלו לעוגו. אמנם בואור הדבש. שהנה המצוה מקהה בקבק על המצוה בדרך בנמסר רק לבוד הגדול הזל
לעקרו לאומר החדש הנה לק היונו למשה לבדו בהלוו בעלם עלא קלו הבאלמשו בהנהברין טל בעקרון את הדבר הגדול
ובזאל אלוק" למשה בעלם שבעלם ולאחר קלו לבקאור החתש הנה לבם למשה ולאהרן מלמן מהקפודו רק להמקאתם היונו
להולמם סמוכים לבה משה ולאהרן שלום לרק כולן מאון בבד שקול מלינכון ז"ל. עש בבבשו לנה שתשקל הלב שמה
מלהשי מקבוצר נפם מלהלו משמן מלב להעלא רק שנים אחרים כמותם (והג שלו להומת שקל) אונו כלום, בלא בלון בבד הגדול
הישו אהרן לא הי' רק מלאק וכמו שהעשה הקמלון. — לה שנל הלוו עכנה שבלאר בדמה ה' מנהברין בבד הא x
בלעלון שהי' סמוק לב בלקוו שהי' הסלאק אחד מבנהברין "באחד הנסיק מנ" הנשוו אל מנ אחד מן הסמוכון אבהי
לוו הי' אחת סמוק בהבנהברין מלום". עש. אבל לנמנם שהי' חבר בבוד הגדול בדרק בלקוו שהי' עה הבוד הגדול
עי' בבב מבנהברין ה' ח'. ובבב שם ה' לא שמעם גם בגהל הסו שלוו הי' בלוו אלא כלמן מאבד מלעם בנים
הבנו לסלאק שבעלם בשמה ולא בלומנו לאמב יעשה הלוו והשבעלם בבוד הגדול וסמוכו בתי בונון אחרים. עפל לב
ולעמשה לנה בדרק שהי' מתחלה שבקום לאמב רק שומנו כ' מהמו לעקל בהלה א' כתב בדעם לסלאק אל שלא בלמ
הי' מבנהברין מלום לעב כמלר בעמון מוכו שהנו הסמוכה שהי' בתי בונון אחרים שלום לנקלת בבוד הגדול נבלקו
בב הח'. — [ובן בדמם הנם בבב הלו שם אהלו בעי' המצוה בהנו אפי' לא הי' סלאק מבנהברין מלום "בלאב כן
מבלאבנן בלאחר המלחמן בלוו הלו מבנהברין הי' סלאכון" עש מלום בהנו לתמצוה לשמהו הי' לבם בן מבנהברין
כל ומו הלתם עש ומו אבוו ורבו כלל. ועש הי' לתמצוה אוצה מלך מלר לנה. [ולמסתמו הי' להלא"ל
מקרים נאמנים לבל. לאב מלום. בהנו הא בגי סמוכים מלכו לקבלן הה עש לוו בו בסמוכים לבד לבקמין
בן שהי' לבם כת בבוד הגדול ולנה לבי מנלו רק עי' בבוד הגדול של עלא כלל. ומפן בקנון שהיו לבם הבנהברין
רשות היונו לוו רק "רשות לבד" רק שומנו אמשם מנלו ממש". ונה עלל מקלו החבש הנה לבם היונו שני מנו בתי
בונון משה ולאהרן משה הלו בבוד של עלא ולאהרן הלו בבוד של ג' סמוכון. היונו אל משה היונו בבוד הגדול בעלמו
אל שומנה את אהרן היונו בבוד בגי סמוכים ונה לבם בוחב בלאהרן לבד כלו משה לוו בדמם רק עי' מנלו של
משה והעלן כו נה מבלום בבונת המצוה לחתנון. — ומעתה מבלאם החולקן לבון המקבה לה ומלבן

נרמן בדשמו המצוה בנה בלשונם מלמעלה בתי מנון אחרים בעמון עי' כמ"ל ברבה מבנהברין.

ומאידך יש עוד דעת הטור דלו מחוי לי' כתשמישין והלל כבר קבע כל התחשמ"ל על הבית ואינו נתבטל כל שלמת קבלה
בשבוה לגבולן ונקבעו בגופן ועלו' בטעה רוש שלמה גו. ולדבריו מוקמין המלמה בגה לגברו אים ואומר הלם בעקבש
או קבלן רת אושר ובו לאמר כמה שנים שהמלמה הוא לומר בגופה. ועכ"ל מאר בשלוחתו' בקאוו קלרטיון. ובון
בהבין באון לקבלן חשמ"ל אלו באו עכ"ל בהמה ושבו אז הם השלוחים בקאו לגרש ולקבלן הלם ועל קבונמ"ם ועל
פלמטין לוש עכ"ל עקר הטבה.

ד) ועכ"ל ובן הא באמר' בגל ברבות בהא דתלן עקים שנים בעהדבוו אעל בבאול אעל בדעבד אונלו מעלבת
משום דלו המת כמתן באו לעלן מתים ומהמ. ועי' כל הטוב הרבה בסכהו שב' הגהל. ובהלבד החכמים מאו אביאשר
לבוב הסמוק באו שיעקים השנים ועשלן חשמ"ל בחול כמו שעשה רלן כמו שהתבור מתלומ ובגה קולו גדול מחון
והנה הבתשלו בחלו שם מסבור הבים בעלך מולכין מקום או מלשכנו או עבי מלוון תלו תגהה מה הן קלו
בלשכנו לו מיקם חלל אלו בגמן שבהמלן קוים שהלשכנים שורה שם. ובגהה לאמר החורבן לו מלמן לעקלו רק עבי מלוון תלו תגה
להיות משום בהלוון יש מלמו שהבלן לפנתם מו גמלה. ובון בדלן הו' אחר החורבן שבלו משם הינקטרין והלו הו' הבלבא לגבאר
שלו המת כמתן באו הלמ לו לקים עשה. ולנקטר להלמ משום מקלו בלשכנו חוגנ יעקב בהינקים בהיו בגמל מקבת
בעל מלבעו שם לשכנו. ומשום קלו בלמון גו'. הטו כתשנ לעל בלם הפסוקמו בעקום שוש בו בת מלבב שלל הגלים
כמו בגון סר בהו' שם בגב גמל קלן קרונן בו' מלמן תלו תגה מלוון לעקום הבקמ מלמו לאמר בהגלים
בלקו גורם בהטו לבון לחשנים לו תבו הלו רק בלוון הלו מקום הלוון בהלבה כבהשו שלל שקבו לבון הלוונים
בהלבה ממלא לל מקום הלמון בהלבה קרונן בו' מלמן מלוון תלו תגה ושבר הו' יעבר רק בחול כשלם המת כמתן
באו. — ועכ"ל ובלקבל' השם בשכלת שם. ולל כן לבה משום שנאמר בו מלוון תלו תגה. והנה אים הכונים
בהלן קרוו מנקטנן בקשנו מתם בבונמב לו. הלל בקונלר בס" משום שנאמר ב'. גם בזמנת לו עשמן כלל מהלן
קרוו עמבו לעלן בבה מהטו קוו מעלל הגגה ולו לעבלבו רק הנבוו מסבר בשבח לבון שמנו מלו תגה. כמו שבמב
הגבה בעבה מלל פס' עי' בלבה שם. גם מקום מלשכנו לו עשמן עובלבו בבונבים כנ' לבבים מהשו' ומב
מל בלת בבחל חוגנ מלבה בעקים. ועכ"ל מלמו בבוסבבנו הוות מלמר בהלן מוגם בבבנבים חוגנ מלבב
בחול הלו רק מבבבנן משום בלבבה של מו בעקים בבוש מגולה לעלמן מלבבת חומה בחלמן בלו מבשלום
ועכ"ל בעב. ולבן מוחשו חלל בלים בבונבב חוגנ מלבים כמו בלמנו בבבנו תלנת חלל גם בעקים חוגנ
מלבים בשעבשו לעלם רה שלבו ומלבלו בלשר מלן בבשל' קינקטרין לבן בהלל בשון מקבים לאמר הבלבים
בלבבו גם בעקים לו ולה' מלבים מתנת תבנים. עי' בסנהדרין. ובלב לבן כבר לבה" הגונל מבלן הבמנו
כבר מגבב והשלם מלמו ר' חנני'. בהשו חוגנ לבן לבלב מקמו שבה' מלשר בעקים. ולבה השבב משום שנאמר
בו מלוון תלו תגה בבהל הלו בבלבה של בבון לבבלבו מנה תלו תגה לבל ושבולל. ולבן תבנו שלא
הלו מלבים מלשו בעקים. ולבנ בנבבנו שגם מקבלן כן בשם לו בתמ' משום שנאמר חוגן הבלבה שלבב מבב
בשלב מבבו לו כהג בבבלו בבלבלן מלבב בשם [illegible] ועי' בבבים [illegible] חוגן כשבים לבלבן משום שם

ירושלמי

לומשב שבנר היו בקומר ברעשו שהו באו יקרים בחול להבוה מחנה מחנה מורמו ומעמוד לבשלש כן נמי שקבלו בחול יקרי
המס' מקשרין וא: מה אין יקרשון והיו בבאורו אין לתלן בין אשר לאו יקשר כומלן מד' התקפ'. ולהאומר חוש בחומת
הלו מדרבנן וקיום חומכתו בקלמו ובדאא' שבנים מו. —

אולם הא קשוו לשמת השמרם הלל בדעונן ביד הגדל בעמו לוגם הכו הסקמרין שולכוו לחול ~~לחשבה~~
~~כל הסקרבין מהם. בהכו שלם מנלי מקרמרין הלוו רק מאשקם כמבלוד בדה מקשרין לחלם~~ ובוו אין
לה מקומם לוגם הכו בטל מהם כמ מקשרין כמ הסמן לוגם שוקם הלל בחול מקרמו מחול
אינל מקשב בהרינקם חולל הבלבלים מקשרין לחוו מנקב לבחול חוון להם מין מקשרין לבשלמא לתשמן
בסגו בבמלכין חוש בסמלת הסמנה לוו מקבלה גם בהולם בחול חולל לתשמרם קשה.

ולהאומר אש בדבה ובאו אמרו שלוחות בקמאו קקבמונן. ~~ולכהו הלם ביד מחנה~~ בן הל כל ביד הגדל
בהמלם ולשב בורשלם ~~לבל מחנה~~ שאם ובדמן אינל אינם אל עלמן אחר שולקם לקבר בחול שוהו
רשות ביד לקבר בחול כדולמו וכולו המלבד בקבם גדל כהל שכל קבינת המלקם תלו
כו ובוו הבוד שקבים על הדבם ונלמם רשות להבוש אחרוהם אל בבמנם ולבר אחרו שלוחמ קקבמן
והנה בהק בשלוחות בקמאו קקבמונן בכמנו כמה מהאשונים בהלו רק מדרבנן כבמשמן מהלם בין לבוטן פה:
בהלא מקמ חול מלם מלות בלת לכן בקבלת מר ובהל הלו כמו נקב לחמרון כום. עי' בתמלת רס"א.
ולהקור אמאו לם מהת, בנהי בהעא בהמלם אינל מנה בקלמו את השלם ונכשרק לאר בחנמים חנו
שוהו שלם בלו מונו מלם המלם אש מלה רק מדרבנן אבל מבון לא נאור לק ביד מנה בכהל
שהלא מנמן מל כמו שראו חול שום בו בורק לכל ושראל שלו מנמל בלת בבמ לון ולשלו ובלו גלנון
ולהכמם מר מחת בנפי השכון שבקת הבוד לחקן את הדבם ונלמנון רשות לחנלום בוד הבוגם
אחרוהם לבן בשלוחמם. ~~ובמ~~ רשם בשבונלת וא. בה לק בוד מנה בהל. ~~ובל~~ מודו בלבלר נלמנון בוד
לק שבל. ~~ובמ~~ המ' חמ' מוכון לו' בסלבוו מרלבל לבמת רת בהחנמים בנמן בש שובנל שקמר הבוהמן לומרם
והשמוטה לו מנה בל רק מדרבנן המנון פרלבל על אומן הנמן להבוו. כולב כון מבון לו נומר שהבוד
בנמן הומם קוד בסלבים בבוומם מנמל הנשמת שקמר הסמנה לובטל בנמנל לש לבונל הבוום אחרו
אחרוהם בשל בלר ובלר להות שלחם. ~~ואל~~ בבהל ובאו מהם מהת בהרו הבוד בקלבים מונו אמנל
לשלחנם - והנה אלולו בבוסמנו מהנת הסאשונים בשל שהם רן מדרבנן מהן מבמנת הבס
בהלו חנמו בדבנן משם נקב לחב. עי' רש"י סנהדרין ב': בה משם בדם. הוחנו מקבש בבונל משם
חנמו בדבנן ורק מהם מהת משם בשלחות בבלבון קקבמונן מבמם מלם בוד מנה לחם בקלבים מונל
אמנל לשלחום בשל. ~~והא~~ בדבנון לבמו בנקב ושבות לחסרון כוסם הבלאר בסנהדרין ג'. ~~לבבן~~ בלב: הלו
משם בשמר חונו בלם בוד מנה לו אמרו רק בדבם בשנם בבלבלות וא בבלבלבון לא לם בבל מנה
F ~~ואל~~ מקום בסנהדרין שלחו לחול בשמ שם מינו בקמאו בסם הבבם פה סנהדרין ה' א. הוחנו משם בלבם לב מלם אחר
עי' בבסוקים ומבד לולם מלם.

F

משום דאלדון לא [illegible] הוי אלא דשל דבש שם לעיל דמי מתנה עליהם לא בדג כדי להשאר בן הקיבוץ
אלא בדבש אלו שבות כלל לא חשו להתנות משום הקפדה וכן להוכיח אלא העבר בשבת אבל לא והוי
מלה ובאו לה לד בדף כולן באין הדבש נוגע להקפדה להשאר. ורק בדקונן תשלומי הקפדה הנוגע להשאר
לשמה. כמו לעניין בוונות בבדבש השבת ואות בו' חלב עקיונן שלחתו' בדבה התנו הבדג חמונין
ועשו אותו לשלחון אבל העבר בלעבר חלב בוונו נוגע לתנות בשאר או בוונו שבת לא שלחתו'
קבדונן. והוי ממש כהלל בשבועות ונמלו בהא בקוונים בסנהדרין בו' הישם בלב ומחון בהבאות הלאות
משום דרה שלא תעקל בלת בקנים לון אין הקשוש בהוי מדרבנן כמו לגבו בלח אלו שבבוו ראו' לבוון
כי העבר באור רבו חנונו בחבמים ראו לבדק לעניין בלא עשו בלח בקבה משום נקב שהאו בבה
עשק לבשאר כמו כן אמרו' בדבר המעשון לבם המקה לעשות אותנו שלחון משום עשק הבשאר הבה.
ומבקש השם בקבן בהבונו אמרו בוש חלב מהוי עבר לבדק הבשאר ומובו בשבות בהמ תלו' בקנו.
ובלל בוות הוי מהת. — ומה מוקים מולשך בבה בקשות התקפו' והשולנים בסנהדרין בעבר בו
בהעבו בבגלות מחבלות לב בלח מטעמו בדה כמו כן לו משעו מלחון בבגלות מחבלות ומבלן
אחר' בבגלות מחבלות בעונן מלחון משם אלו שבמו. ולהבאר בלעבון בלח בהלו מתנת חבמים
שבעם אחר' בתנו גם בגלחב. ובלל לעבון מלחון מהלו מטעם משלחתו' כי משום בלב בבב מתנ
ובה לב הבעו בלו שבות כחאחר' בשבלות הבל. — לגם ותנושב עבב אם הסמן בסנ
אי' בן ג' בשם הבן ובו' בלעבונים מבלנים כמו לבבל תבום בבהב עבעבון שלחתו' אבב
בלו שבית. ונם מעשון אמרו' אבבון אבב מלחון חב. ומבושה אם בהבו כונלו לנו חבל בבעבון
תשתי שנות לחב לחב מונו' לם. ובבוה אם בהבו בבבון שם בשבלות והבו בבה בלו
שבותו ואחר' לב בבב מתקו ומשני שאני בבה הלאל ובמו' ובקום עם. הבו בבעבון בבבו
כמו בבה בבמו' ובקום בלמם אמרו' לב בבב אבב כמב בלת בבבם בלעבון
בבבל להבמסו בבת בבבון הבבבון כמם הבבונים. בבל ובן עשו לבבון בבבו בבבה לעבון
בבבל שבבור שבבב לב בבב מתקו בבל אבבן. ומלן.

ג) והבמה. משם בעבון הבבם בשלחתו' בבבבון אבנו מעבן כבל בבבב שבב בבבה עבון שלחות בשהשלום
אבב בבלמו של המשלח. בהבו בבל בבמת המשלח בבל כח השלחות מבשב בשות בבבם שבלב השלח
בשלחו הוא בלאמרו בשם בן בב: ובמבון בם: בשלחתו' בבבבון בבבשם שלחתו' והסמכון באו' בבבון התלמד
הו' בב סמכון באו בם אב אבבו ובלל הבלו ומחון כבל בבות שבבל שבבות והסמכון שבבם בבת
באו, אבל הא בבתבל תבום בבשון בבם בבהב לומר שבבלו סמכון באו אמרו בשלחתו' בבמו בבבון
כ ובבן מב תבום והשולנים בבן בשל בשבל בבב מתקו בבם בשל מומ. ובבל לסמכם בבבו בם בשל
מתוב בבמב הבן בבבן בבבת בשם הבשבון הבבו בבמ.לב שם בבבו בבבבה בב בבבה מבב בבבו בבם.

ג) לא הוי

[illegible] בקלה כלל דהרי השמחות אינן בקלות. — והנה [illegible] בקדושין כ'. דהא
דבשור כיהדרין קאמר טעמא משום נקיבה. ובמוסרן כתב: דבשם שם קאמר אמרם משמחותו בקבלתן ובתשמישן,
אמרם בשני שנוינים ושל בשאונים, אחר שאין המלכת בינשהם שאין אינם מין. משום דבעונן אינם מלאכין
להשנת בדם אסור לאין לעמדם דאמרו לעמדם אלא לו לעם הבולות לבל אוסר כמו דדרשנן לעמדם
לאו לעם עבדים. והוונל בוסר להכתר הבולות בעמדם מלאכין. ולפן לגבו שהו' מעשהם קוראים חצנו הגל מעלם
אלא בשבר מהם חלגל גבו מאין בהפסר ביד הבעל. אבל עיאון לו לטינן מאוכלו בלעמדם לו
לעם הבולות בלגבו אסור לו חלגל עבדים בלון. לבה קאמר בבם ובמוסרן הטעם בשמחות בקבדון הוונל
בהשלחון מלון. על כבדם ונמא להל שוהו' ההבולות בנון ושל לעבו אסור מלעמדם. אלא שבבטו בלוהין
לעמדם. ומעתה אם בין כאן עניין שמחות כלל רק מחולת הנבלה "ושמחתו" הוא לטון מושלל
בקלמה. ונלמו בהאלם בשמחות מהם לפלן האשור מלעמדם והוונל מעלם מחלה כבלב. אבל מה
שהרין בנים הוא רק מבדרבנן משום נקבה. ומש. — אבל לשמחת שאר קבאונים בלו נתל לבה שלא קלה
כלל — ובשלה הבבם נראה. בבה הו' בוות מתקנת חבל שוטל עניין שמחות בבהנ אל שאין
בה מתאום עם תבאו השמחות. מינלו שמחות. והוא כמו בשוטו בחלבל הוא מתבת שמחות.
ולכאוה אינם שונם עניין שמחות בקלבם לאבנים בשפו' בחשלק לא מהם שמחות ומשם שונם
בקלבים לאבנים ומלמתם בוב ומלל בם ב'ו שהקור בבה. ונלב בבה רק בוכבם הבינה שבוח מנהל
לבה בקומן תבאו שמחות אבל המבה עלשה שמחות שלם בם לבלבים לאבנים. והוא בבם המבה
ולו משם כת המשלח, ובבולב קול בלוכין לבקמן אל בבקמן לו משלו שמח ומוכל בחבת מלה מם נקלה
אבבם שמח מלבל מחלק המבה בבמן לבמם שבבם כמם הבלב בכתבלת לבם בהוא מאנם בהמבה
קלה שמח לאבבם הבעו שוש בובל לבכלת עשר חבבל כובלן. והנה אמרו בבם ב. בהבעו בלוהו
מבאלבהו מתבו רבנן בהנ כמן בלמשבהו. הנ רמנ חבנן שמחות בבהנ אל מלהו בבמבת
שמחת. — לנו בתמבנם מו גו מנבה שמבם עמן לה לשמחות "מים בבל מם" ומלמה בתשלן חתם "אלה" שהקור מקבה
ומלכנו לשמחת מים גו מנבה. לנו בקמו מ' כה מ"ג בשמבת
והנה בסנהדרין ו: אמרו בשלו בנמנל אם הבב מקבלין שבבם קבל' שמנם לבבם הו' מלמו בהנב
של מנלה מקבלין כשאין הבב שמבה מקבל והוונל בבלבן מלמו בלבל לבה הבו בקהה" אינו מומב בלבא
לבמ אבבם רק בלמשם הבלונים לבב שמנלה שמבנים לבה. ומבולו ל' נהו בהנבו בבת המשלח
בבל כת השמחת משם בבשבבב מהקהב אם לו מום לבן בבנשו ההוא שמ' לבו' ההשמחות אבל בקהה
שבם בשמנם ושל לבהם לבבן בבה שבבר שבבנ מנלו ההשמחות אל כשאנם בלוהב בהבבם לו
נבסן מבמם כת השמחות בבה. ובבן הא בכהנו שלמו בהמבנא נובבו. הבן ומבר שמן בבן
שמחות קבבונל בקהה אם מבת כלל בבבם ההבלבם בבלבם מונל אמנו לשלחם כבנ.

ח) עוד יש אדם שעמדו קשרים, הנה אל הלן בדרך הרמב"ן בדרוש שהבאתי לעיל. לחלק בדברי הרמב"ן פ"ח: דאמרו לעיל האומר בלעתים לא לעשות הדומות מתשלם שעמדו כו' דהיינו מחלת הנדר, ובפנה הדרון ג. דאמרו לעיל אם הדין קיים דבה נלמד מה דכתיב אלקים דיינין ולהלן ט אינו דינו קיים קאמר הטעם משום עקר דבה מהנע לשדהו' הייון קיים כלל, ט לעיל דבה בהחלל כנ"ל. ואהו דקשה נמו שור כו' אלקים דיינין מהנע גם שעמדו קשרים - ומקשה דבה. דהנה בכל דון ודאמנם יש שלשה חלקים א, בירור הדבים עי' עדים הל אל הלאת קנה. ב) בירור הדון. ג) קיום הדון בהלו הכפו' לקיום הדון. והנה הכפו' הלו עי' השוטר דהלו מונה מהשלמים כמקלאר דמלה מי' לקרוא שם חלקי שני החלקים הראשונים מלרים להשלים אמנם חלק בירור הייון לשמים כרוות ענינו. אבל אמר להשלים לשלמים כפו ראלת ענינו. אה הו' רק קדים מהנעת הדבים שם אבל לאחר בהתאמת התלמה דכתיב עתשרו לל ההשלמה ואין הדון שלמים אלא רק כפו ההלכה הכתובה ומלרה לבמו ולל הלכה שלו מתשרה בהלמה ומלתים בסיפן הרי אינו חתלם תנאה חלנה אל ל דומים גם ינקו' בהקחות הסברה כפו הנה ותשרה ונשלמו יהיה אין הדון אלין בדבים רק כמלמון מה שפסקו ~~התפנים שלפנו. אבל חלק הבירור אבלו קבלת הקבלה לא אלו הלו מקבלה הייון דקלאים שקבר לל הסור המקשה אבל לל לעשה ולמלמו הכפה. ואמנם ולמה בדם קדים חתמת התלמה אבל הפלים חלו בהדון~~ אלמו אפילו כפו כלל הלכה אמנם מלה כריכו שלו.

בהלו רק הלמדים אנק הרין בכפו התלמה והמומחים אבל הלו אמנם הייתשל ומקלה את הדון כמנ הבלת רשבת מה עב. ולת בקלת אונון כמון בקהת ומינו קנמות אבלו מקלה את הייון כמלמון ומשה בהרבלת. ומקתים לאחר שתמקל הקבלת ונתשר לבדון אמותת הדבים, כבר וכלל להגיד להקבל להלמים ותם שבכפו ההלכה המלרה כק הייון ובק ומק שלמה לשלם. ואב אין הדון בלה ין כשוטר המלנה בהדון לבנלל ומנ' מלמת הפלים בין הדון אומר לו שקבל הרין המלכים אתרי הפלים לו התלמד אנו כלבה אולמל לו מלמה לבנלל ומלל לשלם. והנו חכמו התלמה שבפנו הייון הם הלמנים גם לבנלל לקום בהלנשו' בקבלת לו רלים לנשבלן מלו מתחבן לנפמו ומלמה ומנ' הייון תמנב הלו כשוטר מהלמו בלו פנת הרבים שקמלהו ובפנו הפלנו ונשלמו בהלמים הייון הם הבלים המלנים והייון הלו השוטר מבלי על פנהם ובלמו השוטר מנ' להנות מלק מנפו הדוב מגו ומנפו בהדון אונו כלבה בקלמו ומלה מחתר גם שבר בנו בלמו לל שוטר ובלל מלמת מלרים בלמנו לל בהפו.

ומקתים מלמן מנים מלנות השם בהלמל פ"ר ובגוטון פ"ח: בשם קלו אבן מנים אונו שור בשל מהלו מלנים בקנון ומקלמו על הייון והכפו' לפן בגוטון מהקלמו על מנשו בגוטון * נבור מתבן שמחמ' קשרים מלמנו רק בשוטרים הקלמים שמחת השלמים בלנלים בן אונמנו הבלנים הייון לפנו ההלכה הפסלה בנה הקלמו לפן בק לנים לו יקרים מתמנן ומכפו' לו כמו שבנים נפסן הייון בבקל פולנים פנפון אמתם להלמו גם הנו אונמנו מלנון בנה

ועוד הקושי הגדול שנתחדש קשה מאוד בזמנו. אומנם כבר ידוע שכבר אומר קדלת הקשת שנתקשר לרשיון מלאת הקשת ואותה. אולם להקדת עשות מלכו' אינו אומר כן שהיו כשוטר אחרי אינו אומר מ כלל קיים לעשות אישי הרשיון נוסה לקדלת עשות גם מתלן הקשר לגבי בקיונן מעשון בדה אים בדה בקונן מעשון ונקב מדר הבלבל הבינים קרוש סנהדרין כמו שכשנה שם ר"ל: הלאוות הוונו עובדו המאוה שהלבה לעמתם והלאות עשות שהלה לבעמתם יקב כשלב הנס מאבקו מאתון ושכנס משנו כבדרבו חנינו כו' שהוו גם בקדלת עשות בשום נקב הקנו חכמים בלו מעקו בלה בולב הקנו משם נקב שגם הרוצות וכלשם מקבל עשות הלאות והלאות. ואנס מוס בשוות מבדרת בבלון מבדס גם מקבן קבלת עשות ובאומר. ומושם שבבר בהלע שנתחדש בקשוו ושקבל שבבס אומם בקנס, בדה הינן בשמת בשוטר ואיבל שהשופט בבס מת מה הוא מחוש לבלב בבס.

ומה מאלס מושם שבבנ קנו' מס' בשל ג. שם מה שנו מעלה ר' שהקנו בגם בקנלת מלבות לבן מקקו מאתון כמו בלו בקונן בלמ לבה. ולהבאר אנס בהשו הנס מו קנו כן על הקבלת הקשת בהקנו מלו מעקו מאתון משם נקב. ובלו לעמן מאתון בבפו' לב טעם בה אהטעם הוא ~~בקשר הרשון~~ משם שנתחדש כו' לבשו כבון מלו כלל בה ולמו בשבנת מהב מו מעל מאתון ולבבלב בגלות מבלות ונגב מה בקן מנו בקבלת הקשת אנס אבן מנו רשות מאתון עב פבו. מאתן.

ובדק ונגב אעבר בבשו השובם בבב מקשרון הם שב לבובן מעם בהבאות והלאות ובולמו בהן בבול אבב שאון בנב שבחלל אבנים שנתחדש בנב של מאו עשם ונון לבם רשות מאתון בינו קבלת עבל מבהו בולם בשו לבהבם מבלים כבם אחו בבבנשו בחב כבו ונב סמכן בבם אבב לבשם מנבנתו. ~~בשו שהבבם שם בקבם~~ ~~ובבה בהמשה מבהלשלת הב~~ עו' מעם שם ובשב חלם מו' ג' ומבו מאתון בבבנת הבם לבובן בבבם בבפו'. בנהו בנב סמכן מם בבפו' שהנו הקנשו מבבנ כבם ובמו בגוטן בנב כלל בעמקם הבבם מם לבפו' בעונן מאתון כבגוטן פח: הלל. ונפ. כב מבלאם בעבבה מו' ג'.

ו) ומאמם מבבשו רשב מבמ' בגוטן מבאר מבבנה שנתחדש מבלו נמנת רשות כמשנתנו לנו רשות מ' ומלו מבבנו ~~ב~~ ולהשון הקמון נ'. הנקם הבשבם כ' בבפ' מקשרון הוב כמם פבל בינו שמם לן מאם גלות מבבל רשות מאתון ובבל מאתון בבפו' בין מבקם לבון בחלל אובל לו בינו בנבלת כ' עש מבלו בהבם כשרון הי'. ~~ובקמם~~ לעש בלמה. ולבנו מעשב מעשה בהבא בעל אובו מבב ובלב מבלו מבמנם כמם לבון מנון אונן. ובשו מב ובלב הי' לו רשות מבב לונב ובבל מאתון בבפו' ~~אל~~ אעם מה אב בבשו הבשות מבב הלו בק מעם הבבה כבשבנ שם ובבם. ונב לב בגות מבו מבו מבשו מבוטן אובל נבשה בהבא בבל הבבם בבב מקשרון מה מלאכון בבבנשו בבבם מבלים מבבנ בבבנ מבלו מבלו מבלו

אולם יש דרשות ~~ברמב"ן~~ שהלו משמע הפוך בעינן שיש לו רשות בפועל ולא שקומר אינמנו מקדמנו שאינמנו מפקידין מיון עכ"ל רשיין הישנו שלו עם כפשוט רשות עכ"ל. ואבל ~~שלוחת שניר~~ ~~אמרו אף שלא עשוו שלוחם כדין אמיתתו מתחו לבל להשמחון בדאו ולא נתלוו מדע מעשם~~ ~~שלוחת. כולן דרשו הכתוב הראשונה הנ"ל.~~ אלבומם כדין מהבנ ושנו שם בבבל וגה הלו משרתם ומבולתם לתת רשות לאו שרוקם לאו כל כמוני לכל אדם לומר ישנושה בשמתם דוגם בגה מרגן בתו של הבנ ולאו כל השוקם לוטל השם וטל בן לאו שהשנ רוקם לתן רשיין לבמ לבקש מאנ השמ ושל לאחת לו בק בעלמו לאו כל כמוני לאבל הכמוכם דאו מאונם בחלו ואון כאן מקום רשות לבן מאשתם שבנם כל אנשה בשמתם בלאוות מחאו להל שיעשה משבם ואין מגרן בגה מאמלאתם בבם. וגב.

ושל ~~שמן בבשו הכמוכם אינמנו מאון כמוש שם יקבה הה בוש מנו רשות לאון בבבו' בבשו כמוש בקבמה כו' ג' עש וגב. עבו שלוחו בשמו ושל לאו לאון מרוני קנות. בומת הלאוב יוש בבבו דרשות הה מעל לקמן שומל לבן בבבו' ושהו' הבן קונם בתמת בבהב מה מון הבבו' בדרכה להות עו' כמוכם ואמר עו' הבלומות כבבו' הטעם בלמתם לאו לבם הבלומת אשרון הלו. ומשה בקונן ובשם בשלוחו' כבבו' הטעם ומקום יוש אם הו בהחלל ובלב בסמבון מאמרו בקונן רשות מבנ מה בבלל הלם מלבנים כמנ מקו מלמתם כמה מקו' בגוטון כה' הל. ולבן בשם ומשל בשלוחו' כו' כבשם ולבן בו בבל שמן שהבן בבהב בקמן לשמו' בשלוחו' כו' מבקו מאונם מבשם מה הלו מעבו מבבו ובקו' לבמתם ולבן בגה

ומקום עמו לבואר בבבו רש' שבשם שלוחו' הם נתנו לו רשות" ומה הלו הקנון רשות".

מהבן בשוטה ול לבמו' מה מהם הלו בשלמו' כו' בבשו אמשו' בבמקום רבן ה' בבקו' שהם הסמבן והנמשל באו ובשהנמשל בחלל אבל כשהמשל לה ואם בהבן בקבבן אבלו וסמבו אותנו בבמקום לבא ולעבל כולן בבאמתנו מלבדים בחלל ואבל ולעבל לומר שלוחו' כו' לעו' רש' מקום רבן ג. בה אלו מקום כולן בבשמת רבנן בא מתם הלו לבל כמלחמון כו'. ובלאר בקו' השמת אנו מחשבון אותם כמלחמון וכן בהבא בגוטון בה: משמן מהמקום הלו כן בחמת שמנת השמת מחשבים כמלחמון ושבם מקום לבמתם. ואם ובלאו כל מהשו כבהשמבון בחלל און אופשר לבם לבם סמבון אופו' לו' סמוכים מש. F

אולם בוולם הבבם. לבם מאבלים בהמבם הבל בבשת הבנ מבהם לקמן לבבן בבבו' אבל באון לו בתם לסמבק בלבלו כמוב לו נמבל הבלמו בבאו' בבלו רוש הבמקום רבן כמש הסמבם בה' בבהם שולל גב לתם רשות אבל בלו לתמן בסמוכים. בבבק לקמן בה בבבל הבנ בבהם רשמן אופו' מחבן לבבלו

F לבבל לל מבה בלמת הסמבם בבמש בבמן סמבון בבה שבלבון מבשון באו מלבשה מה בבלבלמו' מבבם אל הלו מאנם בבמבון בבהב ובמו שלון הבמבן אולל לבמאר מלבבו בם אל שבם לל מלבלמו' בבבקו למשוב כבמנבה כולן מהמבבן ובבנם לבבתם באו לכן בקמן אונבל לבמבן שבשו מבבלמת בבבלו אם לבלבן לון' מש בבלבל בבבקו אבבה אולם מלמש.

והנשמה אז להשות רק באז אצל באז לדווי בחל כמ"ל כח השג דמהמ השאיר אצל בלו כח
המעיר. והנה התמי' בפנקסרין ה' המשו בהיו מתשמן תעיו דרגא עיל מהנשמו ואזלא
בקפחות חומרו מהמ בגל פוחמי לדני אז. ומקנטל בקשמטת דודווי בא אז מדלות בשלתם
ובמ רבל מקוומשי' בסוף כתנאת מטי מ' כמקי מינן לכן מעלת האשף מעלה מחול. אבל דמהתם
של המשלים היונו הדמ והנשמו הדמ עיל מומקי שבמ
אצל שהוא מתשמן של הנשמו, ואבל המשל דאז בהוא הנשמו אונו וכל לשלוט דבדל מתשמן של השג
ומשהכ לה השות ברמי' בעלים מתשמן מהדמ. ואינם מה רק בדמס דהדמ ושלו מתשמה בו
ואבל בעמן השות מלמן בכפי' דנהו מוכנל הדמ והשות עיל ואבל הסו לה רשות מלמ אושר מלמנהם
להיו כמון מלמ' מעלו שעיר מעל הרשות והנשמו דווי דבדבר שאמן בו בדבל מתשמן
של הדמ הסו אנו מנמן רק בין אושר אז מעלה בכל ווודווי באז והמשים נמלנים מבנו חול. ומהרבא
כמן הסו הדמ בשל והנשמו מלמו רשות מהנשמו לוו והי' מהמ רשות מהשג כלל.
ומעתה מה כונת רשז, הם נתנו לנו רשות "לוו בתשת מעשה" בתשת רשות ומהנ
בדה גם בחול. — והוו בשי' רשז בפנקסרין מחות הרשות הנל כמשפטין משלש רשם מורו אפי' באז.
ושם והי' מהמ השות בתשת מעשה מ
ואל תשגיו דמה מהמ השות אש אונם כמלכים, דהסו מתנו כולנו בדה מבו קהת
לשנות הסברם בעמי' מלמו בוך הגדל ומה מהמ כשמתנו הבוך הגדל רשות לשלוה כמלכים על שאנם
מהבוך הגדל ונלמד מהשמש מהתלמש הדה לכם כמש בוות ב על דבדווי ~~אל בשלשה~~ עז השות להמ
בבב אוו מתשמש בוך הגדל ומה מהמ כמן שבאמת שבאש נפת הבוה הגמל כולך בוך לוש.
ומה מוש מולב עכנו קושת המשונים בלמה בשל בפנקסרין להמשם בנקלת מלת ולו בגו בטעמו מלמנמו
ולהאמר רוש מוש. לכמש מלמנמו הוא רק מעמת רשות מלו לנמו מסמנים ומהמ כמו מהמ רשות מהבל נפני
ומוב ~~ב~~מה שרוש רק מלמן לבמן בכפי' דהמו מנמן שלוטה על חברו ועל רכשלמכל הנשות עז לוו שרלבה
אבל מלמן קבלת מעלת דבקו' דמה מלמנמן ומפי' בן בהמן כמנמן גם מלמנמן מקבלת מעשה ואין מה נמלן מלמן
שלטה ומשלה רק שהוא בין ~~הדמ~~ התשה אש שרוש מלמר מלמר שהנשמו ~~אל הבל~~ ורשה לנו שונים.
ומעתה מלמנה שלו כתשה מלמן בפנקסרין מהכלכל הוא מלמו קבלת מעלת מהשמות והלמות כמשלה שם כמל
שרכש הלשך המעשה בנקלת בלת מלו סמו בטעם משלמ תמי'. ומלו מוש בסבשו. — ומלמו כו' לו מעשה שלמנמו
מהמ שרכש מהת אבל מלמן קבלת מעשה בבקונן מעמנו בנקלה לו והי' רק מבשבנן.
והנה בקהת התשה אמרה החדש הדה לכם ובדשו חלל מלמרה לכם מהלוו מלמן שלטה כמרבין עז
לקבל מלמר מלו כמלמן. שבור מהמ בדה רשות מהת וכמש השמקה בהבוך הגדל ובלין והשות בלמנין
ומוב לו שרכש כלל בבמהה מחמון לבו מלמן מלמר שהי' מלמל הקבוצות שלנו בבוב מהמ מהת מעלם
שלמנמו' ~~בבוב מלמל מלמנמ~~. ומלמן. ומהנו מנו שרלמנו לבוב בדה. ומלמן שרוש לבנים

גרסינן בסנהדרין כ"ד. אלא רבא לרב פפא תיגמא לי כי ופלא במהפכא שבעוב
הכתוב מדבר (ונשאו במחנה לבוב למעלה תלמוד) מאן היא ועלן לעבר שנים
ולקבל חדשים כתבתן הם השנו שמקדשים את השנה כל אדר שהי' אומרים עד הפורים
דאי להאי גוסא שרי חמץ בפסח ואי להאי גוסא קא שרי חמץ בפסח. עכ"ל הרשב"ם.

ויש כאן מקום עיון, באופן שאין כל דין נקן מתרא בהתחלקת דעובדר שנים ולקבוצת חדשים
לפי דעת הרמב"ם ברבה מה' קהה"ח ולפיקס המלמת מלך בענין דהענין הוה מאמר רק לדבר
הגדול דהוא סנהדרין גדולה הושבים בלשכת הגזית ואין מקדשין אלא בראשית הנשוא
דהוא הראש של הבוב הגדול, אבל כל מי שאינו מחבורתם ומלוק עליהם הרי אינו מורשה
כלל לעסוק בזה והוי כתלמיד שלא הגיע להוראה, ונמצא ותר דאפילו אם יעשה כהלכה
מעשיו בטלים, גם לא שייך כלל בזה דבדרו רובלת בשערוק, ובן הא בחבר לעורר
הוראה לעשות דהרי אין להוראה הזאת שום מקום בעורו רק בבוב הגדול בלשכת
הגזית.

והנה מל' רש"ל שם דה"ד דאי להאי גוסא שכ' בהל אם אמרו בוב שבלשכת הגזית שמקדשים
אחר כלרים מעברת כרי' ורבו בפנים והוא אמר אינה מעברת קא שרי חמץ בפסח אבל
משום שבורש בלא הי' הסתלקת אם מעברים אין לא רק על דעתכם היינו שהבוב הגדול
והעשוא כבר עוברו לאחר הכלרים, ונולד אחר מחלוקת עכ"ד דוא דשבר עקבו ומעברת
לוא בגם דבעתכם אינה מעברת, ושבר הוי דברו רובלת בשערוק בזה הוי בין המאמר
לכל ישראל כדין דבבר נעשה המעשה ומעשו בנין עכ"ד ההלכה אם המעשה קיומת אל
לא הוי בין כל בוני התורה לכל ישראל כשרים לבון בזה. ושבר שוק בין
נקן מתרא בזאם הוא הורה לעשות בגם בדעתכם אינה מעברת לאכ"ל מתר לאכול חמץ
בסו אומר שלו שהוא סו נוסן להבוב הגדול, ובן להוסיף כשהוא הורה דמעברת והבוב
אמרו באינה מעברת, דהוא מתר לאכול חמץ בסו בנוסן של הבוב הגדול. [ובזה בל בעשו
עמד בוב הגדול אחר לא אותן הראשונים שעוקרו, ובעתם בו לא כבין עשו הראשונים גם בדעתכם
אינה מעברת, אל ובלחר שנתנו בוב הגדול רשות לבוב סמוכים באו לעקר כמבואר בדברים

שם דמהני, והלכו ונקברו לאחר כלרים ונקשון אומרים הביד שאינה מקברת והיקם אומר שמקברת, אלא עד ש לדון דכולן דהביד הסמוכים רק מכח רשות דהביד הגדול קאתי אלא כשקסים הביד הגדול באינה מקברת ממילא בטל הקובר מאלו דהיו כמה שורלה הנשוא ולא רלה כסיבדרין וא. ומילא לש כלל מחלוקת עד באפילו אלא דהלכה כרבי יהושע ורבו כלייס דמקברין מה כולן דהביד הגדול אינם רולים והי מאינה טעם שיהי נתבטל הקובר מאלו, ולכן מחלוקתא דמוורו בעמד בוב חדש.

אולם על הרמבם כב מה מתרום הכ מבאר שנרש כקשואל דהמחלוקת עם הביד הגדול הוא הלא על לכתחולה כלומר על הקובר גופי' אם יקברו אולא כמש שם „כגון שנתלקו בקובר שנה אם מקברים כו'", ועם מה שכלל בל „דבר המבוא לובו דבר שחוברון על גבונו כרת" מבאר דהמחלוקת הוא אם יקבר או לא. באולן לרש דמוורו לאחר הקובר ונשאלון נקשו לנקשה אם מותר לאכול חמץ בחבש שקברו או בחבש שלאחרו הרו השאלה הוא על אומר כרת ממש, ובכל דהשאלה הוא אם מקבשון והלו רק דבר המבוא לובו כרת כמינן עש ואלו שם תקשו כל דהרי מקשה הקובר לכתחולה אונה מסרה רק מהביד הגדול לבקתו והלו הנקם כתלמיד שלא הגיע להוראה בצה.

והנה לשוטת הרמבן כסבהם נלמה קנג דכל ביד הסמוך באו רשות בובם לקבלן חדשים ולקבר שנים רק שבמן שוש ביד הגדול הרשות נטלה מכל ביד גולתם שנאמר עכ"ל הבבר אשר יגובל לק מן המקום ההוא. וכפומ שבוארתי בבר - דהוא בשבול שהבבר נגנן לכלל ישראל ולשלא והי' מחלוקת בקבוקת המלבדים בכלל האומה משה נמסר הבבר להביד הגדול כמו במחלוקת לבבשו הנבלת בשקרוק עש. אלא אש באמת בבה הלו באמת הבן בנקם. דהרו הוא מלבם ומחה ומפלא ביד ומכמק לקובר שנים. ורק שבבוק להסכמת ביד הגדול ואון לו לקשות נגד בעתם, ואלו כשחולק נגדם הרו און מקשון בטלום מבאת שלא הגיע להוראה בצה אלא בשבול שקשה נגד בעת הביד הגדול ובהו עכם בין בקם בהן.

[ומכנ אני מבין בבר הרמבן בסבהם שנרש א' שם לעניין מקן מתרא שכתב „ובה מה שאמרו אפי' אומרים לק על ומון שהוא שאול כו' וכעניין שנהג רבי יהושע עם רבן גמליאל בהשבונו כמו שהוצרך

ברה"כ." ולכאורה היה שם מקומו שהוא מקום אחר שברש"ו חלק אתם אפי' שלגבוה כו'
ולהאמר להרמב"ן לשיטתו אש"ד באו לאו הק' דאשר ומיבולק כו' שקיל נוטל הרשות מרבו והושלם
ונמסר לדג מהוא הנשוא מבוד הגדול היו הקבינות של כו' והושלם לשוטים קוומת לבודו. ורק משום
הק' קרא דאשר ומיבולו גלו' נמסר לדג ומעולם קבינתו קוומת אפי' בטלת מכח אתם אפי' כו'.
אבל לדעת הרמב"ם דהענין נמסר דקלים לבוד הגדול ולשאר הק' און שום שונות בזה בלתם הקושיא
נלבה כמו נד.

ולא אובל לבור לו שום אופן בזה. שאם נאמר שמוורו שהבוד הג' הרשו לבוד סמנים
לקבר והבקמ' הוא מבלים ומולק עמשיו עם הבוד הגדול בדין אם לקבר או לא אל'
כיון דהבוד הגדול מגלו דעתם באונם רולנים לקבר אל' ממלא נוטל הרשות ממנו
לבוד כאחד מן השלום וכמש לעיל, ואל' דהבקמ' הי' מבלל הבוד הגדול שישבו לקבר
ונתלקו בדג אם לקבר אחר כלרום והורה הוא כנגדם, אל' לא ותכן, דמאנם קודם
שקמבו למנין ובאו הרשות נתונה לכל מהבוד לומר דעתו כמבואר בסנהדרין ז:
ואינו נעשה בקמ' בזה, ואם לאחר שקמבו למנין והתלוטו עכ' הרוב קמב הוא בדעתו להורות
נגד הרוב, הרי לש בזה הורה לקשות דבקלי המקשה הם הבוד הגדול הרוב שהנמינו
אותו והם אונם שואלים כלל שהרי כבר התלוטו עמו הורה לקשות.

ונראה עכ"פ הטוא רה"ל. דהא דמקרין עמ' שורלה הנשוא, בקנין שואמר הנשוא
הן קודם רא"ח נמן אבל בחבש נמן כיון דאין מקרין בנוסן ואל' לומר דבשעת רולנו
הנשוא נתמקרה השנה ונבטרק לומר דהלברר הדבר למכרן ונמבר אין ברורה לא"ש
עמ' בתנא (בעמת קהה") שמבמה נאת להמקבש את האשה עמ' שורלה אבל אי קנין דלא
שואמר הן אל דו שלא ומבה לחם אי מהנמו אמירת הן לאחר שמתה כל עש ולעבד אין
דמין כלל בשם התנה מבעתו מה שלא הי' מחוב להתנות עכ' דין למשה שנר וש לבן
מה הי' כוונתו, אבל בעבור שנה דאון רשות לקבר רק ברבון הנשוא ומחוב להתנות
עמ' שורלה הנשוא ובאו בקנין אמירתו ולא בו בשתיקה. - ולא עכ' אלא בקנין רולנו
למכרן היינו שנאמר הלברר הדבר למכרן שרלה אי בשעה שמקבו, בבל בפו ברולנו

מלבח

דלהבא, דהרי בשעת עובדר כוכבים ביד ומשה מנהדרין יא. דלא השובו ביד בשעת רוצלו
ברלג, ובדקאמר, נמצאת שנה מעברת "משמע דמעברת מאליו למקרן, ואם דאולו השובו ביד
בשעת רוצלו ברלג מאי קמל דאוב הרי הראשונים לא עשו שום דבר אלא חשבונא בעלמא ועיקר
הקידוש הוי אחר. ועשוהו דתשבון בעלמא אלא רשות הנשוא. - ולהיות כן יקשה לכאורה
על הטולא דאב אם קודם רח"נ נוסן דרובין אנו לבא לברורה שהוי רובלו למקרן
ומלשון הטולא שכתב דתל להבא משמע דסל דהעובדר חל בשעת הרוצלו ומשה אב לבא
לברורה כשוטתי בשאבא פ' דגב, ואב קשה כל דהרי לא השובו ביד בשעת הרוצלו,
ואפל דסל כמו שבשעת הרמבם בהא דראולהל בולם להן ביד דמקדשין בלו עדים דהוונל
דמקדשין בולם כמ על ולם ל' ומשה הנעם. כן ופבלר הטולא גם בעובדר שנה דמהנו
על להבא, ובברכ למשה הרמבן בסיבהם אין קנב דהלל הנשוא קבע החשבון וקידוש עובדרין
עד ומות המשות כומלין. ואב יל דהביד קודשו שחלל העובדר בשעה שורלה רב. ובזה
שבר לב לברורה. כוון דתל להבא. כל. - ולבוא דחדות לן המקלח פ' תנד ובתוכלת
פ' כא דהוכא שאנשר שוחלל מבאן ולהבא אמרונן הלברר הדבר למקרן לבולן, אש
בולתר כוון דוש אנשרות שוחלל להבא כאמר שבר חל העובדר למקרן ומדוקם שבר
ל' השם "נמצאת השנה מעברת" הוינו למקרן. ומה אש כשמשן קודם נוסן, אבל
כשמשן כשבבר בא מסן דאב שוחלל עכשיו כוון דאון מעברין בנוסן ונמצרק לומר שחלל
למקרע הוינו שהלברר הדבר שורלה למקרן בשעת ושובת הבב מקדם ונעשו דאולא
בברורה. ואש דברו הטולא.

ומעתה אש גם לדעת הרמבם דמוורו הכא שלא הוי הנשוא מעובדו קודם ברורם עם
שורלה הנשוא והנשוא בא לאחר ברורם והיכרם, ונמצא עכשיו דברו רובלת גם
בשמרק, דהרי כוון דמשה העובדר כבר נעשה עכשיו הוא השאלה אי מעברין אחר
ברורם מהנם הרוצלו דעכשיו על למקרן, ואו אין מעברין לא הרוצלו שלו כעת
ממש כמדברו הטולא לענין השמועה אחר נוסן. ושבור מטרה הוראה כי גם להלקמ"
כוון דהוא כן שאלה על דין עובדר נלא על מעשה לעבר כל לדעת רש"ל ואש עת.

ונראה כיצד לדעת קושית התוס' דהכא באופן מקברו אחר פירוש הוא רק גזירה דרבנן ב
אתו לגלגולו בחיים ובדיוקדא מלברת לאב אא לבא לדו אופלר כרת עש. ולהאמר אש כיון דנכפ
לכתחילה אין מקברין לאא לקבר עכשיו שוב לא הוברר הדבר לפרש ומעולא גם בדיוקדא אינו מלבר
דכיון בלא נתקיים הטובלר במקברא עכשיו אין מקברין. [ואף דמהת גם לכתחילה מקברין אחר
פירוש ומעולם חל הטובלר לפרש, מ"מ מדרבנן לא ותל הטובלר אופטל בדיוקדא בגב הנבא שהי' עמ
שולבה הנשוא ובא לאחר פירוש כיון דמדרבנן נכפ אין לקבר לכתחילה ומעולא לא הוברר הדבר
לכתחילה. ולדעת הרמבם בסהם שורש א' גם בהתלוקת כאופלר דרבנן שוק דין בדיקה
כבדון ואש.]

ומה מאוד ותמוה עכ"ל מה בקשה מדין לא תרגם בקשוטת דהתחלוקת הי'
בקהח"ל ובגלגולתא דהם ורו"ל בתמי' דרה"ל. וכן גם בטובלר שנה יש לתרגם בקשוטת
בגלגולו או מקברין ימנ ההלמוד דאוכא לבב דגם בדיוקדא אונה מלבלת כבמנהדרין ו
ולעב יש כמה אופנ מחלוקת ובקהח"ל ומדין בתר דיקוו מהבל בדון מקבלין אחר הנשום. ולהאמר
ש בדהם שוק מקשו בקשתנו בלא משבתת כל דין בדיקה בשיסן מ"ד הטובלר ומשה הובדק
מתרגם בלאחר פירוש דיבלור דהמחלוקת בלא לאחר הטובלר או חל לימנ. כל

אבל זה רק בסגולות הנשמות אז מעלת בחינת נפש עולם עליון בעל המעלות עם מה יהיו מתגלים אדם
ועלם בהיר בפרנסתם מבינים מפי התנאים ביו"ד ופלו אחר זה עדות כי שנותו אחר לה ולא יוכל. ואמרה
לאחר מעשים לא תשמעו אלה בעבור בעבור זה בפרנסה בפרנסה עשה בפרנסתם עשה ופרנסה מבינים לשלמון כי
אמתה בפרנסה אלוש כלל ומה ושמרו. ומבשר הגלות עדי אמר מקל עשרים שנים. ואם לא בפרנסה
לא מקיים לא בהשגה בעצמו מבינו אלה לא אמת המשלם אם יהיה כשל מפנים בגלות
לא בעצמם בשמחת מאור הגלות אלה טעמת מדברים אלוש לא מבנה תשר מעשרת בגלות
בגלל.

עוד ולא מהו מרה כוח בדרך מלוים עלה הקשה מה לטוש הוונל אין שיקול שיר לאמר
שפטו על שלש רגל. ומפרש זה אל שרתיו לאמר ושמר אלה מעל [illegible] אלוש עמה
מהסרוגל להבדיל זמנת מה אם לא רשה ומלטש. הלא [illegible] ולקשוש הרה מהוונל שהם אומרים מהי שווה
להם כמון כבודותו לכן אומתנו מסבירון להם שעלם בזה ובזמנת ראו לבין אם שהי [illegible] בכבודתו ומה שמאב את המקבל בסבה
מלבד כמשר [illegible]. ועיקר שנים בגלות בשנת השמונה. זה מ' תשרו תשעט

סימן ל

ומשמעם מהרי מאשר בינשקרון מ"ד [illegible] בגלות המעמד בזמן מקבלות בשבועות לרשי מקשות ומשל מעל כיה
כמקומם שהה מקבלת בשנת השמונה. והיו לתשובה אלוש מתרו שמו ו' בפסק מהעבר מהנעקש
הלו משום המלכות ומאור לשי מקבלון גם בשבועות. ומשם הטי לא בקדם קבועות המלך הלוו מפני
תשלמון המלכות והקבלה הלוו שנשרו המלכות בזמנה. כן מרשו מעמם תשרש מעלי הסגה
הלוו משלם מבשבועות ומעלו הכיתים אלו והיו מהה להקרש הקומה ושמר הלמם עי' בעמקש עם
ומוב בגדול בזמן לבקל מקומם ושמר הלחם שרגש מקשין. — ומלוו לבקת בשל בינשקרון
שם מהמקשם הלוו שלו להמלכות מאן מאשר מקלות קרקן מלכם שומת המלכות ומשלמון
מהשב שם מאם מבקש המלכה מאמן מקבלון עי' בהשגת המלכה שם מאמר בלמה מלמה מקבלון
מבשבועות —

מ"ד

לאן מוקן בהשגה בעקש השגה; מרשו הלמקל הבור מלמים שמשים בשבועות לא
שמאשר בשבל הקומם ושתו הלחם המלחמה בבא קוש: ומקבלה לא מחוו לרשו בקומם מה ומקש
מקום המשרת הלמשר מקשלת מקקן. ומשל להשבבה קשה. ומם אין לו מאמו לא בקומם מרשל
לאן מקבלון המקש ומשבה הלל מ"ל קשות בחשי בם נה. ומלחת מקר מוקם הלו שמשש מקמו שבועות המלכה
הקומם מרשו נאמר מקומם מאשר מלה משקו ומשרל. ומשלקו מהו מלמים לקבלם מקשבם מקבל
להמלמר לו מהו מונקום לאנקל המקמים מלום המלמר מסקמו בשבועות אלמרון מלמלה מבקבן
לאמון מכות מהמלת מלומים ומשה הלו מונקנים לאנקל מחות מלשר מסקמו שבועות ומלמלו מלמלו המלמר

ומעתה נעשו משלש אשרי משמר בהשו אונקם שאשרים לעשות עצמם או לעשות הקרש כך מונעים לאכול
מחית אשרי – לולא חוש לבה נאמרו שעשן מתרומת המשרתים. הרשו אונקם שאשרים לעשות הקרש.
אבל בהשו גוטשי אבשלת נמי נאמרו שעשן מתרומת המשרתים. ~~מתקנשו המלה לגבוי לי' רשו בכל שני דיינין~~
~~מקשת~~ – ~~אלא שלדי עשר ואלו חוונם שאמרתן שאשרים לי הפלחים הפה רק אחרים לעשות לעצמם כי~~
~~מה אין לה מלוקם בעצם לי מה הרי אין מעבר אלת אלה מחית אשרי שלו ואעלו האשרי. עכ"ל.~~
~~אבל מעבר לאשר עקרי מה שקרא לשמעון הלל על הרמבם. מתקנים לעצמה ולא לבעלים בלת על אב. בהשו~~
~~נמשה חלל מצוות משמרים רק לת המקלות שמאמרים לעשות הקרבן לאו ד שאם הפלחים אבל מלבים~~
~~עשרה מתנן משמרים אשרים לעשות הקרבן לאו מחית האשרי. אלא יוב הרשו קלאי הנמה~~
~~לו שמעת אלה הסדר סבלמים רק חמלות הבמתים לקבל המלות שהם מלחמים לעצמם. ואב בלעת~~
~~הקרבן בכסף ומשלו רש המלות מחבו הלקל חמש. אבל בשלו ומשמר רק הקלות לעשות הקרבן~~
~~ומחמת אשרי כלל ויש לעיין עליו מדה. – אי אם מעלה כי מעבר שם לעשות~~

אמנם אולם. הרשו הרמבם בה נה מעלות כי הקשו מהמרו מלמדו מעבדים הרשו לה מלקה ישראל מעמד
משלש מטמר ומבלת מהו מלקה לרבם לעשות מלחמה. אלה ומבן בשעת שבועת פשוטה הימן שעת הרמבן כל כך
כדון שמש לרבם אלה מה שמעבר לרבם מלקה מבועת. אבל בשמעבים מעמלים אלה חמש הבל רבים לשמה
מקלות נשלם כלשון הרמבם מלקה מבועת. אבל בשמעבים מעמלים אלה חמש הבל רבים לשמה
לרבם סבלמים לו מה בעבה לת לו אלה ושמן כו רקמה הם ומשמרכו מעמלים בו מלות הב"ד
אבל מה נעשה משלש משמר ואל. – ומבחשה מלו לו כשש הרמבם כי לשמה לא ומשמן אלה
~~אשרה שבועה~~ אשרי חמש כמו שנשש בעת הקבן ולא מלקה הרשו לעת הרשבם הפלחים ומלרים גם בשבועת
אלה מה מבן נפש בעמדה אם מבן הרשו מלקה ומשמן בעל כל הלו. אבל לבעת רש מעמלת ה בהפנמה
אשרים בעלמה שבועת מה קלה שהי לו מבעל בעשמת מלקה הבעת ומשמר חמש כמו שנשש לקבו בהקבן
מבן אל מבל בהבעת הלשבועת מבן חמש כל בהרשו מחמש ומלמה מלת הבעת מבן מלקה ומבן לבעל
מהרשבות חמש לו בשנשש הקבן ומבלו מלקה בהשבעה מבן מקבלו מלקה ומבן מלקה
מה ומלקה מבעל הקבן. אבל הרשו מרשו כבן מלמה שקרה מבן בו בשמר כמו כל הרבים מעמלה
הבעת מבן מלקה ומבן מלקה מבועת.

ומבן כו לבעת הבעת בהפנמה מלמה מם בעת הבועת קבעם הבועה שמלה נהלה לבעת שרקשו חמש
המלות הב"ד ומלמה מבעת מבן הפנמה מלמה מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן
בהרמבן מבר לבהרמבם מלה מה מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן
בהרמבם בקבן מלמה הב בעבה מבר לשבה מבר מבן מבן. מבן מבלה מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן
לבר רמבן מבר לבהרמבם מבה מבות מבבל. בהרו מבלה מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן מבן

לו נשארים לבדם ומשם ומשה ושהרון. ועל דעתנו אומר רק מדרבנן אם שרוף גם מאחר לשרפו אלא אם כן
לו נשארים לבדם ומשם ומשה ושהרון. ועל דעתנו אומר רק מדרבנן אם שרוף גם מאחר לשרפו אלא אם כן
לעשות הקרבה דבחק היבמין ויבמין אם בושרין רק מדרבנן לו מהשו כך להוו כאן בשו ההם
בה אושלת בושרי מדרבנן לו כאן מהשו כמו. ולהוותר אוש בקשרות בהקלאר שרק מבקלות המשרים
לאמשו ושעשה בנושל לפל בשמשה. ראוי לבה מהתרי מנחות הכ בהמשו אמשו בדבר מלו בשו אם לשות אם
לרבן בדברי אם אמרן רק מדרבנן שעל גם מאשה ושהרון כמלוור בקבחום הכל ובהחקבלתו מלבה בנחלת
וקב כמלוור בלקבן אוש בדשו אוכשר לבשו מוקמן המקלות בלו מבור עלוהם רק לבן בהת אומר בקבה שבור
בקשמו לבל אוש מלו ובשקה לבן והי אומר בכל בהתרה אומרה לבולמים לות אוכרת חשבל
ושל מדרבנן כיון מבשר בהתם לו נבמן שלם הנתם מחמת בדו מלחתעם כל
יקבו מקן מלים מה בשמן לבל שמרן בקבמו שבוקת כי שלהי מלור בלמרה ישו כיה בקחום
מ ולהשו מ לבוש שמבקל כלם לבו ומשור בלם. ולא כון בכל המבמן אמרן רק מלתן הבקמן
משרה אור ומר שי מלתמן בלבוו הבל בבן מבעל ובה בלו שבן מלבל הולשה מבעל אשרה
ומשלה בשל ומשור. — ולהי גם בבום מלתמה שבולו הבלמון בבמה ובוו לו
ומבקל הקלאר ובבוול מהבקמון בלמלוב מבה הקמה מלבלמנבם כון מבמן בבמלו שלו הבתר
כמל מבמשו בבלם. ומב לבה מן מבקרן בשבוקת מ מחש הקלאר בהשו מה לו ומלבו מן הבמם ומבל
לבשוא מבור הבקמון מבשמל הלשמן. ומן מל כון בבוורו מבשור מבי שבר בבשום שמן מבה מבקם
מלובם בכן מן בבוול לבחמל הבשור בבשה ומבל. ומבלו מב בבבבים שבבן מבקם מבה כון מבבה
מבוב ובבמל שבבם מבבמן מן מחשבן מבבו מל ולי שבה מ מב הבשור בבשה ומבל כון בבמב
ובבבו הקלאר מב מבקם הבמל.

ובבל מבמן מלור בבמ הבמה ו שבוכה לבמשות מל הבבו מבמות בב מבה שבמבן מל מבמה
מבשה ומבל. בבמשן מבבוב מבבבוט ולו מבבבל מבבבל מבבל הבבל. ומבה הבמה בבבמבמ
לבו בבשו הבשבמו הבבו בבלה בבשה בבשה מבבבה בבשבן הבשן שבת לבי שגם בבבבם של מבבל שבן
מ מבור שבבבות. ובשה. ובבמת לבה בבבמבמו בבבו מבבבל של הבבל מבבה בה מן שבבה. ובבל
הבבמות בבמבמן מבה בב שבבבבן בבם מבבה הבבבר ורק שבבבום מבשן מבבור שבבר מבבבמן
מן מבור מבבן הבבוט מבבר מבבר מבבל שבבה של בבבבל לו מבבר בבבן ומבבן מבבם
הבבבל ובב ובשם.

והנה הסברה חולק דרך כשיעבשון עבד העשק כאן מעשים גשרים ורהה. אז יוון יעבשון בשעת ראשון ועל ישראל
לעבד עבד הרעלפה. גו הוצבוק לעשות האדון יעבשון אל בשעת רעבון והשוונים תיהו דהרו ומקומו קיסקרון וב
ובאלאש לתורלם! דבוו אנטשן 14 הוא השיק לשעים לרחקים עבד הוצבוק ועכ"פ מעם בעשות האדון לוו בעמו
בדעלפ הוש ראר דהיקים חוא לעבד דהשו עבד הצבוק אחלי יוון יעבשון בגש תשו שם. ונש השו ובאלאש שם
בדמה יוון יעבשון בשעת רעבון כשקומים בדשה לו עובדה אנטשן עבד שהרל רשעים בי.
ואנשוה. והנה וב לרקרק בלי השם עבד מה לוו עובדה אנטשן מ "דהולל עבד מה לוו עובדו". דהשן
ולעבד אות אנטשן קיסקרון. נשקו לשעת הגדות. ומלוות בדבר סם חוים בחו' עקרשרים להשבעל ונק
שהקשה הימו' שם (הלוו הגוון מהר והלאו לאשור טבלל בעל בחיים לחם ובשלו הלו) בדל להשם
בלוו עובדה אנשם ובהו' שנת בעשת בדעלמו ונלם ובהו' בשוורן לאין יעבשון אנשו בהלמ' בירושלם.
כאנשו' מ' ווו: והלמה בדלק. והנה בושם הקשו' עשוה בשלו אנטשן הו' בעמו לעבד אל בהלמ
בשלמשן נשם אנשו המה בלמה בירושלים לבוו בל מדרגן עבדים בחול אל מדיעבד יוון עבדים נשים
אנשו המה בלמה כאו מלכ בקם ישנו בשלמן בעבדים עבדים בעבדל בהלמ עבד יוון ובשלים
עבדים בעבדים לבוו מלם נעבדלה בשלמו המה בלמה. והנה גם בעל מוש בוב בשעת הגדות
ובוונם הלשם עבדים והבעל מהם בחול בלבים עבדים בדשות בעמו כשבוה עבדים לבבים. והבו
בדמה בכל בשבת מבו חנן ישורו שם שהו' בוב בבו ומה בלבים בחול מעבד בלבו
המה בלמה בדק שמעמו עלו בגדוים נעשו תבושם עמו שם. — והנה עבד הסברה בחומעמו הבל
עשוה בשלם שבנים הבו הבעל ובלבים בל לבשם הו' בקומר השם עבדים ווו גם יוון יעבשון אות
הלבים ובובל הבים בשבים עבד הבדבים כ' בהשו יעבשון מבנים הבלמה ובובל לבשמ בבלמן
ולשון ובובל בשמן מבלם. ובשם יוון יעבשון מעמם ובובל מבעם הבדבים ב' ובל הבובים מבעם
הבלמה ובובל שו' יוון עלו בעמלת הבוב ובהמנים אלו שמחלעים ומלמן. שבנים הבשה בבעמם
שמר אות הבשם. הבובל. בשם. חבל בהל בבשת הסברה בבובר מבעם הבעשם מבוון בחול בן עלו בבמן
הבנה שבנים ובשו' בבשעת בעשן ושבוסה יוון יעבשון ובל אנטשר מבעם הבלמה ובובל ובהו
חבל נהת ובמנו עבדה מבעם בעשן ושבוסה. — והנה בה עבדה בשר בבשו בהעמו שום
בוב בבירושלים ובבשל ובבעמל מהם בבלים עבדים בחול בל בגדל לו מבעל ומם מבובר לבשם ובל
לו חשם בובים חולה בבשו על הבגדל הבה ובן חבל מבל בין מבומנו ובשם בירושלים ובשבה ובבלה
יוון עם עבדים ובבל ובשו' בבשלו המה בלמה מבבים הבובל מבעם בבשבו בבעמן ובתב בבובים בבו
מבנן. ומם בלבה בין שבומנו בן הבבר מבשעת הגדות ובבל בהבלה ובבלת עלה בבלים רק בבין שם

שלבקשת הדגים עמוק וחלולו נקבים לו גשן ויקבים לעשק ערבים מהמ אל שעונל מחונך בדגים.
ומעלו אוש הוו מלוו עוקים אעטשק כוון מלוו הי' בירושלים ומלל הי' מקבים הי' נחשף רק כעובלים
לעשק לוו כעובלים חושבו ומעלו אוון לו נקבים בשנת בלעסת. ומקתיי מדלמין לשל השם אוור
ומקתיי רוחו הי' השיי להחקבים אל שהי' רקד בוטק כבלוים בפרטם שמר מם הי' הבוד ב
שבירושלים מחלמון נקבים. ובעל הבוד לבעשה הומל. ואל לוו לבעשה" ובעל מה לוו עוקבה ומעשק מ
בכוון בהבד לוו רקו נקבים הי' לו מעלשק" נקבים בהשו לו המח כמלם לוגב ובעל הלוו לנקבה
מים רבעים ולזה חשק ובעל בשנת בלעסת הי' כ'. ומשה לוו עוקבה ומעלשק". בעובלים בובדי
לוו הי' מחם מקבה לעשק לבעל ובעל הבוד שבעים הי' הלוו נקבים אל בשנת בלעסת ובעובלים השהו
הי' עובלים חושבו. ובעלמו מבלאים מבה כל בהשו השבבה ומעלמן. ומה שבעים כמם ובהבה לבי כון
בוומל מבעשש בשם בשם בבבל בבבל. ובלמ. F (א)

ובהולת כון המקבר הקבשוו גם בבעת השבבה בהשו לבוב מם בהבלו בהבו אל שהלוו מבע
המקבה מם לוו מבשל ובבעת הבעשק בוון מבעמל מבמון נקבים שבעים בהלל מוון מל מבלבים ובם הבלל לוו
הי' מחלם רק מבה מבעת הבעשק ומם מוון נקבים בשנת שבבעת. ולזו ומן מל מבשק לבעת השבבה
ומלו מבשם בבבהבו מוון מל מבל מבר ומן מל הבלן מי הבעבים. ומל ומלו קבה בהשו מבשבים מים הבשבר
בבעבשת בקבלים בשבעת מבשם. ומלו מם מבמל השבבה מל-מבם מה. — ובבשים מבמים מל בבבם
השבבה בבמון בשבמו בהבמ' מבשם המשבת מבשר מבבשת בקבקם מבשם שלהלו לה בבמם מבבמים מבמים מת בבמבים מ"ם מם המבבת
בבמן שהי' שמובה מבמה מהת ומל בבהבו מת בבמבת הבו מבעת השבבה בבשבו. בקבקם בבהבו בשמן מבל מבהב
הלו רק מבבמן מלבו בבם הבם הלוו מחלמת מל בן. המבשבים מבמים בבמבם מ' כב בבם המבם בבמן בבמן
שהי' שמובה מבמה הי' מבבום מבמים מת בבבמם מם בבבהבו בבמבם ומבה מבבבבו בבבבם ומבם בבבבה
בבבבם מבבבבם מבבבבם מב

להנצלה בזה. בהלה כבש הקודם מ' הלמת מן בגלל דרש קבלן הלל עולמן על להבין עם
ומת האשת השו און אלבש קודם הה' ועל בדמבש אונו מעבש. — ועל מצוה מאורו בהלעי
כראל בלב בדשלו בגמנו און מקבשון ומעמ בדבש קבשהו שמנם ואל כמוו מוקומשל החלש מה
השו מה נמם משמו רק מסבשו כמש השל אתמ' בבמרים ו': בדרך בולמ ל' בדונו בשלר מלב
מת ומקבלן רה מתחמנן בשמנם על הבוד שלוטה שהם ומקרמון ומקבלו. ומכל משהגוף ומם לא בדוב
לאחר ומם ומקב ומקבלן הולם מקבשון אומן בשמנם מן השאר מש. ומ הה בקובלר שם מן
בהבעד בשעון לומר מקרשת השלה לעובשה כמקומר מרמשלמו בשם רה. ומשומרו מנות קודם
רה אונה מעבשת באמורה מ"ל. כמבלאם כל' הקומם מלהה. מה הונו רמנו בנמן שהו' הבוה ומשמן
בלשבת הגנות והו' בומם לעבר לעשק בדכום ומשרום ומהג מו שלמו מקבש השל כמקבלם כפו רומה.
מונם ומאו הו' תלמו בלומרתם בדמון מתשום מנ בשמנם. ומכל בנמן שמון בוה בלשבת הגנות ומשל
מקבלן מפה חשבון והמקבה שחשב הלל מש מלם כל הבדרות ילם בחשבון בגרם שאמר לאחר מו
לקרם כי מת הכל ומבן מעשה בלמן מנם מכבר מומרו בקבשנם בשמנם כל מיבלר מעבלה
בהמנמן בהמש מבקומלש החמלש ומומלמו מנש בלשנת המשלן בלבמו מנו סומפון מל חשבון ומ מ"מ הכל
ומל בחסר הלמורה בלה בלמם הה לומר שבבש מומו כבש בשמלה הלמנים ומשמנ הלמנים ומנשה
בשמן. ומה שמן מלש. בדמבדבה בבון ... בדו בלמ"נגמ' ב' ב' מרמ

ומבבים ומבה

והנה השו הה כ. מה מלמו מלמ בהמו בלמשו מומלמ מנון חבר מנון בלמ חמלו מחלמנן (מנת)
מקבשו המומנו ומקבשו לחבר. בהמונו משום בבבוב תמו מלמו בבמנש מתש ומשמו מנומנן מ"ב. ומבבמנו
שם. ומבלאם בומשמו בבלמון מת מם המומו שמלבן לומ מחר מל שהמו משום לחמנן חולל שבת
בקומן להו בלמנ מנומנן ובלב מומ לחמנת מבבומת בשמנם.

ובבבים בלמ לבבש לא מן הלל המלמן מבמון מבשמן בלבם הה. ומש מל ובמנו מא בבמן לנו בשמה
ומו בוה בלשבת הגנות מבלמו כמן מומן בומש לבטה שבבר מומרומן בבבש הבלמו שמים ומבבל
השבת ומבבומה בבלם מבבמן מומ.

המאמנן מה מ' לבמל מא. בקומבמו בשמומל הבלן. והנה המלשומו המומשומ בבשמנת מבם בומל
בהמנו בשלמת הבוד בלמ בבהמ מהמ בבלומם בשמבם בהם שלמון מבבומנ מבבומנ מבבומנ. ובכ מהמ
בבומב שם כי מתנ מבמו בבמ (בשמבם מבבמון). מבמן בהמנו בשמלת הה ומשנו מבלמו לומר
מבמנו שמומלמ. מבל בלשמנם המנו מומו בלה בלמ בהמנו מל המבה שמומרו בומש הו' הבוד
בבשמן ומשב ומבבם בשמנם הבומה בבמנו ומהשם מבמה בלמו הו' שם בבומנת ומחב בם בם מומרו
הבבם ומבומ מומהל בבמנו. ומבל מבבמבה ומש בהם מבומרו בשבמל המבומפה מו המומבום בשבומב
מבבמון בשבומנת -

לאמן מעצמו בדבר שוקל רק הערכו שהקושיא על ודאי דקרונן ב' אותר מראות אותם קרונן ב'
אותם אפ"י מצויין. כגון שהלוו נעשה על ודאי. אבל כשאין בודאי נעשית רק שנסתפק
אמצעות שמדם לש לומר אותם אפ"י מצויין ההיו אותנו אין נעשים רבים! (ג) ואף אם קובלר
שנים בהה כגון בדאין אינו מתרשם עיקרים לגם הלל לו"ל אמיתי כלל ורק מסתפקין אוהו
ברבים קשה! שמנם אחר לו קיימין ב' אותם אפ"ל מצוין ואף אא"ל לבחות הקובלר
אשר הל עקב חשבון והתקפה בשל שבועות בהיו בזה כשעין אינו להו באותם אפ"ל ב'
כהלו מעקבי' הרוויגון F שי' (ד) ונה אין מנו כעת. ~~[illegible]~~. רק הפל אשר הלק עבר
החשבון אין ארק מעות ומון ושמעל לא מעם.

ונם מלים הסברו ברורה בלש לומר אותם אפ"ל מצוין ב' רק בבוד הולשבון וקבעים
ומום ותשלם בקמא בעולם. אבל לחשוב ומקבלן על הקתם כמו הלל הנשמו מו אולו בעל
השם הנה אותם אפ"ל ב'. הסתפקו לנה בהיו אשר מקרון אותם בעולמים ס כתנ בהוונו
ברם בשקרהוים בעולמים בכם קמן שנמסו אותו אותם אפ"ל ב' ונעל שלו בעולמים ונהו עם
הקתם מנו הא. ונפן לו הי' ובל הלל לושמו ומת עם ~~בהעלה~~ כעבר רק עבר החשבון
הושר. הערה על ראוי. הורח בנמנו כמקרו רשו מוקרי הי'. וכמו כן אינ חשבון הקבלת
והאבוד המושר אות קבוקת השנים עם חבשה המסה. אבל לא להפשר לומר נבו מקרים מעבין
ונפן אוד נמ לחות הקודם ~~[illegible]~~ הקבלות (ה)

(ה) וכה לנים שלם המה שרמת מקרים ל: ונל שכם קושי שמנם כלומר שאין נשמנו מקרים ש' החשבונ
שמעלת הלו מקבל בן מקרים אין מקרים ומם מלשמם הם. וכן מדבר אותם אפ"ל שמנמנו מקרים ש' החשבונ
ואפ"ל מוסקים הבי הוונו נמקרו קמה לא אבל בנמ לא אל מל מנהנו בעב וכב הרמבם מבכ מהי קבה הבל. ומלמנ
מהנשמ מקרשי בשמרו אין שנ לומר ונלמנו אותם אפ"ל ב'.

(ו) וכה מקרשים אין בחמ מנהות מקרים ואו נה מין מקרשים בהקובר לנשמ הקרשים נפ' וכן הו מאין מקבשים
בשנת הקבלן ומלמנו מל שבהמנמנם הומקים הוונו בין הקבלה מרה מקם הלו מקבם מאבר הנמנמ בנמנים
אותם אפ"ל ב' כמו בעה.

(ז) שלו בחו הבן בה' שנות מקרים ואו בבהל. ואם תשוב ומאמר ולהו הקובר שמנו מהמנו בו מקרשי אינו בנבל שלל
אינו הקשה שבמנ מקרים שבמנ הקבלה לבלה הוונו לבקרו שאין אינו מתקבלים על ודבר מקם מנו ובבנות הנשמן מקבע מנמנם לנמנם
ולהו מבן בנ מבמרמנם הקרים ושאינם הסמנים מתבטלת והלו מבנו שבמנ מנמנם מנמנם
מקרשי הקרשים חלש בחלש ומן שנם הקבלן בקרשים הקשנים מנמנם אינו הי' מבמנם מנמנם מנמנם
הנק רואה שהקובר בעלת בנמנ על קבוקות שנת הקובר של הלל שלו בבמנ
ותמשלם בן ~~[illegible]~~ בקשנמנ מקבוקות בן לבו מנם הבנבם שבנלו מקרים הבנמים בנמנ הנמ
מנ בהלו מבנמ ומשנ מנמנם מנמנם המנמ מם בבהמ לו מבנמנם בהמנמנם בנמנמ.

ומדברי הרמב"ם בפ"ה מהל' איסורי ביאה נראה כל מה שאמרנו בקביעות
רח"ל ע"פ הראיה, ודברי שניהם יפים היטב אל מפני הדבר" אין עושין אותן
אלא סנהדרין בר' אבל בזמן שאין שם סנהדרין בא"י אין קובעין תבלים
ואין מאבדין שנים אלא בחשבון ע"פ שאמת מחלקין בו היום. ודקש
ע"פ הלמ"ה הוא וכו' העי' עיי"ש ודברי ר"ל

מקרוב מצינו בקובץ שהה נגע הערוך והזמן שאין חשבון המלאכה הלוח כמו קהה ע"פ הראיה כמו בדקה
בזמן שהי' ע"פ ראיה הי' יכולים לקבוע חודש אבל שע"פ חשבון הי' עקוה לגדון וכן נמי בזמן שהחודש ארוך
הערוך אז מקיימים מרע"ה הקבוע כמו כן בקובץ שהה, ועל מקום שהחודש הנה לכם הדבר הנה
מאור נגע כי בקשה שם הלשונו בה' אז. אבל בזמן שאין שם סנהדרין. הלמ"ה שאמן לקיים כן ע"פ חשבון
ראיון הנגע מאור נגע אל בקשה ודוקא כמו בקשה כן הע"ל ע"פ החשבון הולכר ~~לעשות לעשות~~. וזה
הוא ששם הראיה החודש הנה (בדרשונן כנה כנה לעשות) לכם. מאור נגע אבל לא ולעשות כן מהקומות
ע"פ הראיה מאור לכם אבל הקומות ע"פ חשבון אינו מאור נגע ~~בקשה~~ בקשה ~~ע"פ~~ ע"פ החשבון
אבל נטעת נמלת ושמות בקשה ע"פ החשבון הולכר ~~ולעשות~~.

~~ולעשות~~ נראה ~~מצה~~ כי הוא באמת אפשר שאמנם הי' ראשי' רק מקומות בקראות הבוקר
ושל מקבוקת ע"פ חשבון לא אות ואם סגו בחשבון לקלים חלקים ובמקום מקשו הקשר שהבאתם מבו ומלאה
אולם מל' הרמב"ם בפ' הלכות קדה שע' בהל' ונה שבהלכתו הוא רחוק מאוים כי' לא נגע חשבונו
מקבוקת ולא בשום כמה אבל נגע שבוקר הנבדל שבאו כדר קבלתו מה הוא רח"ל אז ולא. ומקום אמרים
שנה הוא רח"ל אז ד' ולא (הינו אמירת הדבר הגדול) והי' רח"ל אז ולא בין שהיתה פעולתם מלת חשבון
אז בראו כמו שבא בנוחש ויה יה אלה מלמו ה' אשר תקראו אתם כי' אין לו מלאכת אלה אלו כלומר
שואמרו הם שהם מלאכת אפ' אלקים אפילו מלאכים אפי' שאינו כמו שקו הקבלה. כי' ע"כ. הינו מדאמר
מדשו שהקל ומשם אפ' כי' קוו אתחלו בין שקבלו על הראו' לבין על החשבון.

והקבלה בדה. ללוו בדוסקו ונוו לומר בדש שאינו נקבה כן מדשו הראשונים. בהנ"ל ובדון בקשת הקבלה בחלב
מע' לחשוב תקופות ומלות. מקרוב ושמרתם ולשמתם כמשבת בה. ובשמקם בסהם שמרש א' השיג מלון. ובשמקן
בלוור מלאכת הבלג שוש כ' מלות קבוקת רח"ל מהחודש הזה. ומקבוקר שנים הלוו מלאה אחרת ולהשמקם שנהם
מלאה ומת שנכלו מקרוא בהחודש הזה - עש. בוריות. ולעש בסמג עשין מ"ן מ"ג. מבלאר דומה על הבוקר לעשות לקיים
חדשים כי' ע"פ הראו' ונלמד והחדש הזה כמה נקבה נקבש לכמ' מ"ג כתש מלאה לחשוב תקופות ומלות
כי' שעוב ובדון מקבוקן חדשים לקיים שנים ולעש בקוחרה ולמה אות מקום בלשמרתם ולשמתם גמ'. ובכ' הראוים
הנה ובראש מלה בהמלאה לקיים ע"פ כמו הלוו מאור לבעב בלקוו בלמה מהחודש לכם. מנה בלקוו
ונמצאו בלהקמקם שם ולעש בתחילת המלאה הנל שוש כ' מורכלת ב' שבונו לקבש חדשים ושנים כ' ובכ'
ולחשב חדשים: בלאמתם הגוכבו מלוש שנלו שנהם הקמ"ב והחושב. ולכל לרשמ' הראו' הבחוש
אמנם מלאה להבנה כלל. מקתם בשנו הנל ובבנו לשמלת הנל מחושב. ולכל לרשמ' הראו' הבחוש
הינו מקמת חלקם. ולגמרת רשמקם מעלו שנהם בקמו מלאה לכן כתש שם כ' המלאת בין
ע"פ השנו' ובין בחשבון שונש מלאה מלאה כ'.

~~ולשמתם בדשו רשמה בשמו הבר' לחנוך כל שמש בשבר המלאת הנל~~

~~ולבדוקו הבחלה שבמקום שבמקום שלה בל הבדקה לחשב כ' הבר כל שמש בעלו~~

בדפי הטעמת מבואר בחשבון זה כי אין לקשות אלא כוח לגבי כי לשם זה שהותנו הוא בחול מונגה
בטלוונת בעובר כי לו יבא חשבונו כי אבל יבא שבוד הגדול שבאו כבש קבלתו כי מבואר בזה
בהגי ווי מופסין על קבוצות של הבור הגדול כוח ושם והי כוונתם כדברי הרמב״ן שם על קבוצת הלל
הרשמו. — ובדל בבה מקרה בה׳ וגם בקשה שוונמנו מעשו מופסין על חשבון של בני אדם ועל קבוצתם.
והיונו שלא חשבונם של מעשו ולא שבטי הבל כלי הלה ולא כלי מעשה כבפי הטעמת „שבאו כבש קבלתם
קבלתו״ יקוש הוסיף. ומעומן הרשום נ׳ שבטים כמן שבטיה הוה לו לגבי כן קונה חדשים ולו
חושש חפשים בהגורמו שבפי הטעמת כלל. ונמצא דרך קונה ע״ז קשורי הלו מעה ובל מעה חשבון
אינו מן כלים שוונן שמים בלה מ״ל. ומעשר החשבון ולהיות לגבי לשבטים ושבטים לא מתיו כבקשה בשבת
בקוו על חשבון. ונמצא מבואר בדברי הרמב״ן מלמו הלו דמעלה אינו מלחה מבאיר כמן מאמר לגבי
מהתנה הלה ובל מה אינו אמנו בקלו ובל בחול ונמנו מעשו כלום מהלו מקום בחשבון
מרשמת לו ולה ולמו מלמון בשבה בדבת. ובקשים: ובה מגם מלמו מקרו מבשבתם. בקשים לגמן
כמנש כוה לומחת ומתם תקום ומשטרם כמשר ב לקשות כן מקרב בקשים מלו ושבטים ומשתם
מלו רשו מקלוש בהחשבון שנש מלקבור מלמום עם כמש בשבטים ומשבטים ומשתם
השבטים מחשבונו בחול נסמך כל על החשבון שלו כלל ובל מלה כמעמן מלמו תמה כלל
מהחשבון ועל שרול נמנים. ומתנושש קבשטת מה שבמו ישמעם מתרו מלו מנש ומעמן ומלמון
הבעמת מנשר בבת להסכים לבה ומשל מבבמו מה הלה מנים ומעמן ומלמון ומלמון
לרוש כלל ולהבינו מש כלל. — ומי בבמו בבה מקרה מנן שלם בבש לבה ומבבים בבש
מבאר לבלה הגמל. ועליהם מוסל מב לחשב מי לנמן שנים מלמו כמו לבה ומבבים בבש
הנמל שהחשבון בקבם מונן מבאר לבלה הגמל ומנן מעה בבם. בן הלו בבלים לבמנו בבש
הבשו. ושם בה״ת בבש מנן מחשבון בקבמן חמשה ומן מנים לבה ומבבים בבש
חמשה. כי הנים בבה לו כבש ביב הגמל מ מלמו כמו לבים מב הנמל ומבבים בבש
הנלל ובבשי הרמב״ן בהחשבון הלו בבשן מל הבמו לנמן מבאר מבמו מלמו בבש
הבלה הגמל ובלל שמבה הבמשש ומבשו. ובל הבמשש לבה מלמו מבמו מלמו בבש
לנו בבשים הבלום בבשמו בבבה. ובל מנן מבה מל לו נמו לבלה הגמל ומבבים בבש
מבמו מל. מבשי בבמו שהבמשש ובבש בן לבבמו ומבבים בבש מנן מלמו בבש
ומנמן מלמו מבה בבל לבמלו בבבבה בבמבנו מל החשבון שבמנו הבמנו כמן מנן מלמו בבש
בבלים מל החשבון מב ומל בבמנו מל. ונמצא בבבבה שבים בבבמנו מבה
מלן שמנן מל מבמנו בבבלה בבבמש ומבבים מבמנו. ומלן מבבבים

סעיף ~~יהי קרע ולשם הלכה פה המאחר~~

שרתי התשובה בקושי בעמוד השמאלי בס' המלות והלא. בהגהה זה מבואר בדרשאו בהיונו שורה בבוד בעלמא
ש אז שנקבלו הקמות של התאים נמסר רק לבוד הגדול מבואר ברה"ר התבש הנה לכם עשית נה מרה
לכם. אמנם התשובה בעלים אא"ל שנמסר רק לבוד הגדול בהיו תשובה הוא רק מולו מולמן
בקלמו ריקומשו בסמוך הין ג' והוא מלמות הקשה ומבואר עבד אם אתך ותשבל ותשוב כי אתת ואתת
הוא שתוים האש תאמר שבשבל שאמנו מומתה ומרשה לזה שאון האת כדשו. ובה בתשובה
הבתולש והשנים המשבון נקמת הנמן שתבאשל הבלים עם הבתה לאו הוא נקמות הוא בהתלת הבתולש
או שמשה נקמת נמן הבתולה האש תאמר שבשבל שתשבו מות מעלים שאונים בבוד הגדול
שאון הדבש כן. לפי בנה כל הסמוך בכל נו נקבה ה' כה בדשו על תשובה הבתולות שסמוך
בהם על הפרות שמוכרו מתכמו האומות שכתש בהלל ומאמר שלו אלו הדברים בשאונות בבולת הם
שאם בהם מלבו ואא"ל לומרים לומר אות רהם אין מושמין לבתים הין שתבשו אותה בהוונים הין שתשו
ומתש מעלה שלו הש שבתלה מעמו כל אינו מומשין על זה הבונש שומרו כי עכ"ל הבה. הנה
מבואר כאומר שאא"ל אמר שהתשובה מומה רק לבוד הגדול. ובהו הבתולן שבין הבו לתשובין
אולם בנה שון הם לענין הסמוך הבתולות שאינו בולמים בהם מהוונו הקבונות. שנוקבש הולם
לבה מו הבשון להמקש בנה בעונן הבנה הגדול. בומנה שכמנו תכמים ובונים ומלשנים מנו
תשבון נקמת הנמן שבמשה הלבקו עם הבתה מה אא"ל לנו מלין הולם לבה אלא הבוד הגדול
נשלהם רשות לנה. ולכו בשם ובשר. — ולהין הבתה בנה. רוה ובדש ומבר הין רוו
אתם. בהקמלש מו הקבונות בבובה שבקמלש לה הבאו מהוונו בקמת הנמלות ומומה
בהבוד הגדול בעמון בתשבון שנמלן חוו נמן הבאו כל. אבל שהבוד ובמש מו בבו
שבוד ובומתם בתשבון לבוד מו מבה הבתו לו שמנו הין הבתולה. ומבשל לנה
ובלה לו שמנו. ומלם הש מלונו בשם כה מהו קבמין מבה בין הבתולה. פהשו הבתש בנה רוה ובדש
בומבר הבמש הנשן לענם תסר מל שלא בוו מבה לבה מלו. ינו בבה כה לבוד
נאו מבל מנשנ לו שמנו. ולכן מומרנם בסל בינבד בין מלבו מהוונו הין שתבשו
ולכן בנהבד מסמנון של קבונמה הלל הנשמו ~~הלו~~ בהו
ושאר בבו מנשנין. או. כמו בואמרו אתם אפשו שנמנון בו. הנמו שמנו קבמת הנמלות ומומה
כולל אם סנו ובבדשו או קבנו מבה תשבון לבוד ומומרו שנה הולם רה. נבקם לבה מל שונו מבה
בין. ונהו מונת הבמבה בם הנשלת הלל שב בנהלל ומבנ אמרם (של הבוד הגדול) שנה הולם רה. נבקם לבה מל שונו מבה
ובו רה או ולה בין שתהו בנלתם מות בתשבון או בשאו (בוונים שאמרת מונלת שתהו) שנה הולם רה או ולה
לבנלה שבמומרתם מבה בומת הולם לבה בין שהוו מבה תשבון לבה מהו הין או בשאו הין)
כמו שבוו בבשלש בה בה) אלה מינו ה' מבר הין הבתה הולם הין לו מונלת

אלו אלו כלומר שהיו בו הם שתים מלאכות ופרי אינו מן כי כמו שבאה מקבלה כי אל. וכוונתם
כמשה שמשה מקבל ומורתם אל שהיו אוכלים כן אפי' התשבון לקח משה אותם ואפי' שנמנו כי
ולו כמו שתשבון מתחלה שרל מהמה סלתם בתשבון כמו סלתם בשאר. אמר כאן השמרה בצה
ואמן צה מעמן התשבון. אלו הבלים המשרה כאומר. ותשן. - אולם בל הוה שהבאנו
לאל כמשה טעם אחר שהלחם הוא שבאמן שאמן סלתם רון שיקבלו אפי' התשבון לבד. ולו מטעם אותם
ופרי כי. (מומנים צה ותשן כן לצהה ולכל בצמן סלתם רון לבד כאומר המלך מנים לעלם חסר כנר
מקב אין הלחם בבצמן סלתם רון ולא תשבון לבד בצה אל פשוטן אינו לתמלון השוושין מטעם
אחשר כי. ומלת כ' והנה שבון # שני הטעם אינם. אל מלטעם השוושין אל פשוטן אינו
לחם השמלן מקבלת המוונים אינו מלאכין אל קבוצת הלל שקחם אפי' תשבונו כל התחשמ לתשלום
אל בוות משמת פשטנו בהשר הטעם שמלטל הקבוצת אפי' תשבון הלו משלם אשר המרון אותם
ופרי שינמנו ומעמלו בלמנן לקרוות אחשר היונו הבנה הגמל. שבאו והיונו הלל הנשמו בצמנו.
אבל לתשלם הלחם בבצמן שאמן סלתם רון ~~אל בלבד~~ וכשלים לקבלו אפי' תשבון לבד אל
סמו מם בנה של מעשון שבאו ולא מעשון בהשר לו קוותמן אל מטעם אחשר כי. רק אבל
אל בלמנן מטעם ~~תשבון תשבון~~ תשבון לבד. - ואפשר תשון התלמ שבון מלמן בסהה לסבלו הנה
בקסהה ומסמק נמנו אל הלו מחשר משלם הבו כמשר מונמנו מעשון המלם אל מה שכמשר קשמן
הבנה שבאו והיונו הלל הנשמו כמשר ~~הלל~~ המבאר שם מחלמנם אל הלל הנשמו. ואולי בסבלו
הנה הכ' ~~מהבאר הלו~~ * בלמנן הלו כי. משה כי מונו מעשון אל בנו אל בעשון הלו שלו
ומשרם. ומלן בה תמשם מלמנן כבר מחמש בל מחמ בבשלם המשקן ומסהה
בבמנמן ומלן מבקלן לבלו." בחמה השמן בקבש הנשמת בלמו נמשו הלמ בל בשלמ מלמ מן מלמ אל מעשון אל
ולהמלר בל בסמלו הלו מבקשו הלמ בשה: בהקשר הבו מחלו מבנמ חמנו מלמי ומלמשי אל שנו אבנים בלמו.
שמשם הנו המשלמם שנמנו מלמם מלשון שבנמשם חסרון מלשון אחר בלמ ומלמ חבר (בשמנ שלמו השוושין בלמו
ולהשנו הבמלש המנמן חסר) מלשון ובכן הבו נלהמו בבלמה. אל מלמש מבמב שה אמו ומבנמש בם הה.
בשמקר הבבמש כי הלמ בבבמן שמלשון אל הלמו. אל מלמש מבמב שה אמו ומבנמש בם הה.
הבבנם שמנם בלמ בל חבר ומם בהמ לנ בנמ בלו. ובבמן הבמלבן תמנ הבוושין בלמ ולהשנו חבר מלמ המן
בבמר הבמלש המנמן חבר. מלשה. ומלמו הבשנש ובכן הבו מלהמן בבלמה. שבשנ הלמלבן מנמ בלמנ
מבבנמ ומלמ בבבלבן הבו מלשון המנמ אחר. הבמלש לבמן חבר. ולמ מלשה אל אל חבר מלמ המן
מלמ המנמ ומלמ מבבמנמ הבמלבן הבו מלשון הבמלו בבמ ומלמ בבבלבן מלמ מלמנ בבבמנ מלמ
שלמ הבמלו בבמלבן בבמ בבה מלמן מלמ לבמ בבמ מבבנ מלמ בבבלבן מלמ בבבמנ מלמ מלמ בבבמנ מלמ

(א) * עי' ומשלמו בה מעבוה הבו מלמו בשם כי. ומלמ אם מלמנ הבלבה מלמ בבבמנ מלמ מלמ בבבמנ מלמ
אל מבלבלה בבבמנ מלמ שהבו מלמ הלבנת מלמנ בבבלבן משה בבבלבן מלמ מלמ בבבמנ מלמ מלמ בבבמנ מלמ
הלבנת שמן הלבה מלמנ שלמ מלמנ בבן שהם הלבה. ומלמו בבבלבה מלמ בבבמנ מלמ בבבמנ מלמ בבבמנ מלמ מלמ בבבמנ מלמ

ואאמ"ר הרב שלמה אמיר שיח לבית

~~[illegible]~~ בעלה של בעלה מן [illegible] חמו מעלתו ומעלתו בהלה אמרתו שהיתה בעלה בבקר טרם בעמ"ל הרבנית ~~[illegible]~~ הרבנית ~~[illegible]~~ הרבנית

הרב נרחמין בן ~~[illegible]~~ בוצאי אל הי"ר הם בעיקר בכנית הגעלה ומקשה חמשים ושנים ושנים ושנים ושנים ומעל תשבון שנים רואו אמא בון ברשות לרבות בוו ומעל שמאמו המרבים בוכה הלי מאו מקל המנים שרון מאמא הוכה השא. ומקים שמעל הלשון נרחמין. — ומרבה הרבו ומ שמלת מרי תרו מרו מרו מרו ומרו ומרו ומ

ובהיסוס זה של הירדנה ושמיר שעמדה בצד כדי מקודשת בסימנים הראשונים והאחרון

יש לדון קדושת השושנים בזמנין קדה לקבוצת הנשים שאין לנו סמנים כלל בהם.

בסנהדרין ו׳: רא״ל אומר אם לא נראה בזמנו אין מקדשין אותן שבדר קדושה בשמים. לקשה ביד שלמלה מאתמול
לבתמי שם זה בדר של מלה מקדשין אותן לעולם בקשת המלך, אלא בזמנו נמי כדרך קדשו בשמים. אלא נראה
בבירוש הקלן ברבי דהה בדומה ל״ מתמנים בדר של מלה לדר של משה שמא יקדשו אבל אם לא שאל שלו וקדשו
הרי אם מקדשין אותן בשמים מן השתר והא דאמר בירושלמי הלו דה מקדשו בשם רק טעמו דהא בלא בקשה שבדר שלמלה ראוין שאין
מקדשין אותה מקדשין הן יש לחשוב בבירוש הקלן דהם בקשה שבדר שלמלה ראוין שאין מקדשין אותן אלמטה בוה זו
מקדשין אותן הן מן הקלקן בדומה לזו בדר כסף פרוטה ובקלן הדום לשפל. לעולם ראוי להבין כל הענין הזה לדבר
שבדאר המנה להבוא כן בשם הרמבן שיש קבוצת החדש וקדוש החדש. קבוצת החדש הלו ההסמה שיסכמו
הבדר שהדום הוא רח״ל ועקרו כל״ תלו אשון מושגל קדוש הח׳ כמה ראה לקבש הזמנ לקבלן. וזה יעקב דבר שלו הבכורה
הבדר לקבלן שהדום רח״ל אוזנו רח״ אבל קדוש החדש הזמנ האחרה, מקדש החדש ״הוא מלך״ בקבלן ואזנו יעקב
עשה. ובה מלשון הרמב״ן בקבלן ל״ דה לאוזנו דקבוצה לקדוש ה״ מתמנים הם. ולעולם מאו שוטה דבר שלמלה לקבש
החדש. אם כבש הלקבלן בדבר שלמה רק שלא אמרו מקדש החדש״ הזמנ שחברו המלה ועל מה שלומן הדבר שלמלה
בזה בזה שמקבשים האם בנו עשו מלה נזנהו. הרי המלה נבטלו בה בדרו מלה ולא בדרו מלה.
ואם לא הלקבלן החדש למה והקדוש שלמלה הלו הקבוצות ועל הקדוש שהם אזנו בחשת מלה רק בחשת
קבוצת החדש אבל נשמע מזה בדבר שלמה יש בפחם לקבלן חדשים, ולמשה הרי כתב החדש הזה לבם. ואל בדבר לא
הלקבלן החדש מקבלו בזמן מאזן כפסן כלל על ולמו אחרון. בעבר הדרו קבוש לשלמלה הלו רק לבלבה
וזה תמיה כלל. ולדעתם יש לדקדק כל הרמב״ן שכתבו „בדומה ל״ מתמנים בדר לדבר שלמה שמא יקבלו״ הרי מלאר שמרו
שהבדר שלמה לא התלו עוד בדר בזמנין הקבוצות עוד בספרמלו קאו „שמא יעבדו״. ועל מה הלשון אומרת „מתמנים
בדר שלמלה לבדר שלמה״ בשמים שיש בודם לעשות אלו שהם „מתמנים״, ואם לו נקבלן החדש למה בדר
הבדר שלמלה לעשות — ועל כל בדאות יש כת בדר בדר שלמלה לקבלן חדשים ועוברי שנה. והלו עכשיו מלאר
בקבלמו הלו בלבלו כ״ בלו רמא קבס עוד שלו ולו ישראל מלכים הרי הקבה ולשב לחתר תבונת לקדוש את
השנים (עם מהזמנ עוברי שנה מקומות שנים לשמה לגולות לו הי עבר קדם כולם מלמן של אז) לחדש תבונה
בדר לבלן שולמו ישראל מלכים מחרן לבם כ״ משון לאלק מלרון לבם. ועלה בדמו קלו הי קבוקבו בלה ולמן
לשקבס עלה מלקמו ה״ משון לאלק לם קבוגם זמנם כ״. גם קבמוש חדשים מעמן בלקבם הרי גם בשלקבמו
עו הקבה בבלבור בחדש לעלקם שם. בשר ומנן לקבנוס לפ״ החדש מהקבה הרי הראבד מלה לאבקן ב״ הדבונים ומקבל
ונבשמל עמי הדמי. ועלה. ועוד אלא בנמסר מאב לבשמל מה לו עשלל הכח לגנשו מהבדר שלמלה רק שהבע
מתמנים לבדר שלמה בנים שנמסר בנים. ולקבר ולם ל״ לו קבשו הבדר שלמה בזמנו מלמלים הם בדר שלמלה
מן השתר ובהו קבוקבו החדש לבולו בשם הבלמה קדם הבלמה עלו מעמן מבן הקבוצות. והלו מבלן מלעם כלל

השרטוט אלה מלאכי ה'. לשקר הוי מלאכי ה' בקונטרס בדרוש רז"ל בעלמא הנפש. ולפשוט אשר
תקראו אתם שמפורסן לכם. אבל בתראו "במלאכים" הויינו בגמרא בעלם ל' מתחברים לעלה על הדרך
שלמטה אבל שלו במלאכים ההיינו שלו בגמרא בעלם לא תצרו להולת מלאכי ה' כמו לשקרים ומקשלים בדרך
שלמעלה ונשלו מדרגים הקלו כראה דלך ומשה נפסים הלקה כמלתם מעשים מקרו מסוים לני כהלך הדרך השלמת קלו ומתעמדו
מסוים לרל. — ומקרה בהיה פעמים לנו מלכון לאא להתחם על הדרך שלמטה מעלו הדרך שלמעלה ומקשלים גם
בגמרא בעלם ל' ולפקמים בעלם לא כפי החשבון האמתי המפורר לנו מהלל הקשרים להלו תמיד
קדושהו שמים כמו בעלם לא לרולדלך בגמרא מעלים כמלכ ומקשלו גם בעלם ל' שאון לרשם מה להיתם
עצמנו כלין שאין בעמינו לקרש ומקרלן מלש. — ולהקת הוא בדרך שלמעלה מקרשים לעלם בעלם הגלה ומתושב ולתם
ההקה יש לרשון מה שהקלו תמ' על הוא בדרך שלמעלה מקרשים אלמן לעלם בשעת המעלה, ראש בגמרא נמי כבר
קרשו בשמים, אלא גם בגמרא אין לורלן להדרך שלמטה לקרש. בהכי עדיפא מני' הלל להקשות פעם אחת ולעלור
לקבר תרש לעלם לא כשלו כמו עשה ולו לו הסמנו לאור מקרש עם שחקשה רשמתי ברה כלל. ברשו כמס
קדושהו בשמים בעלם ל' ואון לאחרו והכי לבעלם הכי מה שבודשו הדרך שלמעלה מעל לקבעת הרש אלי הדין
ולכ"ל בדרך שלמעלה מקרשים על מנאו שנקבלו הדרך שלמטה אלי כמלכ, ולכן ומאו רשות מני הדרך
שלמטה לקבר לתשה לא קשרו להל רק על עלם ל' בכשהנשו בדרך שלמטה לקבלו לבעלם ל' אלי הכי נתחוים
הקודש שלמעלה ומה לורלן לקרש למטה. — ומני רשלק פ' בא ראה לך תני ר' אל בלשניא מצרו בדרך
שלמטה ומצרו הלעם רה אומר הקרה לנלעשים הקדמו בעמה ב' נטתהו הקדוש לקמ אז נעלנו בדרך ולקרה לאחר
(בקבה) אומר הקרק לאמש הקבורו בעמה ב'. ומעמורה אלק שמלק הקבורו בעמה. ברשו כלל שלו נתקרש
בחדש לו הלעמדה על הדרך. ומקל מלאר מנה כדעת הוא בעלם הדרך שלמעלה מקרשים בעלם הגלה שמלו
מעמדו בעמה ומשלמלו הדרך מקבורו לקל שמקרשים עת הקבעלת שלמעלה ומקומלר ומעלה לדעת בעמה
הוא אש ולתם בתמוך הי' הדרך שלמעלה מקרשים גם בגמרא ורק שהלל הלו: ומעלו מקשלו בדרך
שאין מחאה ומקשלו כמו שהלו ומלל החשבון שהיבנו מלו ומעלו תמיד קדושהו בשמים ומעלת שבה
ומקבלו אלן מלש בעת הרחק בפסים בהקדשון ומקשלן בכלעמקים החדש בשרנו שלו בלו מקדים בעלם ל',
ולוחתם בעלם ל' ולו אתם בלו מעש שרא הנעלים בעלם ל' מהלום את בעלת הקודר ומקרשים בעלם ל' בגמרא
בעלם שמקל בעלם לקרש. ולהאמר אלש בדקמנו לל בהוא בדרך שלמעלה מקרשים לעלם בעלם הדרך ורק
שבהמנו שלמטה בשמים להקרש שלמעלה קמ הכבמה בדרך שלמטה, ומעלו כשמלרים הדרך שלמטה אותם אלק בגמרא הרחש בעלת הקודר
ומכבומים מקרשו על עלם ל' שבלר הלו מקרש ומקרש עם הקומלש בדרך שלמעלה ולכ מלש

F(K) ולעמים בורלים מנים מלת קבה שב בשלה אל לקרש בהכי אל כשהי' לנו רוש בלש. משלם שומר הלומו ב' הקלו
בדרשו הלו בעלם בגמרא ובלו מן בגמרא ולן מקרשים לומר רה אלש הלמה כרלו לכלך לכל להקן ע' בלש חסרון בדרשו ולכל גם
בדרשו הלו לכלך בשלו. בגמרא ומן מקרשים שבכש קמבלו שמלש. ולהקן כרלו לכלך. ומני מעלן כמש.

~~יא~~) ונקבע יש לבאר בדברי התוס' והשב"ו דדה"כ כא' בהא אלו אינון לבל בתנאי בתשרו שהי' עשרו לשנו אז (יא) שהקשו האוק
המתם לאכל והא יש כאן ובאו אשור כרת ותשלם משנם בסמוך אחרת ראתם אפי' שונגון כו' ונקוי בלשון הרשב"ו
שהבינו בלא שם והבינו תיבה מיותר בראתם אפי' שונגון נאמר כן לגבי הגדול הנעלם בטעמ אז בשונגן, אבל
לגבו ושראל יהלו השונגן הנה כאשר שונגן ~~כמו שהלכתם~~ כמו שאין בפתם מקבלן תשלם ומקשם לעלמם רק מה
שקבן בגוד הגדול מקום בגשמת. והנה מה מושך בעקשה כל מה שהקשו אלף ונגתם לוגנל, בבאוה כת ומקן אמנם
הש כמו מאיל וכל להקוד כמו אלו שמן מקו בגוד מקמרש אל לא הלבן אלותם ~~הראשון~~ בהשמת יש כ' החטא, ולא בבלן
לאר בהלו מדון המלכו לאשם כ' בלבלת הסמבם אפי' בגגד חבמו מחלון לעשות את תבר אפי' בשלן אלמן
שחבר אז מהאשור מם כמו שהלא ולבן שחבר מלם לל אשור מחלוד להקשות אלף מעם בגד הבשות. הה הנא
הבר לו הי' ולבן שהלו והם באז הם מקבשום מאוחר בדת מחלוע להקשות אלף מהלו תשב בתו לעשו
מכנה כמש בשאלתות פ' כו והקמו בטלא שם מה לו מעל מעבד הבשות בחלוע להקשות. ועל שבר תשלם
מהא מאתם שונגון כו'. הינו לשמתם בהשמת כ' באשור שאמל שוה בפל אז שונל בשאלה הלתם מבע
בשבד הבבות הה הנא כמן בהתמה אמרה אתם אפי' שונגון כ' - הינו בהבוד שגבו לאו בקבל והם בטמל
אם אמן כמן אשור לל אש ואפלו באמת הולם. אם בשהתם האמת היה מפלו לגבו בגוד שלה הלו עכב קול גם לגבו
אתרונו והתם מבע חשב שולל לעזו סמן מכנה כמו שהתם בהלל מבע בבגד הבשות. ונקוי בל' השלמו שב'
שוש לרשם לבמלק עמש בתמה אתם אפי' כ' מעת כמש שאמן כונים בבאמת שוש גבו בא בבל אתם אפי' כ'
רק שוש לבם לבמלק עד הינו כאמר - ונקוי בנה בנלבלם אמל מו לה.

אולם הטלא הקשה קלם בהשו בא בבל אמן ובטלום מקבלן תשלם אפמל ומקשם לאר אתם אפי' בשונגן
עשה בשמת. ואמ משבוש בקמנון נה שתו קשות אל אוק אפלו בתבר שבהם שהלו בשמת אהם כפו
קבלת הבוד באז ב) הש לו קומו מלמת והם בנה בשלבם מהלנו מתמל לאל בלום הלו שהש בלם אתבל
לו הקבלן מפו הבוד ונם חול הי'. ~~והקשה הקלו לו ומקשם המש~~. אמה שקבל בנו בבל אל בלום הלו. וקשמו שלו מבשלה
לבמש לל. ~~בבלבלת~~ הנו בלבלם הבוד שמקלה מקבלן בנם המלה, רק שהלו ~~קמה~~ שקבלת הבוד בבל
ומבלו בבהבד שאמן לל בוד באז מאור הקבלש ~~שמה לקשמים~~ בתקפו בבל. כן"ל לבנו בבל שאל לקם
להבלן הקבלת בבוד של אז כ' בתשרו בהלו מקם שאמן הקשמן מבנמן לקם מבנן לקשת והם כ' לתשרו
שהקבלן עפ"ו הקם כל' אלול בבשלה מנים אמן אלל מקבם (ומלו בטלה שם) ~~ומבלו~~ מאלו מאור לתם הקבלש
שקבלשו בקשמש את ל' מנלל בתקפו כמ כמן שאל לבלת מה שקבלו הבוד שלמה הלו לבובהו כאמן
בוד לקש כבל. ומבלו מה שנהנו והם מתמל שקבר קומו מלמת והם בלקל שהם מנם וכללם לקבש
מם כמש קבשהו קשמים. ומתמשה גם הל' הנו. ופ' יש לקמן בבשם הקשה שב' בהבל לאלו מאור כמן בבבר קבלו

(יא) מ' בסימנים בלהלן שמבל ~~של מה מעשים~~ בתנ"ל ת"ת בבבק מלבל מהר"ל שקר הרבלו ומבבל לם גם לל
בבנו הלו ומנלל

בא בכל זה לי לקלוט להתעלם אם אפשרי שהיה חוץ להם לתפוס לתשובות בזה אחר כוין שאין כאן עוד שום
שרטוטים בזה לא. (והנה בדרך לשון הקודם הראשון אחרי שהלאו לו ולמוד ודו חובת ולהגד בזה שהתעלם
אותם לחוק ושרבו לתפוס לתשובות הזה בזה לעיום הקשה בזה, ותשלום הלו בכוון חיוון ומלון להיה
לחוזר לבטל להם לתעלם קבוצת אז מקומות שעוד מה שמעל לקרוץ בזה לי מבחר קושלהו בלשון כמודה.)
לפי וגם להם לסמוך עוד בתשובה מעט מעט ראפ' מוטעון ושלגון הלו הראשון על הקושלהו השונות בשל המתם
לאמת הזה שהלו אשור כרת עוד קבוצת אז. וכמו שהלו אשור כל שטחה בלשו הלשון מבלי כלים
הבשות עשוי בעלים מוש מקום לתוש סכנים. וכו') ונמושלו כל קושלת הראז עוד בלשונות.

אך נמושלתו גוש להבדור הו אמת ראפ' שלגון כי עמוש בשרק עבון מר הראשון בעת הוא בתבוך הבוך
שלמעלה מקושלן בזה המעלה שלהו בזה לי ובשהבוך שלמטה יעבשון וקבעים ומה לא הוי לעשה וש לעמוד שני
קבוצות פלשון גאל חוש בהתשה נמצון הקשלה לבוך שלמטה מה שמקלו אמת אתה. והנה לבא בכל
שאז להם לבחלשון כי בשלו קבוצת הבוך באז מהו לבעבהו כאון בוך באז אשור לבא קבוצת הבוך
שלמעלה. חוש הוי באמת לפי שהוא בהבוך שלמטה קבלו בזה לא ונמלו שעוד בין הקבוצות מהבוך
שלמעלה בעצמת חוו מצוה שהו מין עוד נאמר כמו בראשו בבוך שלמטה אתה ראפ' מצוה כמו כן
נאמר בהבוך שלמעלה בזה, בכל בוך שוש מ כמ לקרוש אתו וש מ גם בכמה בראתא ראפ' מצוה
ומוטעון ומלו עשור ולהם בבא בכל שקבלו עוד קבוצת בבוך שלמעלה מין חוץ שהלו שהו
בהבלה אמת לבו הקבוצות בשלמטה. בעת בהלו ראשו אמת ראפ' כו'. — ולתושב עבוד מה שמקו
שם. הלאז בהשו עוד אמר ומלו בין בכל לקרוץ מלכות עוד קבוצות באז בהשו עוד מלכות ובלו השלמון
לחוק חוצלו מלמו לעבון באפלו בולהם. ועם מה חוש בעת מה בכלל אתה ראפ'. כמו הנה בהשו
מה בושע עשת השובים מקושלן לעבון עם אמר ולהם חוץ מאשר מתקלו בולהם אשום יהלו
פעל אתה ראפ' בין יהוי לעוד בזה שלמטה בן בין יהוי עוד קבוצת בוך שלמעלה כמודה
ובלי בבוך כי לעבון כי עמון חוץ שהלו הבש תמש שלו הקמו בל * הראשון

נמלה מבין כי בסוף שיקבלו מלכות השבטים היינו בסיבת קבה לוקח התחומים שהיו אז עליהם שיקבלו מלכות
שבו נמשכים מאה שנה ומאה שנה יקבל הוי בסוף מלכות השבטים ובסוף הימים שיפסו הראו מהבעב שלמה
ומנו אז התחילו לעשות ~~השמים~~ ולקבל שנים בשמים כמו סדרם שנמסר הקמן ומשה ונמקלאס מנשה
בפסיו בדרכו הלל ושמי ואומר אלה הם מוקמו שבתחילה הוי מוקמו הי ~~שמה~~ שקנו בשמים
ומתה ומשה חקרוו ותשב כן בזמן הזה מזמן סוף שיקבלו מלכות השבטים שהלו משנת קנה ולו
קבה לאלף התחומים עם סוף מלכות השבטים שהלו בוות המשה שתבלה מלכות השלקה
ובמשכן תפלה ואז ושנה הקמשה והקבה ~~ושרה~~ כמו בזמן ולמת מלרים והזמן שבתחומים הלו מן
זמן הלל הנשמו עם בוות המשה שלו זמן התשבון מקשים בשמים ומבלומים הטה מקרו הקשו בכו
ומנשה כמרבשמל בזמן הזה המשה כמו הזמן עקלים ולמת מלכים מנשה בקבה בתנשה תלל
בוב הי הקבה מקום שנים לאלף תמשה ולקשו בשמים והתשבון שמלו הלו כן לבמת מתה בקבעים
ומקשמים בשמים ומנשה לעמו לעמו בקבוש התמש וכן מקום עשים שנים — ולמות הר הנעלם
מלמת שבקבוש מה בשמים בואור הרמל ובתש שמהטו הלו מעלו התשבון שהלו הנשמו עם בקשה
ובבשנו מבלומים בור הוסק. מה שאה שנה המנלור שטה בקבלו הבלו שבתש שמנים מלל מלת
בשבלות ומן לבה בשמש מלם המשמו הנעלים הלו כמו שהלו לנמתו בל הנלבים ובמו שבלומשה. —
ונשם בבל בל מקומו תמשה בבבה לקבש שנים הכל המו בומ שמים כמו מקמ יבלות מ מלת הי
בקבה לאלף תמשה ומקשים שנים. כמו כן בלת מתה מזמן נבשהו שמנה

~~מלמת יאל~~

~~אחר לה יבלות הלו מזמן~~
~~בבשלה ושמים בסיבלות~~

מבנו הלו מלמתו ושמנה בהלו מלמתו מזמן בסיבת הנשמן בבשבלות.
הלו מלמתו מה שבטה ושבה והלו מכ בזמן המקופה מקשים בל בסיבת הנשמן מהלו מבשמן.
הלו מלמתו ובלו מלמש בהלו מכ בשמנה בה טו מה מקשים בשבלות כי ובמלמן הי לבמש מלמבשבלות.
והלו מהשמ סקשים ובה. ומ בה טכ ומהמ שבה שמבל מבנים מזמן מקשים בסיבת הנשמן לבשבלות שלו מקשו
מבנ מבשמן בבבנים מהשבנים ומה כי מבנ המקופה ומלמו ובסיבת הנשמן מבשמן. מיב מבנו הלו בבכי
מבלה מזמן מקשים בסיבלות מלמתו מבנ הנשמנ מו בשבנים ומנ כמש מבנמן הי מבמש בבשמן שבלומת מה הלמלה
בבה מבשלו בש הלו מבשמן שהשמן המקופה מהלו בסיבת הבלות לאחר מבנבת בבשמן בבשמן
בשנת מבשבלות מלמה הי בבמן לבמש בבשמן שבלות. ומה מבמן המקופה ~~מבמנ בבשנת הבלות מהבשנ~~
שמ ובשבלו מבמש מבנ מבבנים מבשבנ מבמן שבמש מלו מקשים שנה מבלמים מבה מלמן מבה מבשלו מלמ מ
מבמ מלמבשלו בבשמן שבלות מבנמ מו בבמן מלשמ מבבבמ מבשמה. מזמן מלמה מבמלמן מבשמן בבשמן שבלומת
מבנ שהלו שהמקופה בבשבלות לה הלו בבמן בבשמן מבשהמ מבשה מבמר לבמש בבבמ הבשמלמת שבלומ

כשעה בקירה לקים לאחר כל הדברים בתנאים בשרטו שלו ושברכו לקים בשבועות והשו בשבועת
והו מאם לקים לכתחלה לעקת הדברים (א) ודי כדה כשלו מקשרים לו: יה המקשה לומר כמה
לקבר את התמש שלו כשן יקנו שעורה בדמן ואמה לקמש אדי השוו כפרוטה שלו לקים הדברים
לאוצרתיהו לכלה ויקשרו הבל שלם עש מרשם בדי בדשוקשו בשבועות והו כשן אמר לם
לכתחלה אשר יקבשו מנו כה שנים לקבשו שאמרו כשעים לקבר לפחות כל הדברים בחנים
ודום כדונים שרדי כאמם לקים מחשב מרבנם לגשרשם שמו וכשמן בשבועות כדה ודו לקבעת
בקעות בשנה שלם מ'. ומה לו ולקמ כלם. ולל שהבדלים הדו דום עמשן שנמלו הי כנם
ודו הנשרשם בקשב שבועות. כדה כשם מרשם לקבר לו כלל שהו ונשר לקים בקרק שבועת
ודשרה עלשנם אמרה כדה שמורשנים הרשם עבשת הרקן תחש ודמי כשנשם בקשים לו. ומה לש
לקבר כאמם י הדי לקים כדל הקבה מקל הכרכם לש לקבר כאמם. - ודקים מקשם
בהשמרתו כשל בות כמן מלטל הדי מקשרן בעלמו שמו שבועות לו תשה כלל בדקמרה מקשמן שדרי
מקשרן לתקן הדקמת מה שלו מקשר בשעת השבועות מנם הקבלה ולשלום בות מה בעלמו
שבועות ודקב מקם כדשבועות ודן מקשרן מנם הקבלה. ולל שדרי כשקה לקים מקשבועות מנם
ודרכנם מלו מקשר מקש לש הקבה בעלמו שבועות ודקב מקבלת לו. ולל שדכדקים אם
מנבמן בקבל מרכנם ודל מקשרנם בעלמו שבועות בלתי ודן מקשרן בעלמו שבועות לבות
כמן מקשרל הדי מקשרן ודבל מהו מקרק שבועות תוה מקשה מנוה. כלל.

ומלו עשה על הקבה מהרקשרו כדי מקשרם הם. הלכ' בהו כדלן לקבר ודי כמן הקש בב
בטרה מן הקשרות מהוא כדוו מקשרן בשבועות ודם מקשרן מקלת ולל שדקבל הקבל בטר מן הקשרות
מנם שהלו מקשרן שבועות. ודמן שבדבנל מכשלן לקבר מהקשרות. מלמו רבי תנן מקשמן שמר מת חלש הולכן
שלמרה מקשו בקבלמן ודק כשו מהדם הדמן לקים ולל בשבועות מלשן הלכנן מנבדבנן מן
מקשרן לקבתנלה ולל כשקבשו מלקים בקבלת הלו מלשן תקה ודק מקשם בטרה מהקשרות שדהא
בטר מהקשרות עש מקשם. ודפה מן מקשרן לקבלת ולקלו הם מקבר מטר מרקשם לקשמו ודק מקלן

ודן מקשרן את השבה לא בשבועות ולו בעלמו שבועות לאם מקשרו הם
בלו. (ולשם בדק מקנת בלר בטר מן הקשרות.) עד כדן שבועת מלקו שבועות
עבלמת קרקע כשם בלו מקשרן נבי ודא מקשם שמעלו הבמן ולמו ולהי לקבר
בדו מקמו לבשר אלקבר הדו בלמר עם שלו הקבר לבדו לבקבו נרן מחלל
בדו של גור שלו שבלן. (כשם בלמר לבקבר לבקבם בדו מם בשבועות מקשרן
ודבבת בהקרבת מלמר מקלה ובן מלו ומעלו הבמן.) מקם מקשרן מקשרן

ודן מקשרן את השבה לא בשבועות ולו בעלמו שבועות לאם מקשרו הם
בלו. (ולשם בדק מקנת בלר בטר מן הקשרות.) עד כדן שבועת מלקו שבועות
עבלמת קרקע כשם בלו מקשרן נבי ודא מקשם שמעלו הבמן ולמו ולהי לקבר
בדו מקמו לבשר אלקבר הדו בלמר עם שלו הקבר לבדו לבקבו נרן מחלל
בדו של גור שלו שבלן. (כשם בלמר לבקבר לבקבם בדו מם בשבועות מקשרן
ודבבת בהקרבת מלמר מקלה ובן מלו ומעלו הבמן.) מקם מקשרן מקשרן

הדין דאת אמר הראשונים שהיו השינוי כתמונן (שהיו הנשים בוכות ושרטל בב הקבר ול כבשוש התקון תמשם בשם הנשים שהיו התנאות מרשת להתשל בנשמן משה ונעפת לן אם ונשונו ונשאר תמש.) אבל מעשיו שאון השינוי כתמונן היו שבועות (ולפי מורסת הגרא"ז היא מלבוי שבועות) הוא שאר שנו שבוע. (כשש בבצהל שכשש מקבשון במלאו שבועות עי' בקבר ותקון תבתין) רמז של בית רבן גמלואל קודרו במלאו שבועות מוד. אבר זמון און מן הבא לות את שם כלום שמר את תבש האבוב שמרהל שובואל בשלבל. בתוכשו מקבל. וכשש בקבר נתה בר אבון תוכר אמלקל והא בר ונטם הבוא ראו והא בוא מוקבל מקבשת בוכלת בוכונתבות לבטר ומקשר מן תקנתם בבריקים מקבשת. ובתו ראו מות משלם בולבבה כון מהת בשמון לעקים כי שעשו משן של חיה בלמן אבוב ורק בבשבועות מאון הקובלים מסאבות הכל ובל כשקבשו בקבקים ובוו מקבשת מבחשוותם ושכש בטרה מהמקשרות עש. וכבש כתבנו לפול מלכים מבלאים מהורשלמו הבה בתם מבשם התקובה מון מקבהון בשבועות ומלו כהתמה. — והנה יש. לבקבן מבון נשר רבו אבון בבחוותם עש בה. מהשו לעול מבוו הורשלמו מותרוו בבו אבון בבקבש סמאו לבורשלמו בבמון מקבהון במלבוו שבועות. משלם שלוו לבבלת בוו שבר תבש. ומלעל לו הבוו עם המוארוו ובלות. ועם מהל הבוונים של בית רבן גמלואל ~~הול מקשון~~ מקבשו במלבוו שבועות "מוד" מהל הבבוב "מוד" ובוות בבשב רבן מתמו תבשת "מוד". — ועם קשה על עמקן רוות כי ולבת. בהמו מון בבול מתם מוקבו שמתבון בו' מוקבו' מום מקבשון שלוו כמון מקבקם מבת משלם מהרתם נמבר לבבנר והתבת מבבת על עשוותם ומוב שכש בטרה מן המקשרות מהת ומון ראו' מבה לבוו מוקבשון מבם הנמונם ובהה מלה כן מרבבן ובהל קושמו מבלמה ראו' מקבר מקו' ומלמת הבלמ מעל בבבת בקבוב שנים לא האו כלוו מומש מוקבו' בו' מוש מבל נמש והמשל המתה לבלמן מלו ובתם הבאמ בשמו הבן בתו' מקבהון מבבלמר שלוו מבשו.

והנשאה מהנו בתו' הבן מקבהון בתב בקבהון מל הבבוב מבם הבלמר שומלו לבבוו ובן מל בשבת בשלוו הבולן הבונכשש (לפי בשבת הבן שם) ובן שמר מומנון מלשר הו' בשבון לבם בבמן הבות מל מותר הבלבן הלוו מבבבן בבמבת רומה לבבו ומם הנשל מלשם מבשה ובבן המקבים הו' מקשה ומלו לבבשו מהה הבומנון הבלבנים מת הבלמר שלבן מהגום בבהל מהו' מל מבבבן מבנים הנל מבשה ומבן בו'. — והנו בבש מבבבתו לבמל בהוו בבבן תשבבם מבם לבבנות הבלבלם. בשבועות מלשם שומבלו הבבמון בבבבם הבלבלם ולו ומלו מבה לבבבוב הבלמר. מבבן מוון בבבם הבשום שבו רשם שלוו ומשבו מבבבם מבבבת בבבן בבם מבם. ובבת מבלה מבן בבבם בשבבם מבל בבבו מהת לבלוו בבבל שמר מת בבם הבלבוב בבשבו שומבבו בשבבל

כמו שהה' האבות מלו והקיבוץ ממנו אמר המלאכה כל השמחה מקרה הם. ומה על כוונת הירושלמי הנל שאמר את חטא האבות שומרה שובאו בחומשן ובקן תנא הגדה "שובא" בחמשן. ולכל למקום יוכן לעשק לרגונה והבינו שובאו" ושרטל את האבות בחומשן והלוו חטא כדבשו הרמבם והלוו המקור לדבשו השמחה הנל. ואף היכן בלון הנאמר ומ חטא קלקל שלו והה' מלו והבוא הקאמר בחומשן כמו בלעת השמוטה אם מה בעלל הוצאתה שאמר את חטא האבות שלו ומקשן כמו שובאו בחומשן ונמלו בהיו ראוי מקשין בשבועות הלוו מבהת ומן מוכ. ומנם מה רק בנין הבנת שהה' מבואות הקאמר אבל בשהה מלשון אמר בהה והה' הוו ראוי מקשין בשבועות רק מדרבנן משום מחשה ובמ"ו כ' : — והנה הרבינו יונה בחומשו על מקשין המקשה בס' סם חוגם כתב לקשה הוו מאוסי' בסנהדרין וא. הר' און מקשין את השם, אומר המלך ברינה מכמ הדקדוק ומכמ הגשמים כ', בהשמ' בחמ' לבה לוו חטא ג' סומנים מוכיח ומשמע המקשה ובחמ הוכיח בהמ ג' סומנים בחוש מהה לקשה אבל הכל בשמרמו מוכרו בקבור מבקת הבוב לוו מכל המשה מאמר און הבוב מקשים את השם מבקתם אבל המלך בשמרמו מוכרו בקבור מבקת הבוב לוו מכל המשה מאמר און הבוב מקשים את השם ובמ"ו כ' מ'. ובמון נבה כתב הכן בחו' מקשין בח' שמטמ מכל. ומקתה מכלת המגה בחלק. בין מן המקשה בהמין בהמ און לקרר בשבועות משום בוומקט מכרוו בשמר את חטא האבות שובאו הקאמר בחומשו ומשקשו לו והה' מלו משום מוכלו הבמ מבוים בל בלתה גם את המוכר החולבו מהמיוני מכמ המקשה אל האבות ומשמ המלך. אבל בהה מלכו המקבת הקאמר רק מדרבנן און מקשין משום חטא רובל בחמשה ובמ"ו כ' חמת הוכיו בדרשנם לקשה מקשה בשבועות הרבנים והמשרנים שקשה מאמרו בשבועות לוו מקשו מקשה. אבל בשום חולב לקשה מכמ המקשה נפ' און בלתון את הקאמר מכמ השבועות בהה שמכמ בוומ. ומנמו מרמקדנים מלא בשום המ בהה' מן בלתון הכמן שבהמין המלא בנמ מדרבנן לקשה מלא בהה' מן ומרגנים הה' לקשה בשבועות ומשה מקשה

בהמלה הנשמ שרוו בחומשן מדשמ שבועות הבאה מבל המקשה מחר מן מכמ. ומם בלאה אל שמבל המקשה בחומשן מחמר שמא ומאמרו האבות ומשמ המלך בבבר המין לקשה בשאר מנו שבלן אבל מכמ השבועות הה' מכמלה לקשה לבן הקשוו המנה לקשה מלא ומבלו הה' בהמלה בנבו

חוש מהת לקרוס יקרטון גם בשנת רשמון אבל כשחבמן לקרוס "ויקרטס" מנמ הדרכנים ב.י. יוון לרמ לקרוס
בשנתי רשמלן. ויקרון בשנת הרמב קרוס לחלן ווה.

ומקרטס נמו לבואר ריטסו הרושלמו. הנה הלן ברמו' פרקרטון מוסברה לן דהיו דיקרטון מנמ הדרכנים והקלרשמ ב.י.
הלוו שמת אתמ אופו' שוגמון ב.י. מקובלר שנים נמסר לבוד לרמ וכטנים לפקמנים לרקמנים הקובלר אלל שלמ
תשבון הקלרה קטיון לו המון הנמן לקרוס ווה מרקן לרמ מנמ הדרכנים והקלרנים לפ.י. אבל הלו דיקרטון
מנמ הקלרה והאבוד לפ.י. הלוו מנמ הרון שכן הלוו תקון הקרי לוו מוקמו נוות בשבוקות וכטת
בנמ הבוד לאחר מת הקובלר אל מלמו שבוקות אמת אתמ אופו' שוגמון ב.י. קשה. ומקרטס תשון
רש תולמ מקטל בון אמ עברו בשבוקות מנמ הדרכנים ב.י. מל מנמ הקלרה ב.י. ולל דמשנרמ
בדוקרה מקלרת כמבאר בחיקרמו פר דיקרטון לבורושלמו שקנמ כון ובקר. בסתמו דנים מורשלה
בשבוקות מקלרת. והלוו דכשקרטו בשבוקות מנמ הקלרה מל מבוד ב.י. בסתמלמ הלוו מהת לקברו הוינ מבנמ
שמר מת תמש האבוד. ומל מהרון בשבוקות אי לקבר מה מוא מורשלה מקלרת מקנים מתמש אופו'
שוגמון ב.י. מצה הבמ שלוד לרמ ומולו הלו מוקמס מהת מתמש מקון מתמש ב.י. מבל כשוקרטה מנמ
הדרכנים ב.י. בסתמלמ הלוו מנמ מתמש ופו' ב.י. כרטסו הון הלל ולשנומר מבשבוקות אין לקרוס הרי
מנד בשבוקות נוטל מרמ מה הנמ מתמש ב.י. מרטסו אמר.י. ומל בשמר הרמנים וכטנים הבוד
אמר מנמ הדרכנים ב.י. מנמת מתמש ב.י. מבל בשבוקות לו. ומנד מוא מורשל' בקרוס מנד מבל
מקרס מקנמ אתמ ב.י. מרטסו מה הנמ נוטל מרמ. ומנד כשנומר מקלרת הלוו מהקון בקרוס
מהמ כמו בשאר מנמים מבקרוס כשר. ומלו' בזה בסתמ בחש לבאות חוות הבמ מהוו בומסו' בקנמ
שנה בחוצה מרמנים מנמ מקרוס מוון מקלרת מקנב מנמ מלמ בקנמים שנה מתמש ופו' ב.י. ומנד כמ
המנה מבוד מבמלמ שחוצה מקלרת הלוו מנמ מבנה נוטל מרמ הכת מתמש ב.י. ומנד
לבנה הלל כשומר מוון מקרטון בשבוקות ב.י. הלמה בורושלמו בנומת מתמש מנשר המנה בשב' מרמ. בבמ
דיקרטון הלוו בנוטל "מון מקרטון את הקרי לוו בשבוקות ולוו בחולמו שבוקות אומתי רגולון לקרוס
קרב שבוקות של בית רבן מגלומל (ורשל גרס רשב"ג) הי' מקרטון בחולמו שבוקות" אבל בורושלמו
שקנמ הלל. הלוו בנוטל "מון מקרטון מת הקרי לוו בשבוקות ולוו בחולמו שבוקות ומת מקרטו' הלל מקלרת"
הנה מרמו הלל אומתי רגולון ב.י. נמת הלל "של בית מגלומל ב.י. לבסוף" מוא מקרטו' הלל מקלרת" מרה
שלו נמלמו בשם מרמן. ולנומת שבבלו הלוו מבחקרמו כל דיקרטון. ומק הבוקם "של בית רבן גמלומל ב.י.
לוו נמלמו שם. ובבורושלמו כל מקרטון ומק מלקל שם תשלום "מוא מקרטו' הלל מקלרת מרה שלו נמלמו
בבחקרמו הלל בשם מרמן. ונמסת הורושלמו שקנמ בבה מחש לל הסנגון ברבנה דבוקה. ומשם שם הבוקו בקרוס.
לבקרס נבלו הקרמנים הורושלמו הלל "מוקמס רגולון לקרוס בקנמ שבוקות" ומוה דבי מקון לקרוס הלל בקבוקמו דמונב.
לאחר המנבלן מבבהבוו מבב לתלן בון נמן קנים שרמתס רבו לרבנון ובן מחלל בבון לאר שהתנב רבו ב.י. מוב מב מוח
לאחר המנבלן מרמסו רבו הי' נמן רב ואחר המנבלן ומת קנים שרמתס רבו כבס הי' לאחר המנבלן ומחלל

בדברי הרמב"ם דאורייתא. ומשה לא לימד אותה רבותא אלא בקשר שבועות דבעינן אפילו בעל הדין לא יהא בכלל. ומשה בהלכה להשמיענו אותה עובדא מקרבת משום דקיבל היא דאותה שלגאון כו' כמה דאף ודונן בשבועת אחרי' בכל הלכה להשמיענו רבותא מקום. ועכל התם מיהו דאורייתא קבוד מצד התלפה מרקמי אורחתא, דגלוה מקום כו' לא הלכה להשמיענו דבמיקום מקרבת דבשטוה הוו משמע לא לו אותה אפי' כו' בכמה הכי בכמאן דחי'. ומאלו שלא מבוארי דאו' פקו מה דמקבל מיקום מצד שהוא שלו מין פטור מן המשרת כדין דאורייתא בגלוגו דאת שמע הוא אתם אפי' ~~לדו הוא~~ ולו קשמו לו' ברבי אדון כלום. אלא לאחר שהבוו הא דברו מקו פטור דהשוותו בדמן שהו' השנים כמקמן ונשבעו ולשבון על אשמות אב שלא לו דאורייתא שכלי מקבל בדמן הבת בשבועת מצד התשלומו ומלמו הלאחר. ולא מבוו הא דתנו דבות רבן מאמלו הו' מקבלין בדלמו שבועת "מוב" והיינו דתנו שהו' פטור מקבלין בשבועת מצד התלפה ולו מקבל' מצד השבועת הו' מקבלין

כמו שהוא הקורא מבין, מאחר כמתשל הכ"ה הג אבל לוו שקו הקונדר ומדבל משש שלוו נהי מבין
ומשה לא לבה התמון מהבות ורן בומה הרי ומו הבל שולטין בהיפוחון. אבל להשמרם בבוות
פלוגו בבה הנרושלמו ומשם מטן מלהורתשלמו הטעם משלם ומרובת מין שעלות קרקע למשם בה שנם
מהע המון בהבוות ורן ומשם מבן כל הטעם משלם תשש הקורא לבבה לא הבות ורן הבן.
מובאר ומיב. ברשו כשש הטעם מחלוו שבוות משלם שלוו להאשק מין אשר חבל. ומשבוות משלם שלוו
לבאבל מין אשר שעלת קרקע. והוונ משלם בבמלוו שבוות שהמו מין תרוש וקמר בא"ו ומוו אין
להאשק מין אשר תרש שהמו המבלוה המעלת בא"ו שקו המשק המחשק פלו' האשר תבל אתב
אבל בשנת השבוות שאון תרוש ומקמש לא מועפת רן בבוות מין אשר תרש מהשו בלוה מון תבלוה
משה בומקן מבן הומקן רשו ומקמש משלם מועפת מין אשר שעלת קרקע ומל בבשנת השבוות עלבה
מון נפמ מבה כל מא ומשק עוב מתן בתחלת שבה המבונת מלוו ומבל מבבלון מהמרשה
המשוקה ומהמר תרש ומו מהי להם ורק מוב במלוו שבוות, וכן ומהמר מין קמר חבום תרש ומר
ובב כשום מוש. מעתה כשמר בלומר שהחבם רבו ורק מחול מקבלון במלוו שבת עכב מבלבום
השב פולמו מבה מבוה. משלם מנבמק על המשק שבחל ומב גם בשבוות מקבלון מהם.
מהשו מנוקת הקובר בשבוות הלוו אונו משלם שבוות עלמו רק משלם המלוו במלוו שבוות
ומב גם מקבלר במלוו שבוות עלמו בסמבונן מוכרן בחל ומה בבה ומל. — ומב ומשה מובלוו
ומשם מבקומר בבות כל מבל מבבוהון ורן מחול ומה לוו המשו מקבלון רן במלוו שבוות עלו בשבוות
עלמה. לכן כשש המבבם מהטעם מהון מקבלון בשבוות הלוו משלם הקומר שלוו והי מבלו
מלבן לוו מהמ בבה המבות עבן מחול. ומלמו בבבה מחומן המבמלו עם הבלם מבן.
מבהנרושלמו הטעם בשבוות משלם עלבת קרקע ומלם מבן הטעם משלם הקומר. —

ומנים מבוסה ומש לקומר, בהשו בשמבמנבל לומר טעם מהון מקבלון בבבוות משלם שלוו
להמשק אשר תרש בתמומה שבחול שהשו שם ומש תרוש ומקמש. מבל מה מעמת מבוו מועפת רן
בבבל כומן מהון מנו מתמומתם מלם מבון מבוהון ורן ב"י. ומוב שמהו מהמתם רבו המשוו ורן
מבול מבבבה מבבו מעמו המומו שלוו לומר בשבוות בהשו בנ מבו מועפת הלוו על מה
שמבואו מחול ומוב הרו ומש לחומ שלוו להמשק מלהמ אשר תרש". — ומלם מבו בבכמו שמקבלון
בשומר שנו. שבוע מבל. בבומרמבון מין אשר תרש מבל הלוו מלבומון בבה (מלקר מה מוב לוו ומעמו
מבלם) הלוו משלם שלוו מועפת רן משלם מוש מו מתמומה מבמשמע רן במלוו שבוות המחוויב
לבה משלם מהון מבן תמומה משנת השמוטה. ומוב בחול בבגם בשנת השמוטה במלוו שמוטה ומש
מבנם מבומה שבה בשבה לבב לומר אשר תרש. ומה ול בבמלות מבל לומר שהמם ב"ד הלוו
הלוו שומר שנו שבוע
משלם מו מבל ב

לקמן פ"ו משבועות אבי הנדר מן הורן בשבועות אדם עולשין בשבועות אדם לחבור חלות טמאות ועליון ושם
אם קיום משבועות חופה עשה. ונמצא מבוכתון לסמוך את משנת השבועות על מה שכתבו ורק מחול גם הם
מבואר בתרא אונו נהגה בחול או בכל אונו נהגה בשל שנה ואלו את בלון בהבאות ורק מחול הם אומר
ושלו קנים הנאמר ושם יוון כמון שנם מגמתו לאמרת אושר התרש עי הנשים. לבשלמו במולמו
שבועות אוש כבשלו בעמטרים בדבוו מחול מושתקר מה שנעל בשבועות הנאמר התשו. אבל בשבועות
מאו אוכרו לאומר. ואם יהו מעמון ראו לשמת הנלמנים בתרש אונו נהגה בחול בשל שנה עי בדת ולא הי תרש שבבוו
כן משנם השו מו"ל ובמולמ תא"ל הי שבועות הי"ש ומהשם עמון יוון ראו לאומרים מעלו הרשו בת רבן גמלאל אמנם
נמר בשה בנו הבלו עם הרושלו אומר תרש בחול בשל. להורושלו אתם
בה בכבשו שלו מגנה בהבעות ורן להיו מגנה הבעות ורן מחולה מגנה מן האמרנות ומעמר מעלת קרקן
בהנם ום לחתת מאון רבוי מרושלמן לבתרש. מעלו בדבר לכבש שבבול הבשבועות מתעלמת ערב שבועות מחול
מגנה שבהנאמר הרשו כמו שכבשו כמולבמולמו שבועות. ומלן.

לתרמבם לא הבוו כלל הבל מגמר מן הורם בשבועות לכן מן הנעלמין בשבועות לעמון טמאות ועליון
מעשם הכל כבורשלמו מחול הלו מבנגנים ומאון נעת אות ומעמר בשבועות סומפין מקבים על
מה שבבוון לבשם מחול ומון לבשם שנם מגמן כלל ומשה אם בשבועות לא תלינו הנעלמין אבל כמו הבאר
שנו שבלן. ומלם בורושלמו הכל ומשין. ומם תרש לכבושה בבהבל להשמתו לכבון שבורושלמו אם בבהו
בינבשון אם בשבועות מהרשם רבו לבבוו ורן מחול. ומל כמם בשבועות לא מבנה הבות הורן
לגבו מרכבות נמן מקנת הקרקע, מהשו השמבה שלו כל הטעם הנה כמגמר בבמולמו מהנעלמים הלו
מגנה שמעמ שנם הכל שנעלמת על הנעלמין כי ומם מעשה כלל. — ומעמשה הי מקום לאמר בבשלמו בנעלמין ורן שבור
ום לסמוך בבמולמ אם בשבועות על מה שבבוו מחול אם מגמתה שקם מהשו מעמ בורן לנעלמין מאבר תרש. ומבל כמן
בבמולמו שבועות
בקו הנעלמין מעמשן המושר תרש על התבלמה לכן הנאמר בשבועות ובבבר שומבל הבנתון של מבלמה הבאה
לאמר. ומם כמן מהתרש הלו על תבלמה לו מעמן בבהבמה מחול בהשו אם בחול תרש מאמר לעמן. ומבמר
שבבוו מעמו מבושתר מחול הלו מהנמנים ומאון נעת אות ומעמר לו הי בשלמ כב אם נמחל בבמנין מעמ
מבושתר ומבן. — ומם קשה מגם אם בבמולמו לו יקבלו מסר ומעמו הבבוו המבבר מאון מקנין בבמולמו שבועות אם
מכל כבות רם מעשם שמתם לבבוו ורן מחול לו הי שנם מעמן ובבבוו מבושתר מבנבר ומם הכל
מגם בשבועות ומעמו מסר — ומעמן שמה מעשה תרש המבבר מהנעלם מאון מקנין בשבועות מבנם מעמ
הנאמר. ומם מרובה בומם משנם מגם הכל שנעלמין בשבנמנם לבתמה שאמה שמר מם הי

והיה אם להנשות לעשות דמשה אין מקשין בשבועות שלו להארץ אשר עבלת קרקע להיות מותר מן טיוח
ולחו ומלוי ורק ותקלה בימיו ~~[illegible]~~ בולקאו שבועות דרוש מה התשו בית דן לשפט בולקאו
שבועות ולחו בשבועות והשו כמו בסלעון על מה שובואו מחל בקובלו בולמות שבועות כמוך ומ לסמוך בקובלו
בשבועות ומה קשמו מעלה. נמצא לוושב בחרק עין. דולפ ~~[illegible]~~ הא מלו ומשמע אשר עבלת קרקע.
בדאי לו משנה ~~[illegible]~~ מלו ומלוי ורקות ותקלות בימיו, ועלו משנה שאין טיוח הלו בתשרו ומשחון ואל הלו בימי
הרביעית ראשון ושני ושלושת ובימי מעל התקלה מה שמן ומשמש בשמן הלו סומן קלה בו
את הפל עשה הקבה ובה בקרקע לוקח אם מקבר בשבועות ומשמר עבלת הקרקע תבש מת ~
והי מות תסרון למעל התקלות לו תתן האשם את ובלה בראו, בשלמו בקובלש בשור שנים
אין מאמר בשעל כן מן הטיוח אבל בשבועות מתמות מן הטיוח והגומל והי חסכון דובל
האשם ~~[illegible]~~ לו נמון מעשת בן באשם. ושמש לו מהמ לבה מה שעואו מחל, ראה מסור לבבי
תסרון ומעל באשם. ומוש. אולם בה מתן למאו מאומה מן ות: ומרפ שו שמא בתר ורחוו
אצל בשלו מבשלמקבש הלשן אל מהמשם מתאמרו גמ הקבר והחלם הלו אחר דרכו
כמעל לו מעקבש ומעלו כמשר ונשמו בתשרו המלבים לו והי יפה ~~[illegible]~~ מהלמתה והגומל
כון מכבש הלו קר של תשון. אבל אם מאמר כסף בשם שם מהמ בקולמו מהקבר והחלם מבבים
עם הקובר ותשרו המלבים ושל מ טבלן וחלם של תשרו מלבים בשמה אל לו ומון כל ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ מתולדות השמה אחרת הטיוח מתמת הקובר בימן והי בירושלמו כל מבשרין
מבוא שם האו מקולמו ומסון מהמאום מעל מ המלשם ומבשל את הלבן ובלו מחות
הלשם מלשן מרבמן אחשבנויה, מאלק עשה בשמן שם מלינו בבה רבו ומעמן ולל מרה
מעמ אומעמ המלשם כבמקבש רבו מלבל שם לגם מה מהקשה שם מהלו מתשו טקמו משמן
מעמ אומקמו מהרלשם ולל ומאה מלינ שם ולמשמתן אצל בבלו ב' כן. לגם בירושלמו
הבב מסרון שם נמ לגומו מרבו חנוכה ורבו מנו בטקמו מלשון כם בקובר
שמש מתר מאמר מגמ המשר (הוונ כמקמו מבבלו מה: מגמ שנגמן הלו לו מגמ הלבנים ומהל המשר
שמשהל שמגמן הקובר מטמן) מה מאמר מגמ כבלמו לומש בון שבקה. ומגמ
לגה מגמ בבלמ לא לל המלם מלמים ומש לו לל כרפ ולו לל בשמו בתם ורחו אצל רק בתם עובקרא
כמאמרו לגול מאמר עלו לגמן בתלו תלמון כמוך אומשו לגמן טבלן המתנם מקר מלם. ומו בגמל
מקרה סו ה' בבתלק מהשו המור בבה מנומר מאמר עלו עם. ומגמ להבשלמו לשמתן מון מסרון בקבלת
קרקע המולתרת מתמת הקובר לגמן הגומל ומעמרק לבמש כל בשמו בתם ורחו אצל הבגמל

ומעולם מהם לגבי הבעיה הזו מחולל. אלא שבמה כל ירושלים דבשלהבת רבו להבדיל ורק מחולל היו שרוקות היו שאר שנו שבוע. וכמו מקרשון בעולמו שבועות כן מקרשון בשבועות. ואל הבדלו לשנתם משתיו בתם ורתו אנכל ויהו' אחור עבדות בשקרקן את תסרון לאוכל תולעות השדה ולמה בגיה השמת ורק מחולל. ומכן שבור כל להבדלו מאוכל מאתם להבדיל ורק מחולל מה לו מהם ציות רק לעשור מעבדו שבועות לו לעקרש בשבועות לצת נפלן מלש. — ולל עלים בהיא ברבו מנא לו מחוד לו' כבדרבו אבהו מחשום הרתם הבעות ורק מקרשון בשבועות, לחוטש טעם אחר מחשם שאון השנים כתמנן. מול דרמ הוו האחד האמן מאמר מטעמו מחוון מלשנען כג בקובלר הוו מחשם חשר להוונ מנא הלמק אולב לו הבעות ורק לגבו עובר בשבועות כל ומכן חוטש טעם אחר הכן.

סימן יב

בתולות הרמבם בחיבור לבורק מפא הערכים
אל ספא התקופה

לקנקן בשר הסמבם בהיא בחוטש לחלק בין עובר לעשקל מנא הערכים כו' אל מנא שהשקר עדנה בהקשה מנא התקופה עפ"י. מהקי לכאשה קשה מהא מורשלמו שלנים עבא בדבו אלהל קומר בשבתם מו ורק מקרשון בשבועות ורבו מנו קומר משאון השנים כתמנן הוונ לאחר התעבדן כבלוש שת בקשלשם. בדבו לאחר החורבן און שנים אופן לקרש השקר אלמו מנא הכסקופה אל מנא הוגבוב לעשת האוכן. אבל מנא הערכים לעשרים און שוקש כל לקרש כוון שאון מנו שלי' לבל. ולש כל לומר מקרשון מרבנן משנם מהרבה יבקר כו' כבדבו השן שהבעות מנה שוקש בלעבתם מנא האבוב שהלו חוקש מהת לקרש מקרשון בשמור זמת חוטש האבוב שבש אות מן לאחר לומר בעלה מו שוקש גם בעת החורבן משום מהבה ובקר כו' אבי הא מקרשון מנא הכסנים אמנו מלבה מן הכתבה רק רשות בוש בוה כבדבו הרבנו ובקר לבשן גלן אקר בבהל שאון מן מנו מנא הנמנם רש כל לקרש בשבתם הכתבים לבשלרים לבמנו מנא' תמרו כבחנים לבלוו בשרש מאלם. ומקרשון כוון בדבו לבבו מנו מחר אורל בבמן הבה לומר שהבתם רבו ורק מו בבמן שאון השנים כתמנן אל לבה בנשו מקרנים אמרנם הרו בבשמנם מקרשון כוון מהקשבים מנשבו הלו ורק מנא הכסקופה לפ"י ומעת הסמבם מקרשון בכל מן בשבל בה. ~~ומאתם לומר בבה בעות מקרשון מהסמבם מנשם מהבוון ורק לבבו הלו מנא הכסקופה ומעת הלמנים מלשנים אמר הנו לבבו מנות. לבם מה מנשר בבבו בתמנים און לבלת מנו ובל מבמן מקרשון בשבועות. הנו מנשם מתמנים אלן קוה~~

ומכן נראה בבה בבהקן מנ כל בבבו אבהל לבבו מנו בבו' ומכן לבם המנהג שאין שבו' מקרשון בשבועות בבמנם לגם מקרשם מנם. בבשו בכל מחבור בש ג' מובלרנם מכל חשבון הכסקופות כמלון לגם' בש לבקמות שלשה שמוטמא לכבסה שנו שמוטמא מכל מבבמן הבבה הקמנם שנמו

עובדי בשנת השמיטה כמו שנהוג כעת אבל התשובה. ואע"פ כשתמשו רבו אהרן ורבו מנו לומר דדהה
לומר שהותרה רבו ורן אז שאין השדות בחזקתן מקרקעין בשביעית. הסו"ש לשאול מאו תמשו מנו פרק
תרי מה עמאו מרבי לא ופלט דלו מקלו מנין אין מקרקעין בשביעית אל לו. דהשו כמה עובדים
מצרתעון לדרות בשביעית ובכהג אשר לו ראונו ראו. ומנף אם הי' ומיון להם שנהוג לקבר מאו תמשו
לאשר ומיון להם שאונו נהוג לקרקע אשר עלגו בכשרתם על מה שנהוג אבל ~~מקרקעין~~ בתם מונון מומו קדם.
ונאם דראו ומיון דמומו קדם הי' נהוג לקרקע גם בשביעית רק דבאו לבור מנו הסנם דאון אנו
משאתון אהא מאון מקרקעין בשביעית ומרם כא טעמו דנרשם לבר מחוות לו' מר מחוות לו' ...
והנה דשם מלון מבלבר דלו ל' כטעמו דרבו אהרן כל מרשו בות הל' כל דמתם לתבואו ורן
מה לו עובדשו רן בעלמו שבועות לחו בשביעית. ~~לאם אנ מרבלו רבן מלבעל מחרה לקרקע לעבדת~~
~~הרשל רש בן מלבעל עבד שנרשם הי' מאר הבלבל~~ ~~לאם~~ ומה יון להכתוש עם מתמתם ירון מימת
רבי אהרן לרבו מנו שומעו שמקרקעין בשביעית כל מתשו טעמו מאו. לזה חומש ון השגבה
דמתמתם מלון ל' לחלק בין עובדי מנע הלעסק מרכנים כ' מאו יון מקרקעין בשביעית לבזה מוורו הברוניו
דיון מקרקעין בשביעית לשמת מתמתם מלון. אבל דמומר מנע הרמלפה ומבנו שנעם מקרקעין ומלה
אלש גבה מקרקעין בזהכל לומר החורבן כיון מהקובר מנשון מינל מנע הדרבנים כ' בן מנע המלפה
נפי' לבזה שנעם מקרקעין. ← והו מלו מחמו לו' לבשמתם בטעמו דרבו מנו מון מון הינם כתנון
הוינו לומר החורבן אלפל מו דבאות זה כוונת רבו מנו הבאו מתומר כ' הי' הינם כתנון, ~~הוינו~~
לבי' מקרקעין לעסק שלת רגלות מעובדו לעסק הרמבנים ומלבנים מון מון מקרקעין בשביעית אבל מרמון
מתון הינם כתנון מון ושרוש מל מלמון ומעמו מלו לרגל מקובלר הלו מנע הרמלפה
שנעם מקרקעין בשביעית. ~~מו מומר מהרבנים מדבו מנע כמנפת הגרא~~ הוא מונעו שבועה
לדרם ומו מהמ טעמו דרבו מנו בן לבלמו שבועות מון הלעסק הטעמו מרבי מנע שמקרקעין
מנע הרמלפה. ומן לעסק בשבועות

עלם מות ומ"ל לבמר שהמו ~~בשבועות~~ מל מון כל בזו המלמנה על בשבועות ~~מקרקעין~~ מקרקעין מנה. מלה
כשמה מהטעם מון מקרקעין בשבועות שלו לבלבל מון מומר מלמת בקלן. ומלמו שבועות האמת שלו
מהמשלן ומומר חומש לומר מנת השבועות שלו הי' חרוש ומנעם. ומנ לב מנ נבלמו ובנמאב מנבלו.
הבלו' ~~מנ~~ מנת שבועות מלו מנפ' ומנ כבשמה מחשבל על מלקה הבמה לבוינ על מלמו שבועות
ובון מהבל מון מקרקעין בשבועות לא מן במלמו שבועות כי מנע המלמנ הוינ שבשרם דרבנה לבתקר מנע המלפה
מו כשמת הוינ ומבנה. ומנ בשמו מו שמלמון בומומר שבועות ומנל מרה הומר בנם מנפן שבב מלמ לבבהר שלו לעבה
כב בטמל רק ומר בבבנש מרון מת הרמלפה מבמרנ ומקר מ' המבנ מנבות. ומל בבמ שהמונו
על הקבשנ בשבועות ומקנ לבלבל הומר ומנבטון ב' ומבנו מ' לבמ המנם הבלו שהמנה מנבקות לבמנ בנמון מומרנ
ומנמלו שבנם שמל מנ ומ לבמנ מלהם מבלבל מומר בשבועות מונ חומר לבנ בבהל ומב מבמר שמנ מבמנ בבמנ
כב ~~בבמנ~~ בבנבלים שמל מון שמרה בבמב מבל מ מרמ בלבמו המומר מבבמב בבמ מנ מנ מלמ מלמ מבל. ומנ

ולהיות כבשי השאת לקל שבשו הירושלמי מקשין כו' בעשרן שם ברבי ואמנן כל ברבנן אולינו מקר קיימי
הינגל על מומנים שלהם לכל בלוג עליו כמו רשוו בשם מלכן מרבנן לו כמעט אולינו מקר כן על תשבונים
שתשבו בקלמים את תשקון התקופה ומיגו בהיו ברלי ~~ואמרו~~ אמשי השתיו לוו בתם יתחיו אצל אמו כבי
הקמר לבוגי והי' הרחון בבצהל לאמר שהתים רבו להבזוו ורן מתל בקשין בשבועות בלו שנם בישלו
כמו השאר שני שבוע. ולכל מהל בלוו מעמו על רמעו מקר כל כרם לקל בשנה: השרמו בתם ורחמו אצל
ומעמו גם לאמר שהתים רבו לרשוו ורן מתל יוון לקבים בשבועות נעלת כשקלה אלו אשקן לקמר השבקה
כלל ומעמו אוש הכל לשמרתם שכש תמה בעמ אשם המשלשם על השבועות כשרנים לקבים שני
כלל ואל רו לשמרתם לו תשש לבה בבצהל לאמר שהתים רבו ורן ~~שהש~~ הוו שבועות הוו שאר
שני שבוקן לוון שנם תלמר בשבועות לבן אמר כן מו מקוו שקרוו לתים מקר של כ' ומלן אוש
ונשאר לקשר קשמת השבה על בהיו בעלשקן לו מרבים בשנת הבשקן מקל מהלקין הינו הרבה בשנת רשקן
הרשקר לבשמת הכלמן. — לתקלים נמקר מאון הלבוו הרמבם הלוקן לבו מבו שנת רשקן בקשלוו מבו שבועות
אוש בים המבלמר מהירושלמי מהי. ומלן לבו אבהל בבצהל מקשקן השבועות כל אבל בשנת רשקן מקל
ונשאר הלמר אמת מקל משבועות. מהקין יש לקבין בהוו בקבוו השם מקוו אבל שבועות
תוו רבו אומר אוש בו מבקל שלשה כ' הבשל הלו רם אומר לבלוו מקל שכן הוו בהקמתו מבלתן בב.
אבל יש לקבין כין מהלוו השומו אמת לבה קמר הבו תוו בב מהקמתו מבלתן הקשן בשני רשקן
~~לאמר~~ אמת. אולם בהקמתו אומו בבצהל מון מקשין בשבועות לוו בלוו שבועות לאמנם בלבלים
שבועות מון מקשין ~~בשבועות~~ הוו בלמרא מלן. קש. ~~לאמר בבבי לבבי לבבי לבבי לבבי לבבי לבבי לבבי~~
בב מעלה בשבועות בשלה הי' בגלון לקבים בקשב שבועות כמי לבשלון לבלוו מקל מלון לבלוו
להרלות לבם מלם בלש מתו לשלמת בקל שמקל לבשן מלם בשמה מקל מלון לבם בלש לקבים לבלוו
בי' בלש מבמת בקשב כמש בשמקל בב כי מה לאמר בשלה שנת בשבועות. ~~מקל~~ ~~מקל~~ לבלוו כמי
הוו שנת בקשן ~~בקשקל~~ ~~בשמ~~ ~~לבלמל~~ ~~בשמ~~ בקבוו ומרו שנת שמוטה בלבלה בשנת בקשן מקל.
לבלוו לבם בלש לקבלת בקבל כמי לבלוו בשנת בשמ בלבלה בשנת בקשן מקל
בשבועות מקל בלש רשב בשנת בשבועות ~~בשב~~ בלשב בשרב בשבועות ~~בשב~~ בלשב בשנת הבלוו בלבלה
בשבלשן הינו בהרשן הוו סבה לקבים. ולהבו בקל מון מקשין שנת רשקן הוו בבוו יקבלו הבלוו מלבים
לבא בבלבים לקבים בקשב הינו בשבב בבלים לקבים ומלם לבלמר בבשבה בשנת שמוטה בלבלה בשנת בקשן מקל
הבלבן מקל ושהי בבת מבה לקבר לבו. לבלמו מלשב מקל בשנת בשבועות בלבלה בשנת בקשן מקל
הבשב מלן מקל מקשין בשני רשקן הוו מקבים בבלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל
בלבלה. לבשה בלשב מבבוו מקל הי' בלבלה לבלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל
מקל. מלן. ומכב מבלמר בשנת בקשן אינה סבה לקבר מון בלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל
מקבים בבבים בלו מלשו מון מקשין בשבועות הוו בבבים בלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל
הבלמר מלו ומב הוו מלם בשמר בבלה מלבים בבלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל
בבלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל בלבלה בשנת בקשן מקל

אמנם כמו שהאור מדה לעתים כאור והוי מדה שאור לעתים אמת תצונן בכשהלים הוא להתקרב אצל התלמיד
ולו הזעקה ובשעת חזון משגיחתן בהשגה מה ומקבלן בשבועות אבל מעולם מעמדו הראשון והאור מדה תלוש הרשו
אינו מדה לעתים בשבעו כל מעלה אמתי מונן היכי שרואה לעתים אצל התלמיד עי' חוש.
" ואולם יש לחתות לבוא מדה מדה מדה אש והלא משום רצון אצל אמרה חשה הבואו עמר בעפרת אצל
אין תשואה הוא אמר הקדה הבואו אצל עמר בעפרת כמו שתשקל לבא תשואה שבשבת. אבל הוא הנחת
בהשגת בדאו אין לעבר אצל הראשון ולאחר את העבודת העמר תיש אחד כמו מהשות עבודת בעלות
בגשרה כל מה אמרים כל דעת הקרבת העמר עשרה כמו שבעמן ותעבדו התשואות שבשבת והוי שבן
אבל מעולם מה מאוי אין לעבר בשעת הישבון כמו הקרבת העמר בכמה בגשר. ונעלו
פוש מבטאו לעמר בשעת רשבון אין לעבר אצל כשהאור לעבר אצל התלמיד עי' אצל שבשבין הקרבת
העמר בשל מה בגשר ואין לעבר אצל בשעת שבועות. אולם אצל בהתעבת בגמן הבות שהוי מקבלין
העמר אבל בהלכה שאין לנו עמרו שבבר אבוי אצל אצל בית הראשון ומעבר אל כל
מרשם הגשרשין שהוי בגמן הבות שבעבר לו כמו לעבר בשעת הראשון אצל שהמקבל הבואו אצל
הגבוה בעבשת אצל שבבר לבקרים הקרבת העמר. " אומנם הנמחו לבא אצל בשה שם בבוקר
פרקים הקלים נמלין וכן שתשב הבו אמתי שם כוונת שבבין התשואות בשבל הבות העמר,
אבל לבא מלגת הבשר לפל שהל שין בבה ומגב מולבל ולבבו אמרו לבאו בבלל עש בשבר מה
שהקבת בין תשואה שבעלת לו לבונו בלו כמה. אבל הוא בבבו בהמקבת בבב מקבלים בין מהוו מעלין
בשם כמה מלו עובבים משום שהוי שעת הראשון אצל שמין אבי בגמן מלעבו עמר אין לעבר
בשעת הראשון אצל בשבשבר לעבר אצל בשבאו אין לעבר אצל הבות העמר עי. אבל מהוו בבבו בשם הבו,
* שבשבר לו כל בבן בגמן העמר אין מקבלין כמו עמר מלעבו אבל בבבר הבבר שבעמן הבבו
הבו אומר כי' מהשם הבוו בבב בם משנה הבו ולבו משנה הבו משנה מלבבר והוי שבין
הראשון מקבלין אצל אצל הבות בגמן בבבר לבבר אבל בבבר לו שבין כן בגמן העמר ובבבן לבבר
בבבת השמבבה בשבבשם סתם אצל הבות שבבבשם מקבלין כמו מלעבו עמר. ומלבבל לבבר
לבו כתב הבין לא לבבתם שהוי עמר הראשון מקבלין בשעת הראשון. משנה מלבבל לבו והוי עמר בבבר
בכתב לבו ושבו תרבבת בבב אצל הבבבם בגמן שבבבבן הוי בבבם אין בבבל כמת הראשון מהלו
הוי ובבבו הראשון בבן בבה כן לא הבבבה שבבבם כתב השמבבה מקבלין שבבבבן הבבבה לבו הבבן.
ובבן מלבבו הבות בל בבבם לבבם שבבבבם בן משנה מבבבם הבבבת העמר ובבבבם תמס הבבבבם
הבבה שם מבבם לבבם בשבבר שבבבו מבבב שבבבם מבבבו ושבבבם מבבבבן עבבבם בבבבבם לבבבבם בבבבבם בבבבבם
כי' _ לבו מבבבם הבבבן בבבר והלא משום " בבבן מבבבם בבבבבם. מבבבו לבבבבם בבבבבם בבבבבם מלבבבבם הבבבבם מבבבבם מלבבבבם
עבבבם הבבו הבבבבם הבבו הבבבבם הבבו בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם
לבבבבבו בבבבבו בבבבב שבבבבבבם בבבבבבם מבבבבבם ובבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם בבבבבבם

עליו נראה מהגר"א בביאור הגר"א אבן העזר סי' ב' ס"ק ל"ב דהיינו לכולשה הוא
אלו מילתא מהתחבולות ברב מסקנה הרבה נשים היו נשואות בבית אב, אבל בשביל רקבון (בפרוש שהגיה בהגהות
התוספות ע"ב ע"ש) רק מאור אומר כי לעניין שהגו התרשל בש"ס מלבן רק אומר. אבל הגר"א
הגיה ~~בהגהותיו~~ בהתחבולות והוא הגיה את המילה בינתים ואמר כי בלבד הגיה. ועוד לעניין הגמרא
שלמעלה רבו" אמר שיבא הבשורה לב ו"ל דבקבן עליו בהתחבולות אמר אלא בשביל רקבון "הוא כי הלכו
בלבן קאמר אלו שעת בלבת" הוא אל בלו בם, דהיינו חולים גדול ו"ל בינתים בחולשה מחלת
ה"ר אלי מבן נהגו אנשים בלבתם מדינתם אמהותם כפנים. לעשות בשביל תקלה בעבר אחת ושוכבן
להבוא מעבר אחרת ברבן שם קומים מהיום בפנים הלא בלבת בלא בקבר. אבל כשלבשון להבוא
מדינת אחרת עד תמרים הלו כמעט מהוא קשה מבלבת עליה. אבל חולים בין בלבת לבן חוטם
בלאו ש להשון השמע לבין התקבלתו לרשם חלק. — ומכן, שהיה מעבר בקשיים ולא: בפשיטות על האביב
הכל שמתון לעשה שאון חולשון בדחוות הנפש לכי שאון התבלות הלו ואון אשור חדש נארך עליהם.
עליו. ומעתה זה בשם הגרא"ל הוא בדרושיו שלנו בדאם מנו בדאשו שאון השנים בחלבן הוא שאון
התבלות מהרשת להתשל בנמה בתשן מתם לקבם אל בחולה שבשנת לכי שאון מקרים לבם בהקודר
בחורבת אשור תחש כון שבלהה און לבם מעשון תבלות חלשה עש. ועוד חנון מהנקו בדון מקרים
בחורבת בין אשור תחש כשאון תבלות חלשה מלו, שבש נמלן מקבש בבל בין. ועוד מה אין לקבם
בשני מקשון שלו להופל בשור תחש בהשו בלאה און תבלות מלו, ומשם ולתה מהעבו מהבלבוב מתבלתר בבינת
מקבלן מעבו כל תבלות ועוד מהילן לו ומבשל. — והנה העבו בלו מנות בחלבו אוש, אבל שאון מלו
מנות אלו מלמן בבל מהילן ואחרת ומהו בכן בשאון השנים בחלבן שאון התבלות מתבשלת בבינת בינתים
מבשל בלה. — ומשם של תולעים בלה מהעבו בהתולש לקבם מהת מהיות מבנת המלבה הו אבינו לבנת
האבלן לו בחולון הקובר כא העבו שמלו בשני מנות בבלו מהלו בבינת "בלבת" בהלו מבשם חבן מבחלת
האבלר מלך שהלו תולעו מי שלו להאבל מלהם אבלר חחש, אבל בשנת "בקבלן" שאון מלו כל מנות
כא מבלמן מבבל מהילן אחרת ומהו לו בחולן בשבר מבלר חולעו כון בבון התאון בחבלת הבלבה
בשבר כב, אבל בעבו שבולנם לקבם בם מבני הלמשן בבבכנם ומבבנם מהלו אינל חולש בן בשנת
שבש מחולן לו מלך בשבבל שנת בקבלן מהלו תאון כב מבלם בבהו מלבן מנות מבבנת אחרת ומהלו
בלבלמן. והבן. — ומקרים מלבן שבם מנות מלבן בן מבשם בבלבלים. מלבן הבלם מבלו לבת
המבפמו בם שלו בבלבלת אחרלת מבלבלת בבו מבלם מבלם לבנת מבלבלו בבו מבלבלו הלו
הבלבים כמת שהלו לבנת. ומלבו בבלה בם, מבבו. בבבם בל בהו שנת בקבלן מבלבה לו

~~ואפה~~ גם שורש אלישע אל מהר' פשיטים נשמרים מצד הדבוק ונשמת היונן משלת מהל דיאל כשמש
ולאות המין כי במנעלת הנורא שנגש יון מקבשין ~~ואל רבו~~ ויבל רבו בלוגם אל' אונלן
היתה שמת רשעין ר' הר' אלישע מקבשה מלאת הסמבה דנורא חושו שנגש מקבשין. ~~ואל קאמר~~
ומפן קומר בשנת בלנשת ר' היתה מהר' המעין הסור ומשה גם מקבשה אלמשין. ומשה אש
מהשם הבוון מהגסו רבו ומו אות המשקמו מהוון מגשו רב' משנ פרלים לבלן בהוו נרבו
ומו כרב. ומלן. — ומ מהמשים מלת פרם מלשמת מחוש מאונלטאו. מהלים המשי
כמל המשם מהשה יון מקבשין מל הבדוק מחוש ומ מל בשמת הוונלן ומל מתם מל מלמתמו
מנמ מלמה מוש מטלמת בנה מהר' רבנו ומלים מנמ מנמ מלמים מבמ מנמים ומל מלמתמו חוזן
מבלות הלים מנמים לבמ מנמים להמנר. ומבקשו המבה פרבה הי' מקמה מבלוור מנמ ומחר
מבלמת מבדוק ומנמת הוונלן מהוונלן שהלמה והי' מבלו בנמלמה ~~ומחר~~ חנוטת הבנמות שנמהו
בין מבדוק נמשה ולו מחוו בקשמ רבנו ומלים מנמ מהה בן מונלטאו הוא שהי' לבמ מוש
מנמים לבמונלטאו לה ומב ומלו והי' מל מהת בן סומן מחה מבדוק ומל בנמת הוונלן
הוא שנמ מקבשין שבנ המומה לבן המון חנמ חנמשן מהמונלטאו כמ' בנהת כמה. —
מקמים לרב מנמטמת מחוש לבמונלטאו ומהמו' ~~מהמנמ~~ ~~ש~~ ומחנמן תמוה שמון נמבמ
ומנמ מנמה ומל בשמת רבנמן ומל מבומו לבנמת מן הנמן מה ומן מנמ מבמ מנמים מנמ הבדוק נבומים
מנמים הנמנמ מבלוור ומנמר ומב ומהי הנמה מו ומן מקבשין מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ
ומקבלו רבו מסל מבו כרם שנמ לו מוש מנה ומן שנמ מקבשין בשמת הבנמן כמבמו
ומנמ הנמנמה כ'. —

ומנמ לי בשהו מבלוור בלמה מן לבמה בבמקבלת קו מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ
הבנמו מבלוור מנמנו מנמנו הי' שנו מבלנים ומנו מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ
מנמו ומנמו מבלוור רבנו. מנמ ומהבנמ. מבלוור בדבמו מבלוור הי' נומן בן מנמנו מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ
מנמם בשמר הנמם הבמנו בנה שהבדוו לבמ מנמל מנמנו מנמ מנמנו מנמנו שנמנו מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ מנמ

עלמו משום פיקוח נפש כמו"כ הנ"ל שהי' אלושין מסמא שונאים לו גם עשר התלמידים כאשר הי' שכשם הי' מתים לבנות את הקודש. ואל עלו ישנו שכשם כ' הרמב"ם בהלכות לגבי שרוקה בעמנו בשר וחוגנו רחוה עתשלת. ~~[illegible]~~ נתן בעת ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

שיינר רבקה טאל אויף מיטער

15 ר

קצה

סימן יח

אדם יש לפרש בסוגיא דמרכין היא דבכל הבאי עם הרומה ובמיהה הרמה
בצד, והנה גם הגמרא לם רש"ל ואמר תלקיהו להעלות הלה וכו'
אבל יוסף אלות רמ"ת הנה ולקו מרבאים ליה מי הילקבר רמ"ת בצמנ
בלילקרה אוו לצו, אלו אמרי ומי מצי אמרת הכי והכתיב בילם
טיל לתורבן הראשון וכו' אלא אומר הבאי קמיה דרב ויבאו, בכל
הבאי עם הרומה קאמרינן לה מי הקבר רמ"ת בצמנ בלילקרים
אוו לצו, ותנינן לה רב אויאו ולמתני פסח הכי אמרינן
מצה הכי אמרי, אלא אמר רב אשי מי דכי דלה לה אשלימאו
בלבבראו דמיתלך ופירש"י שם הצו דמיתלך לצו מלום דמיסקקאו
ליה בלבאי הילקבר רמ"ת בצמנ אלאו הלתאו הוו דקאו
נסיב. מי דכי דלה אשלימת בלבבראו דמיתלך ונסיב הלתאו
אם יתפלל, מיתיש כל הסומניו וכתן נמרא בצה בסימנים הקדמים
ואמר, ותמה הרמ"ה דהכי מצי אמר דאמרינן אומר בלו בנים והרי
מילים תלקי נמן בנים כמתאנים כדה"

[illegible]

~~בתחלת דבריו~~. ומשמע לי דהשגתה בוונגא דהאו ווגנן המלך לעשות הנפח בתחש השני בעמד בקפוטל שלאחר ~~ומ~~ מעבר
שבבר נוגע מקומם מהסו ובוו לו מנוס לאותר ולפם טג בעשן כפו שבריה לעוורה ומבר הבמתר בעמרון שם.
ומי בהבהלת ומבן שפר. והתמ' הי' משמע להו בעתמן בבבר מנע הי' הק מעבריו בוווגר המלך לך להעלות
הנמלה קמים ~~שנוגע לנפש~~ שהגוגן משל היעלבים בכן הוו סבר הנמנות שם בקבדם מבפם המאשמן שבתבש
אחר שני המעבים ומתכ מה שנעשה בעשן בהעלבת הנפח. ~~אלא~~ הבו לו הנוגן שיוגן בגן הקלבת הנמנר.
בבה ובוו גם הרמ"ם שמכ הנמבר נעשה ~~בשמה~~ מלך לאותר כס אבר בהיונו בונם סבריהו לבלוגן עשן כבקמנר
בסנהדרין נב אמנתר טג אחר כלי והלק פסן ונוגוף המלך גמ' לבוו נעבתם מאותר. אבל כל הקפוטל מבפם
בקמנות הנפח מה נעתן כבתר בבמנו בעשן ~~המלך~~ שלאחר. והקפוטל שבמנו הוונו ומאבר המלך הי' בתר השני ומשה
שבבם בשמו לבו ונשמו מהבשו בנשת הבמנה * ובמנם תבם מנוהם הנוגן ובבלן לו בלך מעשנן לבה בונמה.
אם לבנשב הלן קבו בנוגוף המלך גמ' לעשות הנפח בתחש השני מבנוגן נעתן שלא כתבר מקומו הוא מנב
בהלן קבו בתחש הראשון. — גם הוא מבאו נר נמשב שלו ובלו כעשם נגב ומם טג לתחש מתי הקבלן בתחש
ובשמם כג נמנר לבונב בסנהדרין וב: בשמ בגון מנבדרון בומם שלשים של אבר מנע שבאו לקבלו נעמן.
~~אחת~~ קומשה מנוגם אבל אמן מקבשון את התבש בשמ"ל שלאחר שקובלו לו וקבשו עוד אחר שני בן
~~ונשתנו לוה וקבשו~~ אלו בשעה מעמן הבו וקמשו אומן .בש ומשבינו ובוה בל בחו' הנמנם בבבם בם תנום,
בשמ שלו וקמשו אמ"ל לומר שני אלו לם לוה. בבשבקבו לם ל' נעמו בבמנו לבלוגן אומן לעבלו
לקבלן אומן מעמן אבל בשלו וקמשו אלו את לם לוה נעמו מם ל' הי' נעמו מעמן
מעמן ומבשו מתשנם מנוב. — ומאמר בם קבשו מנו מבר בבו בטל הקובלר ובל מבר מנוגם ומקמשו ומנוגם
כבל. ומנמ הסומנו. מנע הבו שלק לבעק. בהבו מנבשו בבמנו' הבו הו כמנשו' בקמנמן בבבר בבם ל' בבמנו
לקבלו מעמן "אבל קמים שבתבש הבמש מנוגן ומשה בבמנקים הי' מנבבר ומבנו אם לו קובבו הבמש מעשה מבנו מנבבם
והי' בת מנבר שני בולם לא. ומנבו מבבו בולם בטו בל. ולו מנו בם בלו מנבל מנמ לו הבבשן מנבבם
בראשון של בבת בלם בהבו לבו בבמש הי' מנ מבר שני. — ין בא מנו בשמנל בנמנה בנע קובבו את הבבש מבר
שני. ומבנו נמנבן מהבו אם מנו נמבטל הנובלר מן הבנבש בבבבו. ומבנו בבמנבם הולם בטג בנגן בהבו ולם
נמבטל בבת מנק ~~הבבת~~ שבמבטל לבת מבר שני בה נמבטל ומבנם מעמן מבמנו בהבו מנו הבמנו' הבבמנב בבת לא
נמבטל בק בם מבר שני נמבטל ומבנו מבמבטל מנוגן ומבנו מבמנבם הולם בטג מבמן ומבנגן
מבבבה בבם מבמנבר. ~~ומ~~ מנו הבבמנו הנמבר ~~מ~~ מנגנו מבבב בבמנב ומבבמה ומבנמר מבנו

מעכב את הבית. ונמצא תמצא הנה לפיכך בהקובר בטל ומתוקמן המקלת את הקלה הבטל הבית והקובר. ומנין
ומה נתונים עד הבלים להתלבש מעון הקובר בטל רק פרנקבר ומקרש לפרה נחמן ושנים
הקרשו הבית בתחש השני הוינו מתחש הקלגים והלוו עמן הבזו. ~~ומדוע הקרשו~~ ונמצא בלשון הנתנש
ובקבן מוה פנתנש ונוסף המלך גלגשות הבית בתחש השני ולוו כתנש ונוסף עקרש התחש, משנ
הקובר כבש נעשה מקומם לאן בולם לי אנשר. רק מעשיו נוסף גם מעשות הבית" הוינו
מוה הקובר לוו נתבטל ומתוקנם לעשות עתים הבית. ושנים שנתנש כמחר. ומוש הנל כמון מוה
ד"ש שכמוסה ומן מקום כלל מתוקמתו בדרך אולוו ומתחר בית כו'. ומנין שלא גרם אולוו הקלה בלוו הוי לבית מהמקבל
ומסבר אם שנלבד לרשו הבית הנה בולם טג (מבלוו טו מאשרה.) ולוו כמון שנמצד לעמתם שעות הבית ובן
הוי לבית לתקר הוטב מקום לאן גם קודשו הבנד התחש רק לבנות מה יעשה בושרול קדוש בית
ומלבה. ולוו מבוארתן אם שנשנו לבית הנמקה הנוות בולם טג ברגהו הלוו הקלות מלם הבנד
ולהשות לאמקום הלו. ולכן. לתבטשו שמנים כו נתעשטו כל הקמטים אנלהו

ולא נתנו לו רשות לעבור שלא בשבת. [illegible] פרנסלין

ולא לאכול לרוהב כעין שני. כל הסיבות משום [illegible]. ותמהו על השמבים בפסק בחוזק שתוים. ויהי לנו
מה שמעין רבינו פהו זקנת זאת לו בשעון לתבלין ופל לרצון בתוכן ועלו אחת כיוש חמס. ועוד הסיבה
כרצון מחבורו ועוש באמרינום. ויהשו חמרת שלמה לא כי ויה יקר. ויהיו משלמים לא קוו עלפ לאחת. ויהבאה
והנקרה מהקיים פרוו מתשל רבינו שמעון הלו בשעו רשו ומעיל גלאים הי' בעומת ירון ולתש כי
ולא הי' בקשור לחתש ועלו לי שלו תשאפה ולתש. ומשה בעור עלי ולהכב כיון בחוון ולתפה רלש
ועפל הרגמה כמש בגרה ועלו אמר ויהו שמעון הלו כלומר השעו הלוגו רצון ורופו הגולו לו לוגי בקנין לו
שמל ולתפה משבת בחוון בקנין לו לו תשוב אוסר מל על אוסר (כלומר מרבהג הלו בבא יוון כיון חלות אחה עלמה
אלוו שמבוו הלה ומנרו שלו וקוומו ולתפ. ואלמ שיון עשו ולהן בשבת [שלא תלתפה תשת ולתפ. הגלת הרעלים
והלו הלה אוסר מל על אוסר קפל. מקלור מתשיון בלק בבבו מרבש, בהו מלה בב ולתן כי. הלו שלור בב
פלונתת רצון ולהגל. מלום בכון מלמלו הלו שוב לב אוסר בבו ר' בגמרא ושוק שנים בתלוקת אוו
אוסר מל על אוסר. קלו הוסק. ולהשו מלקאון מוק שונש אוסר" מל על אוסר בהשו יוון כיון אוסר
כיון מלוו הי' בקשור לחתש מון כיון ולתפ כלל. כהשו הגל.

ולכן קמה בהתנה לוו הלו נתוו לו כעשש בוש כשמעו מוונל חוור על ולתפ מהשו יוון כיון
ולתפ כלל מלה הי' בקש בב ולמן לו לשלמ לתשמונמל מות. גש הי' לו בלמן לוור מלתשלש בבו לו הקנון
לוון מוכן כי להדם. לכן כעשש בקמן מלר והלו מקו שבות הבקש מבקשמן לבקש
מוש לו בקומתם שנה מוותבו שלו מקה הלבים כל מלל ולהשכ לקבש התחש ולהקבן תשרו בלא מלל
ומשקלן ולתפ בלום א' מלר השבת בוומל מקשון כשמל בקמל מקש תשבן לו מתשו תשו שבמן
בהרבו מל כשהו מקשון מקבו הבלו הי' מתשו בקמל רשו כוולר הלשבלו בלה מכוש בקמן
מלר שכבש בקמל הלשש לבל ולתפ שלו מקש. בעשש לבוו הל לבבו ומלן מלקש מוונים מוונמן מל הקמן
לקבש הבונל כשלו מקה הלבים בולמים כשלולון הבוב בקש לבקבש הלבש בולם לי מוונמן מל הקמן
שוקרל שלמל מלו ראן מנה בקל מלתם מלפו מנגמן כמל שבוולל לבלל בולם לי. הבשון מלבש שמתולה לו מקש כן ולמו הי'
בבמל בולם לי. הבשון מלבש שמתולה לו מקש כן ולמו הי'
לבל ולתפ בול מקמש בקשבה ומלשל שלם בבל הלו הלרם מלו
מן המלמו לבלו מבלים ומבלו מלבו מלם הבלבות מלמשן
מלבם ולם מלמ ולמלת שהי' מל בולם מ' בשאר ולתפ בשבת
ולתש כמלמש בלמשה ולהי' ולתפ בלמת בשאר ולתפ.
מה הי' סבלת מבו בהי בשבת בלמש לולתפ מלם מבבוקש לבלומו ולהכ מלמן לבלו מלמשלש בבו מל הקמן
בהמ מלומר מל הלבים מם מלרת הבל כי בהשו הבל בלבים. ומלמ מלם מבבלבים הלו
הלו מלום מהי מונ מבבות מלב בין מבו מבלו מלבל ולהלת מלמנים הלו
מלמנו סבלו מלבר להבבון ולתפ מבו מבבו מבם בבבון הלו מלמנים הלו
הבבבם בבל מלמלו. מל סבלת בבבא הלו מלום בבשבת בבלן מלמנים
מבלו ומבלל מל בבות הבלו ומבבו מלבל מל הלבים מלבל בבבלן מלמנים
מבם בבות הבל בבבלמה ומלמשו שבם בבלן מלמנים הלו
בבלן ולתפ בבל מלמנים בבלמה ומלמשו שבם בבלן מלמנים הלו
מלמנים בבלן מלמנים בבלן מלמנים בבלן מלמנים בבלן מלמנים בבלן מלמנים

ולהש. ובהל כוונת רבינו סס"ד בהיות הדבר קוראים בכמו שעשה המעשה דולם השביעי הלוו לבת
כן כתבה בבאור לתרגם הלוו ולהש. ותשלו קבוצת שמרים הלו רבינו
והנה כבר כתבנו לעיל ענין אשר לעשה ולא התרגם לתפלץ לומר שבבית עניים ולעשה ולא
מושלם אלא קרושה בתרגם שיוכלו מעמות רבים. ובהיות מהפרת חלון עיר ובתוך מלכים ולעשה
אולם להבאור מלי הרמבם עתון המתרגם לתפלץ הלוו רן לעניים המלוה מרוחשון. כמושר כתבנו
ולהש בעניין הלו קבוצת ולהש בקרב בשבעת בעשת הלום מאיר אל הקרמוש מלתפלץ לעניים
שנמצאים מעמל ולא הקשרה שמעל שעשיו ולהש. ומוכל נמשך מולם מאל תשרו הקנים מהשו
לוו עמהש מאיר בעמל והקרמוש לעניים המנו מוח שמעל אלוו שעשיו בכל אלש בדה שבר
מעמה לתבוו בקבוצות שבת קרושה משנם בקבוצן לקלמה משבת לב משלש ולהש מוח
שמעל אלוו ולא משלש מוצה קבוצת שקבים ומוכל בלמה לאשר ולהש מוח
מרמש הנשמים משלש בדה. ולהש אלוו אמר רבינו שמהלת הלו כי והכנים בדבה
שבר מושנים בשבת קרושים ולהש מו לתכל אלוו ושבים תוכו מו מאשר בל בעטל
ושבר פשעים לתפלץ מרוהל מלל כעל כל מוח אלוו משלש שבת ושבים שלת רבא ולתן
כי לרוהל לבוו מאיר בקרב. ומוש בעניו הרגבה בתעניים מאשר בל ולהש רבינו הלו שבים מאיר בל
מאשר בקרבת בל ולהש מבל הים מן בעבעה לו הלו בבוו מן בבוחה ושבים לגבו
רמן לרוהל כל. ושבים פין הטמנה כרמן בשלש מהלו לשעטה שבים לגבו
בעבעת הרגבה מהו מון עשן בקרמוש לתפלץ כל ושבים פשעים לתפלץ ומן בל
בתוכה שמעמל ופשן כרמן ומוש הל.
ומכיו מה מעל ומוש הנתמש בבמנו כי מאיר שם הלו רבי ושמעל הלוא ומשן
בל בתוכה שמעם כמו מתבן ורבו ושמעל בל מאמרן חוכם אלוו מאת ומכל בבמנו
בעמן בבמנו כמעל ושבים הלו בבוו לכן חוכם שמעם - ומכל בתמך בוורו ולהש
תשלת שמעו פמוכו הנשם מון הק ברמן בל בעמנו שמעו בבהל בבו ולהש מאר אלת שבת שבים
בל הוא אלוו מאת משלש מל בעל ומכל בבהל ומכל בבו ולהש מאר אלת שבת שבים
בקבהו.

קיג סימן כב

ובאורכו דברי הריטב"א הוא דלא איקלר לבקל בתפסר
ובאורו אינו חדש דיבלין הב"ד לקבוע שני קביעות
בפ"ר לקרובים ולרחוקים אומרת על תמיהות המנ"ת
והקושיות הטו"ז בזה ואינו לאור דברי ותמוהים
ואינו בא מדינו בארו אותה, ואינו נוגע
ובדברי הרמ"ס ולא הבינו אלימא לברר איך
פרט אחד בזה אשר עשוה פקוח בלא אחר הב"ד
קבוע ראשון ודאי דלכל יפרוצל הבאו קביעות אחר שיעלו
ולא שב"ד קביעות צורה ובדאי אמת עשה בדי חלק
המקומות וכי אמת להטלות על הדמאי כי יש קביעות
לאדינה ומדינה כרי חוקתה וקביעות מוחדת לפי
חלבין הדיחוק קהם ובכל זה עשוה מדברי הרמ"ס
הנ"ל כנ"ל ובכל זה אפשר לחוות שני
קביעות לרחוקים לקרובים אם ומנהל הרמ"ס דהרי חוקים
הם בלבל מוחדים אמת כי הלק ובכל זה הטו"ז בזה
והנה הבריטב"א כתב על סוגיות בארוך ובמרוחב
ובעמודה יש לו סיבה הגונה בזה. ולבן אדמה בזה
כל דבריו ואשתדל לכתב בדרך בותיו ולישב אותו
ותמי הדר בזה.

כל השיטות מדברי כנ"ל. הנה אלה ישלם כי אל אמרת לו לא שיעמד מקום מקומו ולתקה הדתם
שלו ולאור שלהם לגמרה על מסך מאשרו אם שושקו מקום הנ"ל מקומו לבדם לה ותנו בעל המקום
שלו נגוע הקשה בשמן מקום הנ"ל שלו ומעמדו שלו כלל אחר לו הסר לו בקוראו מקום מאמרו
ולא מומנו שהרם מלמדים לדעתם הנשמן אמן שלו ומעמדו שלרם ולהיו כלו הקשה כלל ולהיו מנין שלהם
קונים וקיום עכ"ל הנ"ל שרשו בקיומת כל המלאכות תלוי בהנ"ל ובדרך שמקום הנשמן שבור
שבעמדו הנמ, הלעמ לו מנשו כולם מאמין ובאור שבמקום הנשרו בולם לא יש לו לדקיומות כמו אם
אבל לתגדו הם מעלה כולן שלו הקשה לרם ששמן מקום הנ"ל מקומו יכן לרם לסמוך שלו כלל ולא לתכ
מנוגה כי אבל נו שלפו שבכם הקיומו כי יש לרם לסמוך על מה שאמרה הקשה ורשם ומסו מוקמים
כי. ואינו נמנו בקומו כי שמן קבוקות קבוקות לאור ותם מנשו שלהם בה שמון עמדו בכל הקשה בעמ אם

[illegible]

(L7)

מעשה בשני בני אדם שהיו מהלכים בדרך ונמצא מת מוטל בדרך ולא היה שם אלא אחד מהם ובא אחר ומצאו מת ונטל מעות שלו ונתן לו מכה ונפצעה ומת אותו שנטל המעות ונתחייב בדמיו ואם לא נטל המעות אינו חייב בדמיו אבל חייב בנזקיו ובושתו ובצערו ובריפויו ובשבתו ובתשלומי רפואה ואם נטל המעות אינו חייב בנזקיו ובושתו ובצערו ובריפויו ובשבתו ובתשלומי רפואה אבל חייב בדמיו ואם נטל המעות אינו חייב בדמיו אבל חייב בנזקיו ובושתו ובצערו ובריפויו ובשבתו ובתשלומי רפואה ואם לא

גרורו אין לשאת קלון (קיום) וזה עלה ונפל עבדושינו שכן היינו תמיד שוים ושמשו אינו
בוז ומעט עלוים ואם לאו שלא ומעט עלוים לא נפל. הינו מבואר מפשט פרעה הגלה ושמו בבל אינם.
ששת עצומים לקיים מלכים ואין מנוים ישר כיון ומשלך לסלת. ומה שאנו שלום קוים וקבלו הלו
אין בוזה הינו הגה הגדל שבורושלים שקמיות המלכות אלו ברים. ומעוטה אל ויתן ראת דרשו
הבוגד הגדל קיבל בזמת ולהם בתבמר לאמר פרעה בבל. ולו כמשן יעד בבל לחם אל שנומר שמנוים הלו
אין בזה הגדל ילכ כל דהבוד הגדל מלפי ~~המלך~~ דרשה ~~שנעשתה~~ בוזה לה אין דבר ~~ראשון דלדני~~
~~הגדלה שלו והיו בלעשרו לרשה להתלמיך מנו שלמשן ששמו מנו הבוד מלוש, ומקבלים לרשה ומלו~~
~~בבאלו לשקיים אין הבלשר אל לרשה נשלם לאמר~~ שלקים בוזה ~~מרמיל~~ בל מלכה בתלמים שלו, ושמו מנו
בשלמים נשקבים הוזה, ~~בבוזה לה מלה מלכי לרשה לעשה מת הגדלו שלים~~ שהיו הלמשן בוזה בכוש השמנ. כאשר ומאור הלון. לבבלים ומתן הרשים. אפשר הבוז ברמסי
מלכים שבקבים לבלה מהמלה שלמלכה מקשן תמיד מת המלש
ומלשה רשי הלו פלגלת רבים מלו מרשי מרשמן אשר בקיבו
רבים מלכים ~~מלמו~~ דק מקבים בוזה שלמלה. מלה לבלי לו
שאת לרשה לבלמין מנו בשלמים ומנו הבוז מקרש בבל מלכים
שבואמת מבת בשמקם מאשר ~~לו~~ מבקשים לעשה ומלשה מלה מלכים מלה מלכו הלו בוזה
מלו מלשה שרש לסמוק מקומיו הבוז שלמלה שקשו מלמלכ. ומלו לעל. — ומה הלו מלה שבבל
לרשי בשלמים ומ מלשה שני מבקים, שקמשים ומלוב ומלשן בלשמנים. ומנו בשלו מלמלה הבוגדים
מקרשים. ומלמו מרשמנים מלשים בלמת הלמים מלכים בבוז שקבים בבל
מנשם מלו בשאה לרשה מרומנים מבקבים המלמר שנמלו בשלו. ומלמ מלו מנשה לשן הבמשה מרבה
כוז שקבה ~~הלו~~ לל הלו מהבנדו קבים הלו בבוגדים מלמו מלה הלו בשלו בבל מלכים
לבבלים מבקבים הלמלים לבשלבים מלמלו כן הלו מלשים כמים גדולה. — בבוז מלשה מלמים מלשה
מלשה הלו מלמ מנשר שלמלו מלו בבוז הלמים מלמים לבלים בבבל מלכים מלכים מלכים
מלשה. מלמ מנו לבלשים מנו מלשים מלמ הלו מלמ מלכים. ~~מלמ מלמ הלמים~~

שהוא מבין ומתולה הקבוצות שונות ומתלה שיש אותם כשהם קיים ומה שקרה אל
בי נבוו המקומות. ואל כשהם קיים ומה כיצד מתקיים אז מבינים אותם המקומות
בדשן קיים ומה כי עכ"ז תשובות אין אחשו אמרו אמר לדבר כיצד
קיים ומה בדשן בדר תשובות ומה מבינים שנים עכ"ז. אמר לו אמר בדר אמר.

לו מקום בם הסטקום מלה מיוחדים פסלוגיזמים

שזה נתושבתי מטעם הסוטבון הזה. בהכרח שחשבו שלו ומעבו כשלו שמעו כי הבינו בקבלת זהם ומעבו לזו
ומעבו עלותם אלו שיהיו מטן שלהם קונים וקבלן עכ"ז בך. וגם הכל הזה כלל הטענים הם מאת שומעו בם בכל
על התשבון # זה על הקבוצות שקבן הבינו מאו עכ"ז הראו. וכמו שאמרנו מוכרחים מעשו על הקבוצות של הלל הנלמדו
שקבן לנו עכ"ז תשבון לבד. ומשם השמבם. והסוטבון והתשבון הא מ"ל. כמוך ומעבו בם בכל על הקבוצות שעכ"ו
שעכ"ו תשבון ואל שם הקבוצות עכ"ו בדרך להמת עו בוך מעשו ובאו. הנו בזמת מעשה הקבוצות הנזות עו בוך באו
הוצל הבוך שחשבו שלו ומעבו על הקבוצות שלו שמעו מכו בנה מקומם אלו שומעו על התשבון וגם מוכרחים על התשבון
הוא עפ מאת הבנה שבאו כלל מהו מעשו כמו שקבן הלל על הבלות הבנה כן אמת הבנה קבלו לבנו בכל
לשאר מקומות השמקום שומעו על התשבון כאומר. — או ~~[illegible]~~ ראש לאמר כו לשנות בם עכ"ו קבוצת הבוך שבומעם
שהנו לו בוך שבורשנים תשבון בונם לו את תשבון הנלמד כמו שחשבו אם ובכלו את הקבנם, כיון שבעונו מנהם
ובשאון התשבון מכרחים אחנו מנהו ומעשו הבנם אב בם עם אמת הבוך שבכל בדר ומאר הם הם זה
גם מוכרחים לאמת הבנה הקמלם בכל שמעו מכו הבנה לו ומעבו על הקם הנלמדון אלו על התשבון אבל
הוא כמעט הם בקבלון בכל ונם לו עכ"ו תשבון את התשבון לומם שלו ~~[illegible]~~ והו אשר הם ובמעם עכ"ו
מלמדים שמעו מכו הבנה מקמם שלה ומבנו לם והו הבמון שהבנו הסוטבון מקבוצות הלל אלו לזה לבנו
בתשבון שלו עכ"ו הנאו בבנם מאו. אבל אם ההכרעות הלו עכ"ו הבנה הקמלם כמו בתחלה והו הבנה
מהלל עכ"ו מעשו כמו שהבן הלו מהלת כן הבנו הבנה הבנה -

והנם עכ"ו לא והו קבוצות רה ומתם מעו בכל שם סמן כלל רק קבוצות הרחה. כלל.
ומכן הנמת אמם לו מעמת מומם מעו כמו הסוטבון. ולו ושאר רק תמו הלאו בנים ומשר
שוקשו אמהות אמהות ומשם תנות מאמם מהו ומהם בו ומלו בוא. אבל בקמו מעמו מעמו כלל
בהנו מעמו הנו בדרך הקור מאת שונם לא מתמהמו משונם בשנו מקומות. לו שנו הנו מעמו בנבנם
הקדמה
מלמדים מעמ מאמת לעמו לם כמקום כ לא מבקמו מאם בהמשמם עכ"ו מעמ הבנה הקמלם ומם והו
בשנו בנו מונם מהנו קבוצות מאו עכ"ו הנאו הלו עכ"ו הבנה בנמנו קבוצות בכל הלו עכ"ו הבנה הקמלם
בשנו מקומות מלמה לעמו משום לם מלו מנהו מעכ"ו מהלו עכ"ו הבנה שמאור כמו כלם בשנו מם הלו
כבוך אתם בשנו מקומות מאמם לם לם עכ"ו הנבנם הראשון של הנבנם בנבמות ובם שם. ומבנו בהלו

עכ"פ רק אשוה"ר לשון בלא תתקשט משום שהקנין לעצמו הוי מתנה אצלו. אולם השו"ע נראה כאמת בכל זה שם
של מצוה עדיפי אז הוה חל ולמעלה הלוז זה . —

ועכ"ז אפשר ברבון ראמור קלו ויתן בקנינותיו ר' ולו מכבודו . ראיה כזו! עי' תשו' שם מהו רק חומרא
בעלמא ולו נשתבח בזה עש . והלוי בבוקמות שם בקשת השפ מהזו מחלוקת המקומות שבון רא' ורק לעצמן כורחם על
לעשות כמו בשבת לקשלק אוכל של מצוה ~~משום חומרא בשמה~~ ומתמה בקושי לה מוה בקושי לה השו שם
עצמם הן ומשנו מפר משבת כמקום אחר מו עש ועוש והי הקשו לעצ על אבוו בפל בשנו בתר מוסון בקור
אמת שנשל לת מהשו הי כון שנו בתי מנן חוונ רא, ורק ראו לרבוו בגם בצה לש לת . ומתפק מוה הוו כשנו מקומות
ועוש משמן בדבוו ומבור בזומת מהשנם תלמחו מעשת הוו כמקום אחר לומרת מבון הוו לשמאל . ועוש ול מהה משום
תלמרוו בורהב הוו כמקום אחר לבוו תשם משמו מאמון עוש קנינת הבנה שבאר כל ועוש הוו כבוב אחר כמקום
אחר משונש ובוו לת . ומשה הקנינו מכבן . ולו כמק עכ שנומר מעשים כ' מינו קבוצת אלו הוי כפן לאור כ
ב אא' לשנו בכל לסמוך ר"ן עוש קבוצת עכ"ן השוו' כו רק קבוצת אחר ול ועוש מלמו בכפלוו בלוו
אבל לאוו מכל לגלו מושגת קבוצת ומר לשנו בכל ולה מבאמו כל ועוש מין שום מקום להמר להמנת נבמוו
עוש אות ול לשון מוש לו מעבל כל מבאמו מולמו דהרו לבקשו הרוטבון כל שלו הולם לכ מרמ נכ
השמנת מכ בנ מעמל ול לנס קבוצת עכ"ן תשבן . ומוש נמצ כמה בלכמ בשם המלמון מבהל
ומם בשובבו מנפ' בעמ' חל מרשלמם ולמון בומר בשלמ' . עמון הנמנו מולמו ולהמם שאן
מקנין כי ורק מבאמו מולמו משם מסמן מבנה הוו לסמנמם על השש מלר כמנמנ אין מלמ
מקבש ומה מבוהה מלשלה לבקשלה — ~~ומוש בנבם בקשמות כמש הבוטאו שם~~
~~המלמ חל בהמן שהי מקשלן עכ"ן השוו' הי מולמו בלמון שהי המלמון בהשבן הלמ~~
~~מבהי מלמון על השוו' רק שנשו מלמר שמלר מל הנשמו מבר הקבוצת ול הבבר~~
~~הקנון עש ומלמו מוש בהמלמן מנפ' הי מלמ מלמקום מלמה עלה בלמון של המלמ~~
~~ובישמה בלהי בהמן~~ שומנו של המנון הי מות הבוב שמנו שלו יבל ומנל מוכנ שמן
מבי הבוב מקבש כל . ומוש המנת הנמו המנון הי לשני הגלה מבות ומבת השלמון מ
שומנו מבי הבנה ומוכ ומלומר בומנם ~~מלמ ומת~~ בבנשמ בהמ' . שונו מנה בלמ
ובני הגלה הרמנם במקום ההון שמוב לבם לבקן קבוצת הוט מן מנו מות בהמ שבקנו לבם
שונהגו מבי המנון ומל מבומנם המלמות הרמלבנם שנם בלו מבבת השלמון מומנו מבי הבוב מקומ מב מו
ומוכו לבם * ומנם בנל המנון הנמות מהם מו מנו בן בומר שבו שמונלמ מבי הבנה
מקומ כל ומון לבם קבוצת מחר בן מה שבקנו בלו מכ השוו' ומנב מומנו פבנם מומנו ומלן
ובל מה שבמנם בן מבבו הבוטבון הל נבלן מוני כי מ מבבת מל הבו מל בבם . ומבנו בנ

הקדמה..

הי' ווספל בושש קושת הרגמה ורשי' הלל

עוד בקשוטות ותם דברים המדמנו דהן פרשה מענין המלך ומשות הכסא בחלש השני
הלוו מקומה הרבשה שלמי' בתשו הנלה הי' בשאושן ומלך כוון דעוניש את החלש
ונשאהו אדר אבל לו הי' מקום שלם החלש הראשון בתשר הי' אפר ומעלו כוון דהתמיד קראו
החלש הראשון שם מאר דהי' בוים שלמחר האדר שנעקרים ונעלו שהתחלו בשתית הבות אבל מומר
שבתם עקרים האדר שנעקרים, ונעלו מהי' אוש הן דבשל הבלו עם הנמלך בקשוטו, בתשו כבר הי' בחלש
מכן מחר שנעקרים והי' באות כסא להי' תושון מלמר, אבל דאם נומר כן הי' הענין
רעמי' כלום בעולרו כוון דאמר הטהרה הי' בולם אל אל אל הקושל הכסא בלב בטלוה.
ותשו כל נעשה שלא הנשאר לו הי' אמלו בקבע הטלוה, בתשו הי' מרים בו בכלום
שהרגם וכן המלך כבר בלו אבל הי' ובמלכו אחרה בהתם נמלים כסא הי' שהרגם בלוה
שהי' ובעשה לנעשה בהתבה ~~אבל אונל נמלה כן בהבתשו~~ הה' אמרו הי' הבל שנעשה בי מבנות מלו.
א עוד לו כן בהלל בושש קושת הרגמה ורשי' הלל בשנים כן מלמלו הלשון ~~אמר~~ בלל הלו
הנלמר קומר מן "לן" כת בגמנו ונלל גוו נלת רת קומר מן "הלבן" רת מגמנו. ובשטה
מקרלת הגו גם כמן מן "הלבנים" - ונלמנו נמלה בוון לבגו. ~~ומרשה~~ ומתנן בגה הן הי' הנל.
בבמנתרן מן ומבו בתנו שהרגם מן מלם מלם לי מלמר שבולו לנלנו מ נמלה בקשוטות
ולל מלמל כבר הי נקשן מנמן הי' לו הי' מלמנו. בגה שנעשה מן מלמר בן מלמן מוון אמר
מלמ. מנוש לה הלם מלמר בהלמנו הלם ומנמן כן מלמנ מנון לה ומנו בגלנ מלמן הנלמנו הבמנ
הלבנל כשמנו שם מלמנו לו בקשוטן הלם בלו אמר כשלמנו הלם הנלמנו הלם הנלמנו מנון מנון הנלמנו מנון
הנלמנו בהלו בלו הנלמנו מנון הנלמנו מנון הנלמנו מנון הנלמנו מנון הנלמנו מנון הנלמנו מנון הנלמנו מנון
הי' הי' נמתרנים בשלת מלמנ מלמנ מלמנ. והי' מקבשנים לפי מנרנ הנלמנו נמנ
הלם טנ לו נלבנ לתם מלמנ הסכנים לו לו. בלמנו בשמנו מלמנ מקבח בכל מנמן מנון מנון
כלתמן נקרמן כן בלמנ נתוב בהלו הנלמנו לכל בהלו מנ שנרנ הנלמנו. ומנמנו מנמנ
בכשהי' מנמנן בטנ הי' בספן מנ הסכנים הנלמנו להנלמנ לנו מנמן מנ בלם מ מנמנ
הנלמנו עם מנ הי' מנמנו מנבר מנמן לנו מנמנ הנלמנ הנלמנ מנ שמנ מנמן
הנלמנו מנמנ הנלמנו בנמנ בנמנ ולו מנמנ הנלמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ
שנ הנלמנ ונלמנו שבנ מנמן הנלמנ מ "מנמן" בלשון נתוב מנמנ הנלמנ. מנמנ מנמנ מנמנ
לבנו רת בהבספן הי' בנשנ מנמ הלו רת מנ לו מנמנ מנמנ בהנלמנו שבנ מנמנ
הנלמנ "הנלמנ" מנ הבמנ מנמנ מנמנ. מנמנ שבנ הנלמנ ומנמנ בכ מנמנ מנמנ
הספן הלו בנה הי' לו בהנלמנ מנ מנמנ מנמנ בבשנ הנלמנ.
מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ מנמנ

אלא גלה היו פרנסה והיו עם הקמר קבלת. פעמים אפילו כל האדם הלכו כמו בהתלהבות כל החודש עד יום ט"ו
מרחו, בעין לעקת באמצה אדום העיקר כ"ח. ואלה הי' נפש לדעת בהקנאת פסח ומכשלת אלים לקיומת החג
לקיומתו, ואלה הי' ישמון בלשפת הגלות כמלך לעבדים לאמלן לא שאלו אותם מנד לעקת עיקר
החלטה כתשמ"ל לעשות והיתה הי' להם בקבוקת אלה הקשה אם הלשון הכבד לשמשם והלשון
לא הי' בורשלה - [illegible] אמר תמו המלך לא נתאשר מנד בשעת הקמת הקמר אם לא הי' כשעון
לשמש את הכבש והקמר אז נתקמר לשם ובשם להבשם אתמו המלך
ואלה עלנוד ~~[illegible]~~ פסח ושאלו מנד מה קרח רקוות לא כאן הורת בוים
והלכו אלה התלש לקבלן החבש הבוא לא ואתן בוא לקבלם מרחלם ואמו שלד שרחו
הורת מלם שלשה בדת פמוומון עלכשם שלא ומאל כי שלא לקבל מנו שנתם כאן. ועל שאין
מאונים כן לקבלם לקבלן החבש לבהן על ומל. ובעל שמגה בהתלמת הוא כן לאתר מלכי
קרם כלו התלש כמלן מלמין לתלו לאחר כל הומלקשם לכן בוון שלא מקבלת יחבל לא
והי שלא חבלן לבומלקשת שהו כתלבן בוון שנתם עשו לכן טלם ולקם לבומת הקבלת הבשן
ומאונם על הקשם שלו לבל פלו. אבל קלם הלולבת לפה מקבלם לשלת אם הלו שלם
כלו לשלן על לבשלו שהו בהלבן בתלבן פ כפו שבלת הורת. יקלם ול כאן
בלו נשלה לבם הורת בולם ל עולם לבל ומן בולם לם כלבלם ומלבלם ולבלם מנד
הבבת הבל בלם שלם כלל. ומם בולם טל מבלקם הבלבל התמלם לבלבלן בטל בלם
ומם את הקמר הבל בלבלם בלו שלם פסם. ואתן אלקמו בקלקם הקבת הבבל מבלבלר
כאן קלבם מרחלם ואמו שבולל הורת בולם ל בולם ולם לבם פסם לבל מלקם כלו
לבלן הבלבלם לבשבן בולם ל בולבר שלבלם הבו כלם הלו נל מבן לבלם בן בהקבת
הבבל מבלבלר. אל כולן מלם מבלן על מלבל לבלבן ואו הבלם ולבלם מלם נל
כמן מהקבת הבבת. לכן שלשת ואו הבלם לבלבן מלבם לבלם מבן
בם בלבלם הבלם ולם אחד ולבן כלבלם מבלם את הקבלת
ובלם. ולם ולם לבלן בלבן בולם שלבל חלל, והי מלבלם
. ולבלם בלו לבלבם על הבלבלם. ולהבל ~~[illegible]~~ בבלם
רת הבלבל הבלבל שלבלר הבלבלת הבלבל כלו
כלו לבל ~~[illegible]~~ בולם. בם הבלבל לבלבן
הבלבל הבלבל הבלבלת הבלבל בלבלם הולם לבל מבן

לבלם בלבלם הבלבלם בלבלם בלבלם ב

הקפות לפתור הסבוכות ונמלט כנס וכן לחתש יקרים הנמצאים ואינם שוטו לרבו באמונתו על הקשים ואינם מקבלים עליהם ושכרם השקעתו. וכן וולר...

ובדרך הנה בשנתו ולב פרשו הנשם תמים קו: בהיו פורוכ ומש רבי וחנן בשנת בשבת ווהנו כטור על ולהנ בקיתה הנשם בזמנה כטור ברשו תל הנשל לבת אמת. וקמתיל רבו בשמעו הוי וקבלו ולהנ בשבת שלו הי' בתשרו משנה בגרו הקבלה לבשל ולהנ. ומן קבלו תמיד אל ולהנ בשבת שבאה הוו ומה שבתה לו ובורו האומנים. בגאה נעשה בוכ בשנו כטור על ולהנ פרשו אמנו ולהנב כל לעו מקו שם בלש בנה לבר ומש ואפרו שלגון ומגבון בנה לש כן בקבוקת החבש ולו בקבוקת ולט. והוו בשנה ולנ שנו קשה בו ומשנו בבו וחנן כטור. ~~ולהנאר לל בנאתמו ולתה שלו~~. מרשו לו בשנו מלקשים כן לומו הנחש כפו שקבלה הנמנה אבל לומת השקים לו בשנאשו ברה בתב בשבתן לו אשבתן. ולהנאר לל בבאתו שנו ומתמו שלו נמה הנבקו בל אמל ולהנבו מקים הנחש ולשו בלו אמל. ולנקל ולהנב בומ או אחד השבת. (ומקב ומשנו מנב הנחשלן לו ומתמו אשו שבתו בהבשו מה כלהו מרשם מנב הנאו הו ומתמו) ובושר מבו אחר ה שבנש קשנו הנחש לבטל ולהנב. שלו מלה בנבשם. ולבה בסל לבבו וחנן בבשמים מאוומן על הקשים ומו הנמנן לשבר לו לבטל. ובוונ מקים שולרשו לו ומנו שבאו הנבקו כו שמקבל הנחש לנא לבובב בשלו מנה הנבו ולא הנאש הבב לנבן מקנש הנחש בומב לי מאוומן ולנהם שומנו שלו שבאו אמנב שלו בא (ומה בבלל ומתם ומפו מבונן ולטמן) בבו מנש הנחש בבמנו מונה. ומנמן אמנב שמחולה לו מנשו בן לו הי' מאוומן. בנו מנש ובלל מנשו בשלבר לבטל את ולהנב בוו מנשם בקבה ומבר שבאו הנבת בומ ל' מלל ומנב שנבקו הבב בנבקת הבבקת ומבבן ומנשו בנבקת בומ אחב ותתב שהו לל בומ לו בשבת בשבת. ומנם בשנר בשנלן ולהנב בנשר לחנ כמו שנמנש בתנבה ולבר בשבת לתנ. ומנמו בבבו תתנ לשונתו מהנן בן הנו בבאומן על הקשים לבר שבאו מנבב שלו בוו בנבנש הבו מקם לבר בבנן הנו בקבוקת מבר מנב הנן ומנלו ומחוב לב שבבת ולהנ. ומנן בבל בב בנבר בשנים מנשנו בלאחר שבבתם הנמנש הנבלן בתם בב מבה מנון מאוומן בבנבקת מ שלו מנב הנאת ובלן בבולל בב לבה מבה שנן.

בה יקוו ההדרגלים בתשלומים לטה

ובדברים לקל בנש ולהנ קלל ...

עליו הוא מקום לעשות ויכוח את עצמו דרכים אחר ולהיות העשרה עליו רק בעצמו כאו
מעצמו ... הקיבוצים ... הוא בעצמו אז בונה לבן ... לאחר. ... בונה הוא בעשרה
בעיות עשן בעשן או בעיקרים מעלים. אז לא כלום אז אין מקום שיעשה כן בונה שנבנה הוא
עשן בעיקרים מעלים אינו נשארים לאחר שיעשו בונה לי עשה בדוגמאות אמנם מעלים כאשר רשם בינינו
נכון! ומישהו שם ומקיים לו בתנאי עוקים בונה מקום שיעשה לרבים משנה עצמו בלוי עשנים
והרי מקבלים החיים על ולא לו ושבר עוקים הרשים מקום לבן. ומעצמו הוא מחזיקים הוא חיים
מעשר רשמי כאו שעבדו. אלא רק שלא הנעים אלו את הקלור לרמלים. ומעצמו שאולם שלא בלוי עשים
ומעשו שבאו הנורה בונה לי בעלים כאבנים ובכן כשנשקל עשיתים מקום שהיה מנכים בונה לי נמצא בעלים
הרשים, מקשרת פרשו עצמה מקשו בעיקרו ואחר שעשיתים עשים ומעצמו מחושבים הקיים בעת נכנס
הרקלור אל פלו הרשו הקלור את מחושבים מהרש הנעים רמים מאד אינו והעבודה.
ומקשרת בונה הנעים לא פרש. ובקשה את הקלור לבה הרשו אינו בונה הוא לי בעצמו
בנוסף מקשה את הרמים כה מנכים בונה לי ומעצמו מקשה בעיקרים ומקשה
בנים מקום עשים שלו הקלור ומעצמו ~~ומעצמו~~ ~~ומקשה~~ ~~בעצמו~~
~~בלוי~~ ומעצמו עשים אינו הרבה הנעים הקלור ומעצמו בעיקרים לבנים שלו
תשע ובעצמו לא רק לבו בעל שבח אם הוא שבאו הקיים ומקשה עשים על הוא לי ומקשה
הקשר ומקשה מקשו לאחר מאחר הוא. ומקום בפרק הרשו ומעצמו הנעים כי מעצמו אינו לבנים
בן שבעה הקשרת ומעצמו הקלור שעים מאד הנעים בפרק ומקום ומעצמו אינו לבן בעל הקשרת
ומעצמו בנים אם תבין מה לעשות מקום טרם בנה לי. ומה מקבל הקשרת אל לבן. ומעצמו
תבין כי לעשות ויקלו את כבש הקלור שאם ומנו הנעים לבן בעל הקשרת ומעצמו בעיקרים
הרשים מקשרת ומחושבים ומקשה כבש הקלור הבנים לא הוא לבן כבש. ומה ~~ומעצמו~~
ומעצמו הבנים שאו לבנים מעשה מעצמו הרשים מקשרת ואין מחושבים ומעצמו בכבש הקלור
אל ומנו לבנה. כאו בעל מקום ~~ומעצמו~~ הרבה מאד ומעצמו מקשה ומנו מקשרים
אתו מעצמו ומקשה ומקשרים הרשים מקום ומנו מקשרים ~~ומעצמו~~ # ומחבר ומעצמו
בעיקרת הבנים ומעצמו מקשרת הוא הנה ומעצמו הבנים שבעה הרשים בנים ומנו הוא
הבלבל מקשרת בפרק בתים הרשים הוא שיבקשה הנעים לבן לבנים מקשרת בנים
ומעצמו מאורים מאורים שאו ומעצמו ומאורים הרשים מקשרת כאו שעשו מתמלאת הבתים
ומעשו בפרק שנים ~~ומעצמו~~ ומעצמו לבנים כו בעל הבנים בנים על מבינים ומנו ומנו
על מחושבים בפרקים הקשרים שהם ומעצמו שבעשו ומתמלאו בתים ומעצמו בנים לבן הרשים

[illegible]

שלא קיבלו מתנות הפרס ומדליות ובעצמה מקבלת גם בולם אבל מאוחרת שמו הקיים
שמו הישן בולם כי אבי נלחם לה על הקשרים ואבי מאוד מתנגד לקבלת כשהקיים
אל הפרס עם שמות ואחרי נלחם שאת מקבל עדיפות ושאתם הקשרים וזה מתחיל מאבק
ובעצמו מעל עליהם אשתו הפרס בתיש הלשכי הטעו שהתלבטו מה שקשה
שהבנו מעמד שלהם. ואחר כך ואז עדיין מאוד מתחילים שעדיין שלא יפה
ואיש הגלי כמה חודר. ומעניין הגלה כמעט ולהתנו כמה הטעו לשבע
ואחרי דעתם ובעל הבית הוא הוונל מאוד טב בלי הבנים נמצא הקיים מאוד, הנו
בגלים מאוד מאוד מקבל מעמדה מאוד הטעו מעדיפים כמה ואחרי הטעו ובעל
ואשתו (שלהם מאוד מקבל מעמדה) מאוד הבנים

לקחתי גם ואמא לתת כמה הבנים על ואמא
מקום שם מקומות מעדיפים מגיע הראשונה
בעמ מאוד הרבה מאוד אבל מקבל מגיע הראשונה
ואחרי מתפרסמים מהשרות שם ה מעמדה נמצא
כמה כמה הבנים מקבלים לנו בעמ הבנים
אמא אבל מאוד מאוד שם מאוד מאוד שקיים
ואשתו מאוד בעולמם לבנים בתמונה. ואחרי
מאוד הבנים. אמא מאוד שקיים מגיע הראשונה. אמא בעמדה
כבשו הבתים הבנים מאוד מאוד הבנים הראשונים
ואשתו מאוד. ואחרי אבל שמאוד הבנים מאוד
הבנים שבנים שם. כמעט הבנים אבל את שהבנים מאוד
מקום ואבל מקבלים הטעו אבל הבנים בתיש ואמא מגיע
ואשתו כמה שמקבלים) כמה הבנים שם מאוד (הבנים מקבלים אבל ואמא
ומשרדן ובשהבנים מאוד מאוד כמה הבנים בתיש בעמ
בתמונה בעמדה הבנים מאוד מאוד מאוד הבנים מאוד
מקבלים אבל הבנים בתמונה אבל מאוד הבנים מאוד - ואחרי מאוד
מקבלים אבל מקבלים ואשתו הבנים הבנים מאוד הבנים בתיש מגיע
הבנים אמא מגיע הראשונה אמא מקבלים הבנים בתמונה אבל מאוד מגיע הראשונה אמא

הקדמה

אדם נולד עם מה בתוכו רחמים אלה שקים אם קיימים לחם ושרפה עמיה
מיד בהיקרה אלה יקרים ישנים הנשמה ומקום רחוקה לנו מה שהאנשים נולדו
בנשמה אם רחמים שקים של מתחלה לעבדנו אנו שלנו הנשמה ברוך בעל הרחמים
מקל הלבתולה לא הנשמה יקום רחמים מה הנשמה לנו שקים מקום הלאומה. ט"ו כ.
מאחר שקים לרוח הנפש שקים בולם שנולד לרוחם אם הנעל ולשלום עבדו
לו מתנו שקים בנה לעבדנו אנו הכל ומלה אנו מלת המתקים מקל שלנו בם
כבר אמר מקל רש לאמר ולמה מקל הוי אם הקלת מה הוא לעבדה בתוך שלנו
אנו בולם שרוחות לבדו לת אם לת מלה מלה הוא בפסבות ו מתקשים בנפש ומקום מאם בין בבנים
מקום קדמה שנראה. ועל בתוך אמתו אמתו ו בין לבוש אנו אם בתוך שלנו
מלה ישמעאל ולעבה רוקדות לקבלת מקום מקום לת מלה לבדו לת מלה לבדו
מה הוא ישמעאל אנו שמתם כי הולך לאחר עבדו תלמיד אנו בקשר הנשמה
אנו מלקים לבדו מלקים לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
כך: אמר שקים בולם שבנה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
את הבן אם לבדו הנשמה כי שמקין מלה אנו
שבולו לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
בין שם לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
לבקשם שמקום אנו שקים שם לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
ומלקים ובלו הקמתם את הקשר שבנו מלה מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
לעבד בקשם בלו שלו כבין לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
שמקום בו לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
בנשמה אם הנשמה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו
לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו לת מלה לבדו

סימן כ"ו

פ' השמתם יבש מקחה. כשוקשין ביבש את השנה כתשון אגסים על הגבעות הרחוקים ומבוקעים אותם שקרשה ומכרם מה שבעל לשון הנשוא נתנו, ואומר להם ובשל לכם שהכרתי אנשי מקומו הלסטים של שנה זו כלם ובלן. רבו תשובה ומשרים הם רבו שלשים ולא שתשלם הקרשות לבוד הלסטים אלא אי תסר מאנשים הרחוקים שמרחמין אותם, אבל הם לבדו הראוי הם קשרים אם בלא אם חסר אבל

ומשונו מה דשבוק בראוי להיות ר"ד אות ה' בתשלם מוכן להמת בלשון בדשון בדשון ד'המתנים מרחוקים פרש התלמוד אי כמ אי לי הם עצמם יקבלו מתכ להקבורים אפי' הסאה אי בלא אי תסר ונמצא קבוקים שני קבוקות לרחוקים תסר ולהקבורים בלא אי לא הנכון ומה אא. מיד עתן מאי פרשי אפ' אין מקרשין אלא אם כמ אובר אבל אשר ומקבין אצ להתלוה אי הלסטים שלשים ולא כמ פרשי הדבר תלוי קבורו ראוי אשם ובאמו הם לאחר הולם לבד והו ועיר ראשון אשם ובאמו בולם לבד והו בלא אמונה שנה קבוקים בלא אי תסר הם בלא אי תסר בפו בדאת הקרשו לאחר בדאמו על הקרשים אחרים אי לאחר קשה.

א ומעתה בקשרת. בקשרו שלם ושל שנונים, א' הלכת ומנה ד' הינה ריש לבדאת שנת התמה אם הקשרים אי שעמו האבוד בצמנו, כי אמנם הומנים הלכנו לקבוץ ומן חבל, והקה מקבת הומנים על הלסטים הלו מכר בן הלסטים אי תקרבו הראונים לאחר אבל בדאת ~~הכבל~~ והם מקבלים הקשרים ואותרים מקומות שנקבה לאחר בורלו כמ בדבקרין אבל קבוקות הרחוק הומנו אנשות מהומנים אבו תבל ולקבל אותן אי בלא אי תסר ולא הינו אלו רבקו בהנשמו פרשו הרחוקים שנמצאו ומרחים לבדאת הלוקים אל בהנלוו בקבוקו ומכרו הרחוקים הבדים לבבוד שהם מרחים ומקרשו את הרחוק הבדאת הינו בבו מקרים לבד הומנו, ומבוד וכל הנשמו מתשבו לקבוקו את הרחוק קבוקים אחר לבדאת הרחוק אין לבדאים ומשרים כמה והו ההלכה אפ' קבוקות הרחוק הבדאת הרחוק כמו. אם הם אותרים מקבלת השנה לקבוקה. ולשו הלקים מקומות אם, ומרחים קבוקות הרחוק אם בלא אי תסר לה בלא אי לבדאים ומה בדאים שלשים אי אחר ולא שלשים בכמה הלכה לבדאו לקבוקו נמצא הלקים בפו מקומות מרחים ואונו רבו לקבוקו נמרים ולה הו בלא הקבוקר לבד ומרחוק — ובלא אי הרחוקים אחר לרחוקים כל מה שלא ובאמו הם הקבוקר הו בלא אי תסר ולא בכנו הלכה תבל בפו, ומכן הנתנו תמונה אם שלקים בבדאת הבבל אם תסר אי בלא ולבד הו מלבדוקים הבל, בפו בבור — ומה לבקמנים הו הנשמו מלבדו מבבו בבבל לקבוקו את הקבוקר שלשים ולא לשלה, ומה הו כמבר קבוקו מקמ הבדבים אי הבלבדים אותנו לבדאת כו הקבלה תבשק מכן רב אובר הו יכבן כמ ולא אי כבקבבו יבלו הלבבוק מקומות הכבן ובבו שבבה רחוקים בבבה מהבובר בבבה הלכה כל מה בבבבר הבם הבבו

שלשה ימים פרותיו ויעשר. ובזה שלא מהפרי הקרקעות את התרומה ואת הכלאים מקבלין את מעשר
הרשות בזמן זו ראשון לתיר את הראשון. ואפילו אינם רגילין לעשות שראו הגשמים הוא חיין
לרשות רשות אבל אינם עתידים על פשעים. אבל לעקת השמרה נמצר אם קבלה להשאיר בפרי
המעשר שהיו הגשמים והלוו וכל השנה להבא עתידים התרומה כמקלות בתשמיש, והיו בתקנו
שעמדו הקשרים לעות הזעם הלוו בהכנת הגשמים ואז הסו שהגשמים כפים בקבלן שהיו אינו
הראשון המשקה על הגשמים שלשה ימים שוב אין רשות להבוב עתידים את אחר השני אבל
אחר פרות זה כמו. ואלו כל אחר בראשונה הגשמים עתידים לעשות, אבל הרגבה
לקלקל כל האי עתיד והלוו ירשו בכרם אחר אבל מעשרין אבל כמו. ר' הוא
כמה שאין שבשון כל אחרים כמו שאין כמו בעד כל
הקובר שמלכנים ר' כה לא לו ואחר חיוב שלו. אבל בפה חיין שמלכו אבל
אם והו הסכה ולא אחר ואחר, ושאם לו ובלו הקשרים בלא לכה אבל אחרים עתידים,
והשו אנשי עתידים חיוב כו' ~~על הקדר~~ על שם הבלתן הלוחם אבל אחרים בעתידים שלו. שחוו אינם
שלו ראו ונקבלו לרשותם כאלו כל כל היו בראשונים כל. ובשאר הגשמים להמשיך שלשה אנשים
בעצה על הגרם לשלם כת הבנה עתידים בלא ר' אבל. והיבש לעלו בגדים עתידים לפני שלו
עתיד הראו שלו עתיד בה אא. ואמן כל שלו הלו עתיד לקבל שלשה ימים ולא עתיד
עתיד אתם והמתו הבנה על בקשת הבוב בעתים ובעתים ובה אחר הראשון אבל אבל אבל
ובה מוצא מולשב עתיד קושרת הבנים אלו הרבים ואו בה. הנוטל
עובר. בשלשה ימים שלשה ימים הראשון הבנה בלא רבו שלשה ימים. הנוטל
אמתן בעתו שלשה ימים ולהשלגה עתיד בלא בלא כל. והקשר בעתים אבל בלא בלא
הרבה קובר אל תרש אל בה שלשה ימים. ~~והבנתם~~ ~~ובעתים~~ אבל אבל אבל אבל שלשה ימים ולא.
ולהבנה אבל. בקבלת תרש בלא אל כל, בהבנה אתם שם. הלו שבע ימים
הלו שלה אלאן לעשה תרומה ואבל הלו מפלן הקבל. אתרו ושבע תרומה כמו אבל, והבנה
הלו ~~לא~~ כל בלתן כל בעתים הלו בעתים אל אבל. אל אמו מלבנה בעתים הלו
הלו אמו הקשר את שבת הבנה אם הקשרים הנוטל בבנה בעתים אל הלו הבנה קלים בפה אבל בשבעים
עבר לבלבל. תרש לאחרה בהלו שלשה ימים ועשר שלשת לכולן אחרון מתקבלין שבעת לתקנה
אבל לבלבל. תרש לאחרה בהלו שלשה ימים ~~ר~~ רק אם רבים אומרים בקשת
אמן אם בשלשה ימים. ולהבנה כל בעתים בעתים אלו אל תפסד אבל רבים אומרים שמתקבלין שלשה
הבנה בלבלה תרש, בתים ומעלו הקשרת בה"ר לקשרת אלו אל תפסד אבל רבים אומרים שמתקבלין שלשה
אל. אבן ילים.

אבל אומרים תמיד שלשת בעתים שמלכנים שלשה ימים ועל שבע אל.

סימן כג

בפלוגתא כמ"ר ור"י בקידושין דפ"ז דלרמ"א אדם השני הוא המיקר והראשון הוא המיבור הנמסר. ולר"י הראשון המיקר והשני הוא הנמסר ומי"ל דמס' שם ובמס' רה"ש דיש דה אדם להבין מהירושלמי פ"א דמגילה מתענית בשה ובמס' סו' דהראשון הוא הנמסר וכפ הרמב"ם ברמ"ב ומשמע שהם דברי כמ"ר ור"י הלכה כר"י.

והקשה בשה דבמיקר הדקש דהחליטו חז"ל דחדא אחד הוא נמסר לו הטעם דהרי דקיי"ל דאין מעשין ממון בנמסר. ושמואל הסיק דאין קידם לקידשו את החדא כיון שראוי להבור ממון אין מעשין. דבמיקר החדא הרי ממון ואין אחר נמסר. והנה ממון לא כתיב במקרה בשאר החדשים אלו אחרים ובבלי. רק דבמיקר החדא הראשון. והחדא הלבוש, והמגילת אסתר לחדא שנים עשר הוא חדא אדם והיינו דלפי דרך המבארים דהמה (ארבעה חמי האולם הגדול הקפר אחרה) יקבר אדם האולם בשסה ולם ולהיות הקבורות שם

שנה ובוודאי הדמן הלשון מקבלת וכ' בפרמה ומפן ומתלקן הישרק לזה תמשום. והמקבל אומרה ~~כי ההשקל החדשון~~ כי ההשקלין מתחולל מהשקל שהמה הוא בגדל טלה והתקל מתחלת הלקח מאוד לתקון הלא ההשקל החדשון עד וכ' הקפרים ומתכ' תלוה שההשקל שלומכ' אונל הפל וכ' רק הנקל הראשון ~~לבד~~ שהיקל התמה אונל מון לסב ולא שוב כ' שנים עשר הנמפר הלשון כ"ל מכס ולא כ' שעות תשעה תלים שהם שנב ומנם ת' שעות תמקל הלים ונלמ שלא נשאר משקל לשנה התמה כמ' ומנם כמ' שעות רב תלנים כרמץ ומון בזמן מלקן לקון כמ' תלים כביאנה לבן אמר שנהו לשקן כמ' וכ' תמשום לאו ומכ. והתמש רמ"ר אמר התי' הוכ' עב הלוה מתחלת הקון מהנמנע התמש החדשון ובהל יהד שומרל אין מקבלין ממון בנמסר שכלין קידשו הוכ' חבדשו מהר לקון הרו התרב הבא הלוה בבמולקר לתחלת ראשון שהלוה מפן לבו שמת התבדשם לתמרה אמרה החבדש הנה מפן הוונל הראשון ומון אמר מפן הוונל שאמ לתחמן. – ומקמן עשה הוקן אמר כל לקמה שקה ולקמת וכ' תבדשם בדרשו הא כון שכבס עבדו וכ' תבדשם הרשו התרב ~~אחרת~~ הבא הלוה אמו לתחלת הראשון ומוקן עשון מחלל בוכ בהרו מון לשקן וכ' תבדשם. אמר לבן עבדים כמ: לא שבתם לתמ מלרמו שם בשנו אמרנם כתב תבש לחל. ~~לתמר~~ הלוה מרמם הת מאו לתו לשקן בהלוה הקשל חמה ותבס מוכ תבדשם לבן בשבדו לאבר בעבדים כתי תבש לחל – אולם בעת ~~הבא~~ מבבור עבד בהלוה הגרמא הבא בעבדים לתם לבן לבן לבן הלוה. ~~לבחבדים~~ העבדים מונים כן להבר נשלמו ~~הבא~~ בעבד אחד מונל תמש עמקן רק טבל ונבל הלוה. ~~ומונל נמשל~~ ~~ומונל~~ שנים עשר. ומקמן עכ' בכ' שהרמשון הוא הנמסר ~~ומונל נמשל~~ ~~ומונל~~ ורחנים לו ובאו נשבר הו המבר השני המבש הוכ' כון שלא הי' לו עד כה כן ואל תבדים אבל להבפל אמר לבר בדומר השני הוא הנמקל בדבר שכבר מנבל לחל ~~ומונל~~ כל הוכ' תבדשם אנשל ונשר לבבר לא לקבלן אמנם את התבדש הבא לבמס בתנו המנבה אומרל לה נבר כ'. ובהל הבעם בדבר שמונל אין מקבלין בנמ"ל של ומבר הלוה לבמ לקבל ומכן הבנל כון שכב עבדו חלב תמשום מבמלמו כמו הוא הלם לקבלן אמנם ר' שהלוה המבש הראשון מהבדו בבבל בבמלמו הבעם בלו עבש עבדון אבר שלא הבדל בבבל ~~ומונל~~ ~~ומונל~~ ~~ומונל~~

[illegible]

הערות

(א) וכן ר"ר ירושלמי בירושלמי פ"ה דמגילה הל' ד' דתאמר שם דוודאי ה
שנה דהפיל פיר מעוקר הימה ושלה הגורל על אדר הלוי כ"ש
הימרור דכל כשם המנוד הלוי ורי דכתיב לחל שנים אלא היו חל
אדר הימים הלוי

כן ר"ר ירושלמי מגילה פ"ו הל' ד' דתאמר שם דיש אדר הראשון
הוא העיבור דאינו לומר דהלוי הוא דלוי קיים על לתא
מעוקר לה" נפירושו בתמיה כיון דאיתא הם אדר על הלוה
דכתיב עקרה ארץ מפלר לעקרה ומשמע כדברים אומרים
לי דהכוונה הוא כ"ש להלן דכשעקרה הלוה אינו לעקר
דהתרל הבוא הוא חדל ניסן דאיתן ללוה אלו יב חדשים
~~ואלו דאיתן לו הידלו אותם הימים לניסן ונשלו דבאו דאיתן~~
~~אדר זה כיון דאמר יבאו דברים ויהדלו התדל יתבדר~~

79
80
90
91

ובדפים
הראשונים

הקמ

104

ולא לאמן בשלת [illegible]. ומעתה אוש הקל הובאת לענין אשם [illegible] אחותו תמש
שלשתן ולא נשאר אשם מהאם כמן ובזו לאחרו מעשיהן שבגלוי [illegible] תמש להכלת את ישראל לאמר הרי זה
לכן הבו נגר עלים שהרו אסור לעשות עם שלשה ולא. לאחר אוש.

ולמקרי, מקראות הבאים הנמצאים עד. הקרן את הקודר משפחות לשונו יש לאומר להם בלבד
או תסר הלוו ולאמר הלמדר שיבדש תמשן לאמרלקה לבני מה שהרוו מהבונו אוש תסר ולאמרים
שהלוו תסר לוש אלו מלאמרים שהלוו אלו. ושוקר בהבל כן הלו. כתשון אותמת לכל המצות
הרתלקים כי, עקל לשון הנשוו נפתשו לאנשים הרחונים שלאמרים אולמה, אבל הם לבני הראוי
הם עלשנם אוש אלו אוש תסר. ולאמרים בנה. בנה מהוו כי הקודר הלוו אסור להנשאו מאחמת
הדבש ולבו לאכן לאמרו אינו כלל ולא לפתמה על לשון הנשאו. אבל הנמצאת הנבנה שהנשאו הבל
שלשה ולא מהלוש כן בשלמת הקודר לאנו הבל ולבו מאחמת הבנוב לאו נשאל בנה מאומה לגבון ולו
לבלבל, אבל הנבנו שהנשאו לקדר רק תמש כתב כפי שהלוו עקב הנשאל כל הנשאר והנות
הקדר קבלת הנמש לבנוב הם עשו עקב הנאו לקבלן אלו אל תסר בנוב גם הבנוב
הי ורמ בנה לבו לשון לבנו לבנבר בהנמצאת גם את הבנוב הוונו שהנשאו לקבלם הנשים,
לבנוב קבלן הנמש אלו אל תסר כפי מה שהלוו אולם לבנוב בנה כפי הבו לבנו
סרבו אחרונים הלו מהבנו לבו אלו תשן לו אינם בכל לבנו לבנה בבוטן הי: ולאמר מצות
עקו בנשאו הם מלבנים מלאים מאון מלשנן אלו לבנו בסלבנן אשם מאון בלבן לבנים בכל.
אבל הם משלם בכל בהנשאו מאון לבנבר את הבנוב ולכן כלשון תמר בשון הנשאו
לבנוב אבל שהבנוב לשון את קבלת הנמש עקב הנאו כל לבנה. אבל לשון הנשאו נפתשן לאנשים
הרחונים, ולא תמו שבאות גם קבלת הנמש נעשה עקב הנשאר כבולן שנפתש הכל על שלו
לבנה אבל הם הבנו, לבנו הנאו הם עלשנם אוש אלו כי. לכן מאונים מנגרים מלבנים בכלבן
בהנשאו. ולכל אלו. ונתשאר בקנהה כל הקנין בבנבן בשלם אוש לבנבר. K (א)

(*) הערה

(א) ולזון הי רוקמי הלבו בהבנה בתמ"ר כה בנים אתו בבה מר דקבו
אשבת תשין אינבון בתבאו נתמב נשפיר בינפי ובינפי מקיי מוספה
על שאל שתאו בא תתין ומין. ובתבאו בתמב נשפר בינפיין ובינפי
מקייאו מוספה על שתאו ירת ומין. ולאמר דפלינו בה בתר אמר
בתבלן המיבר הוא ל' ומ בקאי. מבד אמר בבלו תבלן כל בנש מס"ם
ימ ובאלר תבקבק תקיה לאמרר הבישון נבש בלבן הנשאו ומביבו
המאומנים אמת לאיבר הנה ובתב בשני ובבני תבני הנבנים
אמת. ובאמרר הנירת נתמב בינפיין ובינפי תבראו הייתם בבנים ובבני
מקייאו שתולבה לו ובייתם הבינ. בבני תבינו המאומנים אמת

[illegible] אז תסר הלוז ואומר האומר שיברכו תשמישי המיטה לבני
שהלוז תסר אותם מלוז מאיתם שהלוז מלוז. ושוקר דבשו כן
הלוז. כתשמישי מיטה לכל המצות
הרתלוקנא כי, וכל משמן הנשוז נפתלו מנשמה הרחונים
הם עושים אותם מלוז אם תסר. וכוונתם בזה. בזה ראוז
הדבש ולא. אמן ובוז אינו בטל ומ מבה על משמן הנשמו. אבל התמנת הברוז שהנשוז הסל
שנשמה אם והתלוש כן בשעת הקובר אוז הכל ולוז מוחלט להבדיל לא נשמל בזה מוחמה לגבוז ווז
לרבינל, אבל הנשוז שהנשמו עובר רק תחש סתם כפי שהלוז עכ"ז הנשמ כל והנמת
הבדר קבוצת הנחש להבדל והם עשו עכ"ז הסאו לקבלן מלוז אז תסר בזוז אם הבדל
הי' ורם בזה והי' בשל להנבר הבהנמת אם את הבדל הוונל שהנשמו עובדים הנשים,
והבדל קבלו הנחש מלוז, אז תסר כפי מה שהלוז מולם לבדל בדרך כל רבו והלוז
סהנאו אחרונו הוי בהנאו והוי הלוז חשב לו מחש כל אל ברכל וכה בבוטון הי' לוקח מן ומת
ועו' בנשמו כל מן מדרון בשם מוזן מלשון מלן וכל בסמן * בלם מוזן בלמן לרש כל.
אבל הכל משם כל מן מדרון בהנשמו מוזן להנבר את הבדל ולכן כתשון תמוה בלשון הנשמו
לבד אל שהבדל עושון את קבוצת הנחש עכ"ז הלוז' כל לבדר ומנמנל מלוז לשון הנשמו נתפל לוז מלוז
הרתנום, ולא תמוז שבוזת גם קבוצת הנחש נעשה עכ"ז הנשמו כולן שנתש הכל על שם
לבדה אבל הם הבדל, לבני הלוז' הם עושים אם מלוז כ. ולכן מוזנים מבנים מבדים בלשון
בהנשמו. ונב מוה. ונתשבר בקבלה כל הנמנן בלשון מוש לבדר. K (א)

(*) הערה.

(א) ובלשון הרמב"ם הובאו בהלכה בתוס' רה דיש אותו בבה"ל מר דוקבאו
אשבת תשון איגרון בתרבאו נתמב ושפיר ביפלי ובאופי תקנו מוספה
על שאו דאו הנתון ומון. ובתרבאו כתמב ושפר ביפיין ובאופי
תקנאו מוספה על שאו ירת ומון. ולקאמר דפלינו בה דתר אמר
דתבל הדבר הוא ל' ומם דוקאי. מתר אמר דבלו תבל כו' כמ"ש חס"ם
ומשלר תבקדק תקנה שאיגרת הראשון נתמ בלשון הנשיאו ומבינו
המצומנים אמת לדבר הלנה ובתב בשני ובפני תבני הנלמדים
אמת, ובאיגרת הלנת נתמב ביפיין ובאופי תבראו היום בפנים ובפני
הקנאו שתולבה לו והיום הבינ, דהרי תבינו המצומנים אמת
לדבר בקש נבלו בהלשון ביפיין. ומבואר לבאורה כי קשושנה
שדבר מיד שלום ומם ונעשה הכל ע"י הנשיאו ומבינו לו הבינו
כלל והבינ. ובהלנה שהנת כלת להבינ שהרי הלו לבלו, לכן
הבינו גם את הבינ ובלו כמ"ש בקשת הרמבם. אולם יל
דהרמבם סמך על שס דילן דאיום מבינו כלל את הבינ,
גם ון לפרש בוונת האיגרת הלנת ההשמ הקנאו היום
המצומנים אמת ולאו הבינ,

ע"ב בשם סימן כ"ו

(לפי אחר השני). קדושין מאו אחר רבו בטל הקובר, בהדיא רשיון אינה נוגעת בו הוו
אומר מקדשין אותם לאחר הנו להקובר ואחר רבה לבני הקובר אם הוו אחר שני. ומפקד את מקומו רבו
דאם הקדשתם בטל הקובר מקדשם בה אולי אינן כלל כמו שתמה הרבונו אלוה והמקדשת ובכם
הארכנו בזה. ולהאמר ונמן אחר אחרו הפקדו נאמנת בעולם ל' כון שבתי עיתם התחש ובלי
בתמר תחש הוב אין מקבר אותרו כל. ~~הקדשתי~~ כאן אחרו לקבלו נמן כאשר ובלאו הוא עדים הוי
ואמאל נתקדש ונמלו מאתשל כבש כלה אחר. רק בבדקים אחרי בלא עדים התחש הוי
אמרן הוו אחר שבש נש בעיונו אי שהוו הנשף ומנלו תל הקובר אבל אין מקדש התחש בקדשתין
נמלו מאתשל בלנה כבש כלה אחר בתנו התחש הוב אחר מקדש אמרו. ונמלא מקדשתו הוו נוגעו
והקובר ושבש כל ארבו בשלם הרי הקדש בטל הקובר. ורק כפל בעלים מקבלים אינו בכון בשלה
שקדשתו הרי נכנסת בטם מקדש תל הקובר אבל אל ראשון מאחר שהוא מן הוא מהוו מקדשתו התחש
ובכי עדים ונמלו נאמנין בקרבנן הרי נאמנת ובכי מלאכין. בהדיא גם קובר שני אמרו אחר אנשי בכבוש בתר.
ואל אחרו בלאמר שקדשו אמרן גם בחקים ראיתי מקדש לאחר אנשי בכי הוונו משנים מאוד אין הנין כלל
להשנע בנה מקובר להו כקדשו בלנה אל קדשו התחש בלנה בהמאמרון בתנו בלה אחר בכי אנשי
בנים הוו בשלה שקדשו הרי נאמן להנגן בלה, ומן מתאחר מהרי מלאכין לבנה שבש אחרו אנשי בכי.
ומקדים נש לתשון אמרו בדרו נהלי בכל בדרכאשון הוו הנשמן והשני הוו הנלמל, והוא מהלי התקדרה בלה
בלה אחר כתשו בשהוטת לשונם בלה אבל לבדקן אבל לבלאות מראשון בהוו חבש הקובר שנתקל ל' הרי (טוענים
כמש הראשו בחי' עדים סל). בהתבש אחר השני שהוא הנקדו בשם לחלות כמונו כמ בראשון הנלמל
והנמלמל הוו שלא מנוט עש) ראשון בחאמרו בשקדים מתקבלת בכל "ל". והנה הן מאמרו הוהו בנלמלמל
פ' בין והלמות בלנקש פ' אחר. קש. ולכן נ מתון של חבש הקובר שנמו בכל הרי מקדש בשלה הנאמרון ונו שלא
הנאמרון. לו בוודאי נמ' מחו לבל הוו מהתש הקובר אונן בכל הרי מקדש. — והנמוה מהרי
בהנלמלמו שם ראיתו בנהל. רבו ולמן אומר כי לאת חבש אין מכבת מנבלמל אלו בכל אל הרי אין מקדש
מקבלה אלא בכל עכ. והנה קובר הרי בהיא בולם שלשים אונן לאחר אחרו שב חבש אלא קבלם בהאר
בהבי ומו חבש הקדרן הם כמ ולם וב שעלת הקדש חלנים ואר ולם השלשים מבנון ובלו חלן בהתרל שעשם
להקבר הוא שבלטרכין שאשות הולם לבחולמן לאב הרי מקובר החבש אונן לאחר אחרו של חבש בא קבלם אחרא
חבש לאב שלנש לבנך אנו לקובר הרי בשון לאחר אחר הרי הוא הנא הוג ולאו בכל בלבם אחר בשה
והנמל הבחבש הוב אחר בבבו הרמ"ל. אלו אלם בה אש אלשון בלאתרים בכל בשון בין בלבת לקבלת אלו בי
אם לבונו בתמנו סמר הרמשלם אחב לאחב חבר. ואון אמלון שנו חבשים בלאתם הבלם אנשים בלאחר
בקבלן הרי לבבב. אל לבבון בכל בלבה לבבב מבי הרמ"ל הלמים אנשים ובלאר חבש

תפילת דומה לכן נ"ל שמה תפילה ומה תפילה אלא שם הקדוש ה' אלהים. בשקר. ועוד
התפילה הישנה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה אמרו אותן הם ולא המקום את ה' מגדולו כולם. ובהיות
כי' תפילה אחת אחר אחר תפר ~~שלא~~ שהיו נס ולא נשאו הישנה הוקבעה. ואיך יתאחרו
כי' בקומות תפילה תלקים שבאו שקה אחת ותקנה תלקים. אם ~~לאחרה~~ ונאור שהי' המעלה בתפילה
הראשון מהשנים הלא אין שנת קיים הלילה ואז נשאר נשאר אחר הנס ולא כולם. ומנין
כשם שלשה עלאות בזותה ועוד הישו הקודר של התפילה הנה כולן מהתחל ועוד הישו אמנו
בתפילה מתקנים אחר אחרו. ושכנס נלאה אמנו בעת הישו מתקנת אחר גמרה. בהיונו
אלאחר כי' תפילה. והנה נמצאו בעת היונו רו' וכבר בתקנה בכבר בדרו היונו
אחרים והנו אמנו מקבלין ותפ תפילה תפילה בישו. ואם ~~אחר~~ רו' לשנותם'
~~בתקנין התפילה ואז לקבר אלו התפילה הוא קיים אמתן של שלא שלא~~ ~~לקבל~~ בראשי הראשון הלו
הנמקל כל בזמר שנקבו הוא תפילה ואחר לקבל מהתפילה הבאו בכבר רואו שקבלו מן
בהתפילה שלאחר הוא הראשון של הישו הבאה, לעת מתפילה אשר לאמתן שהיו תשובות הלילה
מכל כל אחר גמר הישו אמנו התפילה הלו תמונה קיים הגמר כל. אולם רבו נקבלו
כל הלו בזמרים רק תפילה לקבר בפה תקשרם בזמן. ומהלו ולכנין שלו תפילה בעשם
שמקבשים התפילה אחר שבכס כלה לאחרו כולם מקבלין הישו. אחר הוא תפילה ולכנס
ראשון בהתפילה הוא הקודם והתפילה שלאחרו הלו הנמקל. כי כן הארץ תמוך כו הקבלה
הלו אחר הראשון. —

ולהלן ~~לשלא~~ דהיו בזמר שמאלו בזמן מקבלין בולם לי של ראשון הלו ראלו מקבלו מן כמה הנמקל
בהיונו מלאו הנשאו בעקב התפילה ראלו שתקנה בשלו הולם ראלו הנשאו שבכ התפילה ראלו שתקנה אחר
לקבר בולם. לי כולן ראלו לקבלו משן ראלו מקבלים מה הנשי. ועוד לבזמן לקבר אינו הנמקבה שנמאה
אחר תלו משן בבנה בשמן אחת כמכתב שמר את תפילה האבות אם ראלו לקבלו אותם משן.
ומבלין לו ונקבשו בנה בולם שלשום בזמר ÷ בשלם בהרו בלי לבר והתבש הנה מה משן ראלו אחר משן.
והשו אל השנה הקבה לבשה חובשה הרת בשקה שהתחה הראה בולם שלה שהו אל הנמקבה בתמקלים
ולכל נזמר התבש הנה משן ראלו אחר ושן אולם כשאונים בנמצא הנה מהנינו שהתחה לו הגיבה לעם
לנמקבה אם אין מה משן לעם — ולכל כמש בנין בראה והנת הישו ולתר אוב תבשבם
אם מהלו כשקבש אובר אין לבשלמת בראנה מקום התחה עלמרת ולכ בא התבל הראשון בזמר
התפילה הוא אם התפילה הנשאו הלו משן ולמן קרונן בו מה ושן כי' ושלבש אין לקבלו אם
מלאם שמתפילה מקום מראלו לקבלו בו משן. — ואם הנה מה בנקו לרו בכל בזמר ראשון

הלוי הנולד, אבל לדבריו והלאה בשאר שנו הלוי הנולד מכל מקום לומר שעשה השלום ביום הבשו,
נפל לבלבל ולזו בהתחשב הבנו הלוי נמשן, וגם עפ"ז בהיו בראון מקשרין הנם לי של אחר קלים שקנשו
ושם בבריאו לקבלו נמשן הנונל בשרלנוק לקרוס משום שאור בקשנם והתקופה כתבנים, ובשאונם
לקרוס נעשה הקלופה ישנם לאת מון נמשן כלל שקנס עמס לקרוס כולן מאזון שאולו לקבלן בל נמשן
ובקשרי הנם הכל. — ומחלקנו בנה לקבלן הלוגתת רב ורש בקרוס מן וכ בהיו בחלקי עונה
נמשן. בשלן מרב מל מנגנ הלאוה עונה. ורש מל מקרוס נמשן בנמשן מהקשתן כרס, בדשו עכ
לפלן בקדר אוכרת לאור בהקובלר הי' בנמשן ולו בכרס בלובר, בדשו כתנ שם בקרוא בהי' בשאושון
בנמשן בשלן הראשונים לאבל ומש עכ עמד אוכ בנמשן מהלן עמר בקרס אחר כרס הי' בלמר
בנמשן לאחרת שנים שני לאבל ומכ כולן שעמד בלמר בנמשן עכ הי' עיר אוכ ולו מקלם ומש מבלן
בנה לא רי ולשי עלס סלת מקשס בקלו הלאוה ולמה לו לו לן בהקלות מקרבל נמשן בנמשן.
ולהלאור חמש מלני הנסלה מהבתוק לא נסלה בהי' לא נורק לקרוס עכ הבקנים אל בקרנם,
ומלה, בק עכ הקלופה אל בקלו הלאוה, ומכ כולן בדשם מסלן בנם בלמר בשלנה הנלו
מקרוס שלמר שבתחש נמשן רק בשלנה לקרוס קלים בנרלים כלל בנים בלולים נמשן
ובה אוש לרש בלל בכל כרס בהיו בהשאושון הלו הנולל ומכ לקרוס בולשל אוכ בקלו הקלופה
כלל ובל לרס לשבתם בהשלו הלו הנולל ולמנו לבה מלב לא לתחולה לקרוס אוכ בקלו הקלופה
כלל ומשה הלקשס לאר בקלו הלאוה עונס. ומכ.

~~לקרוס בהי' אוש~~ והלו מכלס הסבנס בנה כרס בהשאושון הלו הנולל אוכ בכל בלו בלמרנס כן
בלמנרנס מקשון ב' תלשם לא ולמר בלמר. אם שנס ומ לבלמה מקלמר תמ מלנו הסלה התלשם
הנה בסלרון מלמר בלו ולמר תמר ולמנלו הלו מולנס הבקש קלים בלר הלש ולונלה מגם מולנס
הלשנס הלו קלים לבר הלשנס מלנו ולכל בלמר הלש הלב ולו לבלכל מלש כן הבלו לבלרון הל
נמשן ולמר —

ולכשר נלשון נשלו לבשון בנה כלבלת רבו ולכל בקלרון ובן: בהלו בלים קובלו לבר מקבלו
הלשלי בלבלו כל בבטל הלנולר לכל מקלבה ולקלש. ולהלו בבבר הקלשלן מלבלי מלנלר לבלנ
ולהקנלש הלו נולש לבלנולר ובמו שבלבר הלבלי ולכ לא בלו הלו בלבלה מלבלר ובלו בקנשה לבלר
ולבבס ובשבה שה מלבלה, בקלשלן מלבר מלבלי בלבלה, מל בלו מלבה בקנשלש שלבלבת מלים מל
מקשה נולש הלו בלשה. אם הלו כבל הלנה בלקנשלי מלנולש לבלה בלבלה מלבלי בלבלה
בלקלש ולבלשש מלה בלשה לבלבה בכלון מלבלי מלבלן מלנו בלבלה בלבלה מלבלת ולכ.
ולכל בלבלים בקלים בלו בבטל הלנולר לכל הקנלש מלבלי בלבלה בקנשלש לא. ובלבלו הלשבלת בלבלה מלנולר

[illegible] ובהם עובדים השדה יונק עמן כל יום בזמנו התמשכה עלת עמל תמיד ואחר המנוח
[illegible] אבל תמיד יחד, ואף אבי הוא תולת הקובלר היונק או בראתה לאחר השושן ועל לאחר הלבן
[illegible] מ' השושן הוא הנקבה ואחר מיתת אמו אחרלבן הוא הזכר. - והנה לפנים הבית
הבלר אחרו מיונק ונעלם לתבור אחר המנוח בשקטשו התמש בולם ז' ועל לו בתעבר תל הקנמוס בעומק
[illegible] עבר השורה ועל בשקטשו בעמד רת קרם שקנות התמיה בגלוי בבריבה ונעלם גב
[illegible] אל אחר, ואף יון הקנמוס תל כמשל הרעלרס, והיו כמקבל לאחר בלשום ולם מעלהו
[illegible] לתעב קרם תלת הקנמונים. ואיך ממלו כמוך בקובלר תמש בשעוקמו התמש שבר הבית ונעלם
[illegible] אחר אחרו קרם תלת הנעלם, ואף אל בשקטקרן בלמ[illegible] בקובלר השושן והיו תלוי בזה בלמב
[illegible] בהתמש הנעלם ואף תל בו הקובלר אל בחצרה ולמב מהבית השושן ונעלם לבן ונעלם לחצר
[illegible] מהאו קרם תלת הנעלם - ומעלו בשקטקו בולם ז' אחר בשלמו בשלמו בשקטקו בלי התמש ואף
[illegible] בלבן לבקשו אחר הרחשן בלבן לבקשו בו' ואחר השושן הוא הנעלם גם בל עיר שלו אל
[illegible] קרם התמש שוקק עיר לאחר השושן עמו תל עיר הקובלר ואומו בחצרה ובלן מהבית הוא מעלה
[illegible] כמו שבואר הרבנו ולעם בחי' הלו בתעבה מהבלר ובבל הקובלר. ועבל כן בל כבר בהבלן
[illegible] הנעלם מעלו בשקטקו בולם ז' תל חעבל הנעלם בעומקן הולם ועמו בחצרה ולבן נבלים בל מעלה
[illegible]. ומעלו כולן מבול כבר בהוא שבעם בלן כבר נגר בל אשה ברן בל כלמו
ובלעבה בבשות ומלן בבל אש בו הבתבנם עבונים לבדן

[illegible] יש אחרשם נגה בו הבלשן מאבשלו מבשרים בל "בלשים" מקרשת לבבשים "אשון בהבלבר יש
הבלל עמן בל הבלים ובן ל' הנרלשלו בלו מעלה הלו בבל בלמ אמר אחר השושן מש און מאבר
[illegible] הבלן מבבבם לא בבנם בל שמו ומבים. והבנל בתמו' הבלה בבים עבים ומבים לה. אשון
[illegible] אחר הבלו עמן הבלים אחלב הבלל בב לא בבנם בל בתמש ומבים ל'. אל בלב מבלה מבלשה
[illegible] בלבים לם הבלו מבבים —

[illegible]

הערות

~~[illegible] 100 92 [illegible] הערות~~

~~[illegible] עליו על משוט לפני כן קרוב ביאור השם מתוקן לו התפלל על הפרק הרביעי, אבל שוכן שלמה עשה בהמה~~
~~מבקש בעוונות לו התפלל בדרשו מעמד רב בתענית והוא מתפלל על בנו, ומאמר הגלות הוא מתוקן~~
~~אשר מתאחר הדבר על ידי הדיות לו ועל תפילתם ומאלה אם הכל כלעמם לבה. ואת כמו מעמד מבו מבלים~~
~~בדרך הזרה מהלעם שהכל כן ושבלונים לא מצא שמלו לבמו ת יוקשו לא לשם הה הכו~~
~~לו רלה מתוקן לוקים שלת השמלן כי ומן שמבר הקבלן על הרים הבאות לבן ובלו ב לבלה~~
~~מלא מהדרנים, על הדמה מאמר הלוש בדרוה ומלו הבלבים מאמר תמון לוש מחלשים לוקים מלבנים~~

הערות

סימן כג

במתקיקה המגיו דרש הרב מינץ בנולד ביודר ראוקן
בשנה מרשת מתי נעלה ע מבנה ובמאור סומיר הלס דמבין
ובשנה דמבר ברבי ובשיטת הרגלה המלום לום ומלל ומבירוק רש"ל דמבין

דמגיו מ"נה מלמן על הרב מונץ בכל פמו שנולד ביודר ראוקן בקרב יקלבת נעשה בר מלה מב
ביומר ראוקן לום הקרב מקלבת אל. ולמה לא מלמן ~~[illegible]~~ בהיא מו שנולד בקרב בשוסה אומן נעשה
בר מלה לום אבר השני ומשם גם לה מקבלה ~~[illegible]~~ מה אבתר הנקרב שנה בשוסה
נעשה בן ב באבר סתם אבן לא בלאו לו מה שנת אבר השני וכמ בסמל מרבון בקבונן שם
תאומה לוש שנת מב מעל השנים בשנת הנולד בת מב תרש. ולהכו אמרו מבו ג' שנים שבתנאות חולבן
מלש נתקבלה הקרב לום תרש הנולד בעלו כו' עשה. ומקבר בשנת הרב מונץ. בהקרב השמה מקבלת בקרבין
לב: ~~[illegible]~~ בהלא בקומרדנן שם פמרו שנה בדבר ובתנש תשעלו נה בקבונן שנה תאומה לם חולש הנולד מלבה בבתנש
מבו בת עכו תומה ובתנש מבו תאומה להבוא תבש הנולד. בהנשה בלם הבבנו אלחבן לבו מבלות שנים בקבונן מב שלומת
מלבם מל לום עם תרש הנולד לתנש ב' תשלמם אל שהלא הלו. (והוולו בשובלרין הללם ומבלים הן מוב בקב הבנש
בשנ"ל) לם מבו בן עשרים שנה שנה בבת עח בקבונן שלומת לבבר מבו מב עשרים כו הבנו בבבבר של
מבלה אומן נעשה בן מנעים כוו בכ שלומת הב בבבר שלבשה בומ שלומת עש. - ומבנשה הקבוו מעמבו מתמו
בומלן ובהנולד שומן עשרים הלו השלמה לבה שחבר בבל שנה ולו לם מתבלו הבבה לשנת הבמה לבן עין לבמה
עובשנם בבל מתבר קטן לבקבונן לבמת לב שנים מלב שנים. בבנולו הלו מבלה לם ובב ובלמה בבבבה בב יבה..
מבלה בלבו רבו מבנים בלבו מבבה תאומה שנה ומבלה הבונל בבבו בבת עח בקבונן תשע שנת חמה שהלו תאומה, ומבבן
סל בבל שנה כמת שהלו הלו תאומה עש בבבה ובק בבקבונן תאומה להבלו תרש הנולד בהו' הבבשו מבבר בבש
שבבת תרש הנולד הלו בבשלמת חבבן שעוב מבשה שנים שלומה הבונל מלבו הבבו בבבבן בל מבבן בבש לו הבבן
שנים בבבבר מב בבונה שנים לשנת הבמה ומב הבבש הבה מבלומן הבבבן בבבש בקבונן מת תרש הנולד בב יהלו
בק בבבבן חבש מה שהבו חבר מהשנים בקבלה. ~~[illegible]~~ מבו בבו עכו תומה בבל הבולד בבונל מבן בבבו הלו
בק שנה מת ובומה הבבים מבב חבר מבבו ולו ולם לבה מב להבנים תרש שבם מה בבמן מב תובבן בו.

אשר שתיכר ווה לא הסו אנשי כאב' מלה מאוד אמה מונים ומנע לשקים דרכ שאון תכרון פיש שלם אינו תכרון
כלל ונוסף לזה עדה התיש הקונקר. לכן בקונן קמו בתמונה לרבלוו מאוקוב כנון שהקבן הקשים מקבשת
עלי בוה בקונן ומרתה ~~כמשוחרת~~ תמיד כמות שהוא ~~תמיד~~. לכן אקו שקים בדכור דרב הקמין הלוו כן על שקים
ומת קונן מנש מקים. אבל לקונן מבלות בהלוו המשק מאמן נא שנה כשמטוו בקונן הן לקוקשהן
מהרי הקוקשן שלום בתוך השנים השלמת התכרנות ומלמן הלוו שנים תכרת. ולך כלל מקוו לבה.
והנאה בקושמת הרבן ומלמן הלוו על הקוקר שלוו מבנ התקופה כן מבנ הוכוב ומשמת הנוכן אוו
מבנ הבסנים והמשרנים מאמן הקוקשנים אינם השלמת התכרן. לבה שבנה כשמו לו הנעוו שנלכו
הנוה לקבר שנת הלם מבנ הוכוב נבי' אל שהתקופה לוו הנקים תכרה מל מבקונן בבה ומת תיש
הקוקר מהבו השנה שלומה ~~מת לוו תיש הקוקר~~ ומתק לבה הלוק אוו מהלוו אוו הלמנן
אשן לשרנים שבה, כלל. — והתמת בזמן שהי' מקבשן בבור הגדול גם מבנ הוכוב ומלמה. אבל מכשנ
שאון מנו אום מובה כן מבנ תשלן התקופות שבר ומינים מסקשו בקונן מת תיש הקוקר כנון שהלוו השלמה
להשנים שקבלו. כלל אומת בה אוב הנמו שנלמר בקים כשמטה, אבל כשנלמר בקים מקבשת
מנב כשנלמר לוו הי' הלוו כשלן והשלום מת התכרן מהשנים שקבלו מאוו מוכבת מל בהשנים שקבשו
בלבם שבמו מנלם אוב הסו התיש הקוקר מתשב לו בתלק ומנו לוו בתלר השלמה להתכרן שקים אוב
בה מוקן מבשנו לשלש מבה שנה אום התיש מבר הכוושן כמו שנלמר הבמו שבנש נש בנא ~~מבלבל~~
מן מבקבן שלש מבה # שנים ~~שלמנם~~ שלמנם מונו כשלן ~~מבשנו~~ להתיש הקוקר מ מבשנו ~~כדון שלקשנו~~
הסו נש בנמו שוקר גם מש מבקבו הלמנות לו: ומשקן הלוו בהסו מלמר הנאים הקים שלכה
ומבב לוו מלוו לו מנמ נה שקים מלוקמר. לו ומשון כלל ~~מבשנו~~ מבוסה תמה בזמנו נמשה מלוו מב
הלוו מבנל ~~שבה מת~~ יתר שנה מוב. שבנש הינו מלומרים מבקונן מלמים הקים שלנמה מם מבקבה, אבל
מון הימים כן מלוו התמה מומרה בקונן שהי' קבקוש לוו
שנים שלמנם הן לקוקשהן כפי הנלמק לבם. ומה לו
בבבוסרות מנ מל קבקוש מבן שנש כל שוקר גם שנים לקוקשהן והמן.
הקוקר שמבנ הוכוב והמרכנים ומלמה מאמן בבנה הנשה תמומה מנלת הקוקר ומם בקונן מת
הקוקר מב כלל. אינו מוי' לבה. משם כנון שנלמר בבב בוקר מנשה כשבנש בקונן
שבקו מבשנו בנים שמבשה כל גמל לוולמת הנים שבוקר כמו שנלמר וכנון מבמן תמי' בקבשמן
מהמש הוקר הקמקו הלוו הנמו ומשנשן אינו כן מבמל ובה בשלב ולה מי'. מבב כנון
שמקבשה כמת הקים והי' מוונה מבם שהוא מם הבי הוקר המשנשן אינו מוקר הלוו כן מבמל

ובוודאי שהלוו בתי"ש אחר מאמש לו בטיעם לכן עשה שינוי מעשיו גם לבתי"ש ואשר הקונקו לאו באו לבי
בהטיעם. ורק הנעמו שנעלם באחר הראשון ובאמצעות לאיזו סמוך גם מעשיו בהאוקל לאחר הראשון
ובכמו שנעלם בטיעם כן האוקל מעשיו לבטיעם. וכלו לבקרת הנמן כמו שנעלם כל. ולא כולו
שיקר ולא שנעם ומנהגיהן כנ. - ומאחר גם דהנעמו בהמיקר הלו בשרל הוכרח ומאחר לא מסיק הנמן לבה
ומאו יוכן נשלם הרשים רק מעם הקונקר אל כשנעלם בשלת הקונקר מאחר הראשון, ומסיק בדבה הכי אין הקונקר הלו מרוק
הקשרת חסרון רק בהכיוב קבלו כן לבי הנמן יכולה לה הבאה בשלת לאחר ואו גם לבודו לו ונלם
הרשים ומאמרו חרט הקונקר לבלו גבל הרשים לבל הקלם כלל בשלה. ואל הקונקר שהלו ומכ תשבון הנמן
שהלו בלו לבשלים חסרון מוב הכמנת לבנות הקלם לה חיבון לשעבים להשלום אבל לבודו בנלם
באחר הראשון ומאמרת ובהאוקל מבנו אחר הנמן בכל לבו לבו ולו גם שנים שלומות עם מקלריהן
ומאו אנפשת לו אל לבי מנן הקלם לה נכון הקונקר בהשלת חסרון הבו לבו ולבנו חסרון
והא ובוו אלו מאחר בשלו גמלת לבנן בלבת מנון הלו אב בבקנן הסרל הקונקר בשלת המגלו. כנ
אבל כולן בקנל בקרכון לבו. ומה בלת. ובלב בלת בלבן ובב ~~בבבב~~ טבבת לבנן בבבהו מנון
ומאו לבנן הקלם ובהיבנו בלאו בבו כשנעקר לי ולא מתלבו בבהלו הטשקר ~~הבבבב~~ ובלב אל לבו
בקנן גם שנים מנשלן לבנן של מלבו, ומכ כו הנכש בבבו # לבמכנל הה מלבו בכנן שהבלים
גם שנים שלומות לבנן ~~ומה~~ לבו מנוכשת לבו בנבנן הקלם לבנן

ומקרה עלתות השוב של המגלו מהלו בבת # ג' שלה לבלם ומאר בבבלו בבלבלו בכנ
מקרם ~~בהמלבו~~ תלבשון. הלה ~~לבבב~~ הבו לו בבלו בהלהת מבבנו בב המלבל לו מבבם הבן בתלבו
הקשרת בבלל לבבנן ~~ומה~~ בן ~~ומה~~ הקונקר ~~בבל~~ מבבל מלבת ומבם בבקנן הבלו מבלבן
הבנו הקונקר ~~בל~~ שנעלם לו והקונקר מבבל. ~~ומבל~~ בבם ~~בבבלו~~ בבלבלו המגלו מבלבבו הבלבלו בבלבו
בבלבן ~~ומל~~ שנעלם בבבר הראשון ומבלו בשלומת מבבר הראשון ובלבת לו בת ג ~~ומלו~~ מבבב ~~ומלו~~ בבב
לבקרם ~~ומל~~ בבלבו חלבון. ~~ומל~~ בן הבל ~~ומלו~~ הבלבלו בבלבו בבלבלו הבב לבבנו ~~ומל~~
מלבנו הלבנן לבו הו לבבבם לבבר ובכן לבו מבבלה ~~ומל~~ בה בן ~~ומל~~ ~~ומל~~ בבבלו בבלבן בבלו
ומבבה שבבקבן ~~ומל~~ לבבה שבבר מבבבן ~~ומל~~ הבלבלו בבן בבם הקונקר בבל ~~ומל~~
בבבה ~~ומל~~ הקונקר ~~ומל~~ הבלבם לבבלבם בבבן בבלו בבבלבן ~~ומל~~ בבבבן בבבבנו
בבן ~~ומל~~ בבבנו ~~ומל~~ בבבן ~~ומל~~ בבלם. ובבבר הראשון

~~ומל~~ בבל בבם ~~ומל~~ לבבלו ומבבר בבבה ~~ומל~~ בבבן בבלו הקונקר ~~ומל~~ בבבן הבלבם
מקרקת ~~ומל~~ הלו בבבנו ~~ומל~~ מבבל הקלם. ~~ומל~~ בבבבה בבבו לבו בבבבו בבבלם בבבלת. בבבבו ~~ומל~~

בשעה בנין

בשעת עלם לא נלבנו עצלן בשעות. רק בשעמת לא בתוכלת השקה פרי. והיו בבעונן
השאת שעות הוורן בבעונן לאנונו והשו עם שנעל לאנונו כבש עשלם בין גילוחן עם
בתרש הקרש ואמנם הוו מעל. עלן. — ואשולמנו בדר לעשר עושת הגבו בשלה בל
גב' אשות הי'כו שהרקרש על שעשת השאלמנם בפל בשנו. גילות בין לבת קנונן עצלן מהוו בוכבות לבל
בוא עשם אשר רב השלקת מתעש לב לאתר לב לאתר וב בבשל מבלאר מלם בלו בקנון
עצלן עשעת אלו תשבל שהתעל ולם שעלו בו מקרו גילל הנעת בלן. ולהואר שבנ אשבת בבבל
בנעלו בהעלבשת בואר חושון ועבשו לב השקה מעלבבת ולבבשו הגבו מוגנם עלבם בבלנם אלו בואר
שנו עבב עקבות גילנו מנו בבנעת הולם. בבל מבל בלבה שבנש בקנון עצלן עשעת עלן. ובבון
בשבלן לאר בקבשו הבבה שנו שנם נאבל מהוינו בשקה שנעלו הבבבלם ובשקן שנאמרו שנעלו בה הבבבלת
ברבשו בבנן שהו הבבה יבבשו יבבשון לבת מבנם הבשבל שבנר הו' בעלאת לבבש שלו שנם בבנאל
כבשלר בבבשרון לב. — ועבל מבשל שם בבבלת הבל בלאר שנעלו בואר בבשלרו הוינו לאוון עלו
הנו עצלן עשעת אבל לאוון מבנו עצלן עשעת שבנש בלבנן לאשתבלו בנעלו בואר ובבל

בנה אבל בשלם בל הבשלם הבל. מהבן הנו כל בקבבון לבל. הנו שבן בבבנן עת בבקנון שבה
לם מהוו שנת הבאבה מבנון מבבשב תבלבב הבל שנת הבאבה שהוו תבלבה. ולו בבשבש שם בשהבנר שהבבו מהבבש.
מבשו שנת הבאבה הנא שבה לם לבבון לב בשלבן בבבו לא תבשב הבל הבון לם מבבואר שבה לם ולהו
הבשבל עלבת הנאשן והבוו מבבה לבשו מבלבש בבאון תבשבון לשעת בבבבלם אלו (יא). עלם הבבבו
מבלבלב הבתה שלבבו בבל בבעונת הבשבבה בבלב עצלן לשעת - בבבו מהבבבם בבבב בשבבבה עלו הבבבר הבבו בבן
עבם שעת בבל בבן בה תבש. ובבב מבבשת הי' בבו כי כל הבבנם הבאבבת בבן ובבת לבבון ובבל עצלן
בבבבן לבו שבו הבבבה בי' עלבו שבנם של סבר הבבבר כי כבו שבבר בבבבן עלבן עבה בבבו שבבל הבבבם
ובבבן ובם מבבם שבבו בבת בבה בבב בבבל ובבבה עלבן לבן ובת לבבשו בבן ובת הבבבה בבבבן
בבבבב עצלן בשעת בבם הבבבבר לבבבה בבבבבם בבבן בבבבו עבבבן בבבבבן שעת בבבבבן לבבבבן בבבבבן
בבבבבה הבבבבבה בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן

ובה השתבש כי מה קבת הוא. והנה יש לדבר מנוגן אם נמנע לשנות מלשון.
להשלים את הדיון אם הנתשם להשיב יש שוונים מהיעת לתשש שלם ולהיו הבנן, מה הוא
בתשלם מלה שהתאמם הלוו כן כמו לקבוד הנשבה יש לדבר להשלים להתאים הצה כון שוונים
ולש שלם שהבאה מלה יון שלם שיחת תלן. ועם נמצא שלם את תשלם ויתא הלשון השלמת השוונים
משנת התחה יון ~~לשון להשלים~~ ומנטלו כמו בארמית יש שאינם נמנים כל הדב שלמת
רק לכי הבדולת ~~בתשש~~ מלו שהלוו שלשמו לו מאור כלום ~~לשוונים לשון מלה מדב שלמת~~
בכן מה שלשור בסוף הולם הכם מהתאמם הלוו הנתשן ישל כל מה שנמכ לכלן בולם הלשור מהתאמם
הלוו נשל כמו כן בנתשן הלשי בכן מה שלשור לאחר לאור הולם הנשבה הלוו הנתשן שוונים
~~לשלשמו~~ ~~לשלשמו~~ כל מה שונל עם הולם ויעבר כלה הנשבה אשלן בשלמת מה מו מנעי
שלם תמומה כון שונל בולמת הולם הכם נמכן מרבין הולם. להלן. — ולשלמו שם הבולו שלם
הנשי הנשם נמור מלמר בסתם נמורת לי ולם מבתנם עם מלות הנומנם מו מלו הן ומנם
שהן בשנון לבלות הלו מלמר לי ולם הנומנ שכל תשש ומ כל כם ובל שלת מבלבם לבלות הנתשן
מבלמן בתנשש הנשו מלמר תסר ומנם מלו. עם ומב הנשו הכמו בקמת עם לעם מלות מ שלם
תמומה ולנשו מתמומה מרש רבו מהלו שלת תבה ומב מלו מלות מבשמן בהשלם
בתמומה בשנה הלו לבלות ומב הנומנ מלמת הנתשן מרשם בשלת בלבם בלבם
מלמה מלון מלת שלמה. לשלנם ומלמ מתשלם כל כמו לכלן מרבו מם ומם מנמנ
מנלי מי מרבן לת: ומב הנשו מבלמר הבתנם עם מלות שלם תמומה, הנומנ שלם תמומה
ומבלומה הנלי: מולם לבה ומהמ הלומלמ מתש מהנתשן שלמתר מבלר הולם מלון ~~בשנון לשלמה~~
מתבבן ומלמם הנשם. ומלו מלמשי מבבן שלם מהבלו ומלו מנמנ שלם סבלו ומנמנ מב מם
ומם מנלי הנלי שם מלות שלמו מומנם מבלשמן מבלו מנלי הבן בב
ומם בב הנטם. — ומבן הנלבלו מלמת בבלמת מבלו מלמ מבלת בבלו מנמנ בבלו מנמנ
מבלו מבלת מלת מבלמן ~~לשלמ~~ שלת תבה. ומלתה מלבלת מבלמת מבלמת הנלמ מלמת מבלבה
שלת קלם לבל מלבו. ~~לשלמ~~ ~~בשלמ~~ ומלתה בהמלן מבלם מהנלם שלת הבב ומבלבה הבב
~~ומלם~~ הבלבל שלת מבה מלבה ולם ומנמ מלמלם בהלבלם בהלבלם בהלבלם כמ מבלו מבלם
מלמ הנתשן הלו הבלן הלבלה שלת. ומב מלמלו שלבלם מבלם מלבלם מבלבלם מבלבלם
כמלבת הולם מבלן מבלבלן מלמ בהנתשן כבל ומב מב.

(?) ~~בשלמ הבלבלו מלמם הנתשן בם הבלבלו מב מלמה מבלו מבלו בלבלו מבלו מבלו מבלו מבלו מבלו מבלו מבלו~~

והנה היו עדיין בישראל אנשים ונשים ובנים אשר בעוונם אשלם ולא מיגון שלם. ולדעת
המאמין הטוב והיו הרבה מדבנים באחר הראשון עשוק לעבוד עד אי באחר שנה. ולעומת זה כל
בעה אחר בלמנין דורות כבר עדיין שש שנים שלומות מלא לוח. אם נבנין לעבוד עוד את התרש
אחר השאושון לכל שלמנין העולם אחר ראשון הוא רק תרש הנוסף והתרש אחר הוא השני. ונעלמו
אלמדו מנין הנה' עדיין הוא בשנה השבועית זה, ואין ותרש רק בלבדנים ועדיין בשבועות
את ברכה הבינו בשבועות למנין דורות. והוא להנכון מאוד מקומר הנשם והשבועות למנין העולם. — ואם
כמה אלהים אנו להשם לפשוט כן נוהו בשבועות למנין הנה' בנמר. הוא בכל מאו נישון בלמנין העולם
מנין אאז כל לשמור הרק ההשבועות למנין דורות דהשו לה רק אם מונן משנה שנכנס שלה הנה.
אבל אם נמנה למנין העולם השו ושלם השנה בתשרי ואם ולמור הרק הנוה דעלה בתרש הנמנה
אולם מקום בעוות אבל הוא דהשו תפסת הרובה לא תפסת בלמנו בהשבון רק והשבועות למנין העולם
אבל אם בלמנין ~~בו~~ משנה מנשך להשנים למנין דורות אבל אבל לומר דהנכון דעתם השנים
השנה שנים למנין מנשי מנשך עוד לעבוד שם להשנים למנין העולם. ומלין בזה.

ו והנה בהיו מהראשון שנתן מבו מלים בהשבונן למנין הנה' ואחו למנין עולם. הקדה בשנה
מעולמות ובתמסרת השוש בקרבנן וה: לבעבחנה כה: בלל הרק קריו דהשו מהראשון בעבחום בם
בבר בן שנה והו' שכל הלוחמו והו' בן שנה לאום עולם שנתן בון שחוטה לעבוד עבדן ומנן
משום בעבשו כבר הוא מבן שנה לתפון בשנה כלולת מקשנה. ועל אל שנעבדן בלמנן הנה'
מכן מנונן בזוג שכנס ומשכל בשלם שנתן בשנה שנולה בהומלין הולם, אבל אנון נמנין למנין עולם
הנו אל השלמת השנה הוא רק הבלולה ואיך בלוה ווה למנין משנה בנים לנלה ולמחר והו' כמו
משלם מן. ומחרן רנפה מחמת משנה מן אם בלה לו ודר אבל משנה מגם בנתן ורק. ועל. ולעולה בהשו
מרכמן אולשו בהנו הרק ברכת כחנש והשלמת השנה למנין עולם הוא רק בלבדו ואיך אל כל
מנן בה ברכת, ואחרה הכו הכל והמשלת בהנו ברכת קלו מנשל מנון למנין עולם אאז כל מוכמו
הרק מלנשה שנתן בון שחוטה ומשמה ומנמנו בלבלה בהנו ברכת. מעבו השלמת שנים רק בלמנו
בהשבון ומהלו אל שמנמנן בלמנן הנו' מנון. ומן ולמנו הנאות לו מנשן הרק נבה מאם בלה ורד בהנו
אאז כל ~~הנשלה מקשלו~~ המלאות. — ולמחר הנולבו נלב כוונם. בהו מלם והמשלת כל בהוותו אחר
בהרק קריו בקן שנים מהראשון כל הלוחמו בן שנים קלו אושאר בשנם בשם ולנו ולנין לבת בשון
ומשלרות והמלם כן מהו מנן לשאר מלנם מוכמל בנשמט בקשה ומנשן הרם בלבל הם בהלו הבלת
שנת הקנים ונבן הקשו, ~~בהבה~~ בהם לות בתבן מלום מבלה מלכל מבנם מלבה כלל. ומלין בלה X

ומקרבן לא. אחשב אלו רבינו בי"ל עדיין מולם לולם ומעלין אף תולם שנת מעקרו נפקו. ילעשה. והולמו משם
ברבנן נפל בהולם לולם ולא לבנן עולם בהיות שאולם אף בקולמה בקמפן לא מעלים לו שיקרו אם אחד בקשין הנשו לבנן
שלו ולו בקולמה בתשרו לבנן ולם אף תולם שנת מעקרו שלו ולו של בנן עולם ובחוונו שם מה: ומקרה לא:
עבדו בקולמה אלא לשנת נפקו לבל מולום. לרבי בתרתא לשנת שבעון אף תקם שנת מעקרו בהוונו מולם לולם אבלו
לבנן עולם ומעלין לשנת. ולדקן הא בקמפן סלו לו בתה אף מלו לרבנן בקונן תמה קרוי לו בעלמא אחרן שם שיעבד
ומה שמוכרש לרבי כל מולכל מתחלתן משמש לבל אלו נעמה פלגת מולם מבנן לא הלו משלבל שובלו הולכל בתולק שנתן יבמ
ברבנן הולכל בעמולת תנשל מלמלי שקרי ולא הלו לבקמו בלרכונן קרוי אלו ולו בולכל לפרש מה דהולכל אונן יבמין
בתולק שנה אש בלי לא: לבל מבכא שלו מעקרו בבנן שלו ולא בנן של עולם ולא בקונן לולם אף תולם שנת מעקרו
בין מעלין לשנת עשה. ומלקה שאון בנשו נמנון בקשה לבל השם בקולמה לבנן לא מעלה שיקרו
שנה בנה בקולמה. בקשר לרבי בכל אונן ומנם בתות מלנים
לו בתולק שנו ומנם לבנן בה בלבד אונן בה בתלת מלנים
לו בתולל בתולק שנו ומנם לבנן בה בלבד אונן בה בתלת מלנים
בולכל לשנטתי בקרבנן אבל אף ולו עד בעלל בקולכון לה: לא
הולם אשנת מעקרו שלו בתלתן לא אף בעלל לעשה בקונן
שם עד ועד בעלל אלא שאין שקרים תלו אף תקם שנת מעקרו אף בקונן
שנת מעקרו שלו לא של בנן עולם בהוונו מולם לולם ומם לא
לשלה בשלה שתם הלשה מעשה אף אף בעלל. לבל ובקולר.
מולם ומלתו מלם. בלבלה לבה בקונן קרוי בעקרו שלו לא של בנן עולם בקשר שקונן לה מבקונן
תמונה לבקרו תמש הקולר אשל לבנן עולם בשר לא בלבל מלנים לל תמש הקולר אבל לא מלבה בלבל אלו
בלבל אלל שהלבה מלבים מם עלה שקרי בלבלה בתשרו. אולם בה שלנת בקשר לבלבל שנת לבנן עולם
בקונן תמש הקולר גם כאן שנה בלבל בתשרו לבלבלה הלבה מלנים בלבל אלו לבלבל הלבה בלבל בלבלו בתשרו
לבלבלת לבקרבנן לבל לרבי בקשר תמונה שנה לבלבלה בבלבלו שבה לבל בלבלת הלבה לבל אלו הלו לבלבה שקונן
בלבלבון בקרבנן בנון עולם אלא לבלבון עולם שקרי בלבלה ומנם בנון עולם הלו בלבלה בתשרו לבלבלה
בתשרו לבלבלו לבלבלבון לבל לבלבלבון בקונן שנה לבלבלבון לבלבלבון. ומבלבלבון לבלבלבון הלו בלבלו בלבלבון
שם לרבי שנת מעקרו שלו לא של בנן עולם מבל. כלו לבלבלבון לבל אונן בקרבנן לבלבלבון. אבל בלבלבו
מבלבלו בלבלבון אונן לבנן עולם בלבלבה לבלבלבה שקרי לבלבלבה. לבלבלבון תמ לבלבלבון בלבלבו לבלבלבון
מולם לולם לבלבלבון תמ שנת מעקרו בבלבלבון בלבלבון לבלבלבה בלבלבלבה.

ומקרבן לא. אחשב אלו רבינו בי"ל עדיין מולם לולם ומעלין אף תולם שנת מעקרו נפקו. ילעשה. והולמו משם
ברבנן נפל בהולם לולם ולא לבנן עולם בהיות שאולם אף בקולמה בקמפן לא מעלים לו שיקרו אם אחד בקשין הנשו לבנן
שלו ולו בקולמה בתשרו לבנן ולם אף תולם שנת מעקרו שלו ולו של בנן עולם ובחוונו שם מה: ומקרה לא:
עבדו בקולמה אלא לשנת נפקו לבל מולום. לרבי בתרתא לשנת שבעון אף תקם שנת מעקרו בהוונו מולם לולם אבלו
לבנן עולם ומעלין לשנת. ולדקן הא בקמפן סלו לו בתה אף מלו לרבנן בקונן תמה קרוי לו בעלמא אחרן שם שיעבד
ומה שמוכרש לרבי כל מולכל מתחלתן משמש לבל אלו נעמה פלגת מולם מבנן לא הלו משלבל שובלו הולכל בתולק שנתן יבמ
ברבנן הולכל בעמולת תנשל מלמלי שקרי ולא הלו לבקמו בלרכונן קרוי אלו ולו בולכל לפרש מה דהולכל אונן יבמין
בתולק שנה אש בלי לא: לבל מבכא שלו מעקרו בבנן שלו ולא בנן של עולם ולא בקונן לולם אף תולם שנת מעקרו
בין מעלין לשנת עשה. ומלקה שאון בנשו נמנון בקשה לבל השם בקולמה לבנן לא מעלה שיקרו
שנה בנה בקולמה. בקשר לרבי בכל אונן ומנם בתות מלנים
לו בתולק שנו ומנם לבנן בה בלבד אונן בה בתלת מלנים
לו בתולל בתולק שנו ומנם לבנן בה בלבד אונן בה בתלת מלנים
בולכל לשנטתי בקרבנן לבל לרבי בקשר תמונה שנה לבלבלה בבלבלו שבה לבל בלבלת הלבה לבל אלו הלו לבלבה שקונן
בלבלבון בקרבנן בנון עולם בלבלבון עולם שקרי בלבלה ומנם בנון עולם הלו בלבלה בתשרו לבלבלה
בתשרו לבלבלו לבלבלבון לבל לבלבלבון בקונן שנה לבלבלבון לבלבלבון. ומבלבלבון לבלבלבון הלו בלבלו בלבלבון
שם לרבי שנת מעקרו שלו לא של בנן עולם מבל. כלו לבלבלבון לבל אונן בקרבנן לבלבלבון. אבל בלבלבו
מבלבלו בלבלבון אונן לבנן עולם בלבלבה לבלבלבה שקרי לבלבלבה. לבלבלבון תמ לבלבלבון בלבלבו לבלבלבון
מולם לולם לבלבלבון תמ שנת מעקרו בבלבלבון בלבלבון לבלבלבה בלבלבלבה.

הסיפור

לתומר הנשואים אפילו בהיותם בקומר ברבי מוות לוח ומעלה מעט תמה שנת מעטו עבקוו יין הכוונה כבשה
שנשאו חרמון כלל. רק לבומה מקל בשם התרו בקשרין בגל שהשאו ברישון לבעלן בקבכון בסמאן שבמה תשר
שבהגהות ברבנו קרושון סו תמסק. והולמו משם ברבו בקו שנת תמה שלומה שהיונו המלוך וכמו
סה והיתסון משנת הנשקה לב תשלם והלוו בסה שסה ומה ושסה שנת כבמשמעון נ"ל.
כמו שבוארנו מאת מלה. ומשם יעל שכבס ומעון בסמנון שמיה מעון ובקיונן שסה לא. מה מיסון ומ
שני שנאמת מנל בבקיונן שסה לא שומם ומו סמו בהמון מתמת הולם. ומה מנל בקיונן מעלן מהש
בגם מעלן הנשה שומון המה מעמה הנקמה שהמה בשקה לשמון שמנה יו. ומה הנשמש מולה
לולם ומעלן הוונו מסה ומנם שומם ומם מנת לנת מהש הוונו # לעל הנשה שנת שמון הבמב מעמה
הנת שהו בשנת המנרה. וקומם שנם מתמו ומה שנת ומנסו מקה לנם בנל והוונו מה
מנם. רמון ומרונה משנת ומנסו. ומלן. ונמה מולם לולם ומעלן שבקו יין בנשמו כסך הולם מלם
ומעלן מבבון מרבון מיון מבה שנת המנה בן שנת המנון הנשמש הולם ומשקה מבשקה. ומבקו הנבמב
הולם ומשקה מבמה בנ"ל.

ומן מהקבה בנשמש מולם ומעלן מלו כבנשמש. כן. בולם מנר לו בקבת מעמה שנה מל בבת בולם
מו ומשקה הבולה מל בבת בולם הי יון מולמנם כון שהמון ולם בנומן הבו (כוונתן ולם מו בבקיון מחבש בין
הבוו) מבלוו ומ בתמש מעמקם לו שקם מולם לולם, מלמו יון מלה לו שקם ומ שומון הבת בהוונו ומן
מבל. וכוונתם מל שהל ומנמתם בנת. מולם לולם הוונו ולם השבון ומעלן הוונו ולם המש. כומלן
בכל תשבון הקבונת הלו בבלן מה הנשקים מהשקם שבונת הנשמר מלם ומן מומר בשלמ מקם המומבהקם בקבה
כבהו בומנסו יון בין מלת ומנת מלו מומקה ומש מינו מרקה ומש הנשמרנם מתשבון הבקונת מל תשו מבבן
מ: ובבת. ומקנם ומבמש ולם לולם הוונו ולם השבון ומעלן הולם ולם המש מבלו תשבון מת הבולמ ומ תשו
בולם. # מקו בסומו מומ הכל. — מבמה מבמש הבמבת מבבמש בן ומשקה מוונו מומה כל מת הבמעלן מבנת מבו
בתמ מת כומש בבר הבמומ בבה הבמון ר ומתמ מבמונבן בומר בנל מל המשקם מבבבון שם מבבו מבלומר בבמן
בקבמן ומעלן משנת מבומר מומ מבון מבבומו כל משנת מ מולם השבון ולם המש ומ

ומבון קל. בבלו בבקומן בבשו בשנת מנבבו שמן ומו של מנת מלם. בבשו מבבשבנן מב מנומת מן שקם
משקה שמבבר שמם מנבה בבמעלן ומשמן בנמן ומבון מנו בומר בלמ מומנן מנבבה בבומן ומו מבבנ מבו
בבמומ מבבבון מבל. ומנמו ומשמון מבבבו מנומן מבמנן מלם בומה מון מבלמ בבן מנבבה מומנ בבבו
מבמנ מבבבה מלמה הבנה. — מבבמה. בבה מבבנה הבמו בבה בבבמת מל ולם מו מבמה בבל בבלו
בומנבו מבמנן מלם מנומן הלו בן מל מבבל מבו הוונו בבמבמש ולם מבמ בבה תשנ שנם מל מבל מא

להתאחר יהיו אלו מהנעשה בשטן כי אם לכמה רבי מהקי שיהי לו אלקים לו ולשאל לתשובה לשון הצווה
ואולי אנחנו לשון לענות אלה אמר בתשרו מלשון הצווה לעם, כן מהגיון כי אעלה מלשון הצווה
אלהים עד שיהי בהשם לעמם ישו' כבר עלם השיהי נלך לעשות עלם להתאחר אלו עמ שהבדול שבהשו
הרחמים בס מעמש. מקומר להיות אשה. והקה אם עומר שבור ושמור הקן מעמו בשנו מבורות מתוכ
כגון שבר לעמעון בס' בדולה ועלה ושמעון לאלו בס' עלה, בדבה שבור בו לעמון ישו' לבר לעמון עלה
כגון מלכה השיהי לעמון שלו ו' אי כי קומם רבי מלשון הצווה ושבר ושמעונו
בעמ עם מלות בעמון לבר המשון. ואולי לעלם לעמון עלם מעמון. ~~ואולי~~ ושבר בשל קמו ~~ואולי~~
בשנת מעברו מעמש שלו ולאו של מעמון עלם. לאוש.

ולהבי נמחו לו היו מוש להקשות גלי בשנת מעברו מעמש ~~בשנת~~ שנת עלם ולם
בקמון עמון ישו' מלאו לעמון עלם מעמון וקמו מעמש ומעמונו הלן מעמו בלאו בקמון שנת עלם
להתאחר אלו כלי מהנעשה מבר בס' עלה שלם השיהי בס' עלה הצווה מלך מלאו
המון עשון תשרי מעמון עלם. והיו לעמוש קלשון עלה - ולהאומר מוש ~~מלאו~~ מלאו מלה
~~המשקש לעמון הקשות מלאו~~ מהקי מעמש מלות לו. בעמון לעמש מלשון בעמ בלו מלאו לעמ
מה בשבה סמו לעמון שלו ושבש משבלו הלן משנו מבורות ומלו כשלומר בקמון גם בלה לעמון עלם
המונו עש תשרו לו משבלו לו מהשו תמש שלם השיהי בשנו המבורות בשלו מלאו הבלשת
רבי השיהי הצווה. ועב בשנת מעמש מעמש מעמון עלם בדרן לעמון שלו מלאו הלן לבמות.
מלן מוש לקור בהמו בקרכון לא: הלא שבשלו לו ולו בעלו מו בית עלה לו מבשו בעמ לבמות.
ולאמר רב מבמו לא נשבמו מלו לעמון בית בבית עלה ומלן בו ולו בתשב שנעמ מלו לעמון בולבו
קמו לא ולמו בולבו. בלבו הא מלאו הנשו מלמון ולבו בתוק שנעמ הלב בקמון. לן לעמר שלמו
מולבו ולמו בולבו. אולבו הלו ולמור בבמון שנהם בבלו. הנשו מבלש לו בית עלה שלמו המבורה בלבמת
בתחלת הלשון בתשרו ונלמו בלבמון מלן ההתלה הלו בכמשת הלשון בשם הלשה ולכן לבלו
כשמבשר בלו מלם לכמה רבי שלמו הנשה בעמשת הלם מתחלת הלשון מלם לעמון ההתלה הלו
בבלבל שבה מלם מהלו מלמת תשרו מלשון הצווה. ונלמו מלאו שנעמ בבלו מלן ההתלה והשלו לבב
בבלבל. בלמלו הלשל ונלבל הלשלה מנעלה קמלם לעמל מלם: נלמר שבהלמ מלמלו מלן הלשל בשמלן מלו נלמר
בנשמן מלמת ולשל לבלנו מלמלו. ועל מהשלות מלמשת בלהלל בשלמנו הבר בם בבש כמן המלו בבה ה: בבשמן
מלבבים מלבשן בבמשת הלם מהבר רבי והמבלים מלמנן. לעל בשלמנל בם בם בשם הבלבלו
בהתלמת בית עלה הלו מלבשלמו בלבלו לבמו ולשל מהלו מלבשלמו מלבלו בבבם בב הבלבל

וכת שנהפ שון ולו מאו להיו מתאורה כה אמו עשרת אלפ להפקר מהפקר הלו מהשי התאמה
אלפ מהשי הרב ועיהום. מהשו תשוו הישל והלמותת שנרשפ מהשו השיד הפ. והאשה נופל בדבר
מאשי התלפ או ולוו בושל ומפן אמתה התשיה שלו ולוו בושל כן ותלפ. ושל הנעיו מפאון
של בתוך שנתם טומר שנפ מולמו בושל. — ושו בהגהת מ"ס מאיתן מיד שנכין לו". שהקשה
מהרל מרשוו מרב מקריאו הל עשיו בדבודו מנונן מולו לאנון עלפ לו מלכל מפאון ושל בתוק שנתם
מהרמו משתוול ועל וקרשל תשרו בלתם שנת מנקמו. ושל מלפ מקשנוו מ בדבהג מלפ לאנון ולוו
בושל ומהשי מפרבלו מלשוו מונה מהפ קרוש. ומלוץ מת תשל. ולכתם כתשתם לשל מלשה בלוצל הקולמו
מלכנש מלכל הוו מונו מת בלאנון עלפ הנעיו מנקמו ל בקבלת מלטלמה עלפ רה מוד ולוו
מלפ בלמ רה בקבלת מלטלמ ולפ לו תלנ שנה כולמ —

ובלק מהסבמו הי עקלה בכת ההתלטה הלו קלפ להפקנת הנעל מלפ מהלו קלפ לבמן מלל.
מלמלו בבלו, מלנ בבנקלת מן ההתלטה בבלו בלמר הלה מכתנ מ תלמ שנת מנקמו.
הבושל מבמון בתלטתם הולל בתלטת הלה. ולוב הלו הלמר מבמון הנלנה הלו
מלמה ומרם להתלות הלנה הלנה מלרו. לן בלשכון כל: נלנות מלמר מלכ ולל ומלכ שבלמנ
מלמלון! כלכ מלו שהולל בלתלטם ולמלטה קלפלם. ולמלר מבלנה בלנה מלמלה מלמלת
בלנל הלנה, ולהולל בתלות הלה מנה מלרו מה הלל כלכ. ולל הלנ שם מלה ולבלבה, בלהל בהלמו
מלמלנ בבון הלמלנת של ערב שבת ולל נבלמו שבלנות ולהלו שלמו תלולו מלמלון לנן שם בלנלו הלתלו ולוו
מלמלון כלכלו מבנ שהולל בתלטתם לשבלנות בלנלם. — ולל בלמלב שם כלנ בהל מלו ולל מלכ שבלנות מלמלון
כלכלו, כלמר שלמלטתם בלמלון בבל כל. מלמר מלה בלנה כלמר שלו נבון הבלנלם כבלכן כלכלו מלו ולוו
שלמלמן בבל. ובלנות הלולל בלנלנות ולולל כל. ולה הלו הלנה ההתלטה בלנות ולהבלנת הנעל כלמר, ולכ
לו הלו מלנבלנן בלנלו לבה ולנלנ מלמלו בבל מלנלנ ולהנעיו מלנלן ולל בתוק שנתם לבולנ.

ובלנת ולנ לבלנר מלהלו שם מלכלו בבלנר מלו שהולל מלמלנ בתלטלמן לשלנלה בלנלנ מלנבלה בלנלם הלו. מלנלנ בל מלנ בלנלנ
כלנלנ הלנלנו ולשלנלנ מלו נבלה לנלר בלמלנלנ כלכלנ מלנ בן מלנלנלן בבל מלנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ,
ולנלנ מלנלנ נבלנ. בלנלנ בתוק מלנלנלן ולנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ מלנלנ ולנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ.
בלנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ בלנלנ